

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Desire

NEW YORK TIMES'in seçtiği en çok okunan yazar

MAYA BANKS

Düşler ve Hayaller

HEIDI BETTS

**Karanlığın Ardındaki
Aydınlık**

Jesica

MAYA BANKS

Düşler ve Hayaller

Çeviri
Zeynep Arda

Desire

HARLEQUIN TÜRKİYE

Mühürdar Cad. Uras Ap. No.83/1
Kadıköy - İSTANBUL

Tel: (0216) 418 12 72 (pbx) Faks: (0216) 338 87 11
info@harlequintr.com – www.harlequintr.com
www.facebook.com/harlequinbeyazdizi
twitter.com/harlequintr

İngilizce Adı: TEMPTED BY HER INNOCENT KISS
Türkçe Adı: DÜŞLER VE HAYALLER

ISSN 2416 – 0981
201301228
Harlequin Desire-1

Copyright © 2012 by Maya Banks

SÜRELİ YAYIN

Yayının Adı: Harlequin Desire İki Roman Birarada
Tüzel Kişiliği: Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o.
Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi
İmtiyaz Sahibi ve Uyuğu: Berkant Yıldırım T.C.
Sorumlu Müdür ve Uyuğu: H. Rıza Bankoğlu T.C.
İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1
Kadıköy – İstanbul – Türkiye
Yayının Süresi: 30 günde bir
Kapak :Ümit Kara
Dizgi, Ofset Hazırlık: EKİP A.Ş.
Baskı: Umut Kâğıtçılık San. Tic. Ltd. Şti.
Fatih Cad. Yüksek Sok. Başak Han No: 11/1
Merter – İstanbul – Türkiye
Baskı Yeri: TÜRKİYE
Türkiye Dağıtım Şirketi: YAYSAT
Doğan Medya Tesisleri Hoşdere Yolu 34517 Esenyurt/İstanbul
Tel:090212622222

Bu yayın, Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi tarafından 2013 yılında yayımlanmıştır. Dünyada Türkçe tüm yayın hakları, Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi'ne ait olup, yayımcının izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesine ait bir yayının, Türkiye'de ve Kıbrıs'da Yaysat A.Ş., Avrupa'da Axel Springer Vertriebs gmbh dışında herhangi bir kuruluş tarafından herhangi bir diğer adla piyasaya sunulması, satılması ve teşhir edilmesi yasaktır, ve kanuni takibe tabidir.

ROMANIN KARAKTERLERİ

Ashley Copeland

Romanın kadın kahramanı

Devon Carter

Romanın erkek kahramanı

William ve Gloria Copeland

Ashley'in babasıyla annesi

Pippa, Tabitha, Carly

Ashley'in arkadaşları

Cameron, Rafael, Ryan

Devon'un arkadaşları

Eric

Ashley'in abisi

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

DEVON Carter zarif kadife kutudaki pırlanta yüzüğe düşünceli bir şekilde baktı. Sadece iki seçeneği vardı. Ya Ashley Copeland'la evlenip, şirketini Copeland Otelleri'yle birleştirecek ve böylece dünyanın en büyük oteller zincirini oluşturacak ya da evlenmeyi reddedecek ve her şeyi kaybedecek.

Kısacası, fazla bir seçim şansı yoktu. Onu bekleyen arabasına atladı, şoförü hemen yola koyuldu.

O gece artık haftalardır süren komplimanlarının ve kurlarının karşılığını alacaktı. Ashley Copeland'ı baştan çıkarma çabaları artık nihayete erecek ve ona evlenme teklif edecekti.

Durum ona hâlâ çok saçma geliyordu. Ashley'in babası William Copeland'ın, kızıyla evlenmesi için onu zorlamasını aklı almıyordu. Yaşlı adamı bu fikrinden vazgeçirmek için çok uğraşmış ama başaramamıştı. Ashley aslında çok tatlı biriydi ama Devon henüz kimseyle evlenmeyi düşünmüyordu, bunun için henüz çok erkendi. En az beş yıl daha beklemeyi ve ancak ondan sonra çocuklarının müstakbel annesiyle hayatını birleştirmeyi planlamıştı.

Ne var ki William'in başka planları vardı. Devon'u görür görmez onu gözüne kestirmişti. Ona, kızı Ashley'in ticaretten ve iş yönetiminden hiç anlamadığını, çok yumuşak kalpli, naif ve fazla saf

olduğunu anlatmıştı. Babasının anlattıklarından, Devon bir erkeğin Ashley'le sadece Copelandlar'ın servetine göz koyduğu için ilgilenebileceğine ikna olmuştu. William nedense Devon'un kızı için en iyi seçenek olduğuna karar vermişti.

Bu yüzden de, Devon'un peşinde koştuğu iş anlaşmasına kızını da dahil edivermişti. Üstelik bundan kızının haberi olmasını kesinlikle istemiyordu. Yani Devon ne yapıp edip Ashley'in kalbini çalacak ama bunun babasıyla aralarındaki iş anlaşmasının bir parçası olduğunu ona sezdirmeyecekti.

Ashley gerçekten de çok merhametli ve iyi niyetliydi. Şirketlerinin yönetim kurulu toplantılarına katılmaktansa, sokak hayvanları için kurduğu vakıfta çalışmayı tercih ediyordu. Devon'la ilişkilerinin gerçek bir aşk hikâyesi olduğunu düşünmesi gerekiyordu. Aslında Devon'un da hiç hoşuna gitmiyordu bu. O da yönlendirilmekten hiç hoşlanmazdı. Ashley'in gerçekleri öğrenirse ne kadar bozulabileceğini tahmin edebiliyordu o yüzden.

Kendi kendine William'a söylenip, "Aptal yaşlı adam," diye mırıldandı. Bu sırada Copeland ailesinin hep birlikte yaşadığı apartmana gelmişler, şoförü aracı binanın önüne park etmişti bile. William ve karısı binanın en üst katında oturuyordu. Diğer katlarda ve dairelerde amcalar, teyzeler, halalar ve çok sayıda kuzen yaşıyordu. Ailesiyle tek ilişkisi yılda en fazla iki kere telefonlaşmak olan Devon için çok tuhaf bir yaşam biçimiydi bu. William'ın ailesine ve çocuklarına ne kadar düşkün olduğuna böyle tanık olurken aynı adamın, kızıyla evlenmesi için neredeyse ona baskı uygulaması Devon'da tarifi çok zor bir sorumluluk duygusu yaratıyordu.

Devon arabadan inmeye hazırlanırken Ashley de apartmandan çıkmıştı. Devon'u görünce yüzü bir anda aydınlandı, kocaman gülümsedi Ashley. Devon kaşlarını çatarak hemen onun yanına koştu.

"Ashley, neden içeride beklemedin? Seni almaya geliyordum."

Ashley buna güldü, tepesinde topladığı sarı saçlarını savurarak Devon'un ellerini tuttu.

"Yapma Devon, ne olabilir ki? Hem Alex de burada."

Binanın hem kapıcısı hem de güvenlik görevlisi olan Alex uzaktan onlara el sallayıp gülümsedi. Ashley'i tanıyan insanların ona bakarken yüzünde hep böyle bir gülümseme olurdu.

Devon içini çekip, Ashley'in ellerini kendi beline koydu. "Yine de içeride bekleseydin daha iyiydi."

Ashley gözleri ışıltı ışıltı parlayarak ona baktıktan sonra sınıksız Devon'un boynuna sarıldı. Devon bu beklenmedik sevgi gösterisi karşısında şaşırılmıştı. Ashley, "Sen buradasın ya işte! Kimse bana zarar veremez, korkma!" dedi neşeyle. Sonra, Devon itiraz bile edemeden, onu ateşli bir şekilde öptü.

Devon, Ashley'in kesinlikle bir kontrol mekanizması olmadığını düşündü, kim bilir kaçınıcı kez. Kendi evlerinin önünde böyle şeyler yapması akıl alır gibi değildi. Yine de öpücük hoşuna gitmişti elbette, çok tatlı ve masum bir tadı vardı Ashley'in. Devon bazen onun masumiyeti karşısında kendisini canavar gibi hissediyordu.

Yavaşça Ashley'i kendisinden uzaklaştırdı. "Burası yeri değil Ashley, gitmemiz gerekiyor. Carl bizi bekliyor."

Ashley önce surat asacak gibi oldu, sonra Devon'un şoförü Carl'ı görünce gülümseyerek ona koştu. Devon başını sallayarak onun Carl'la neşeli neşeli konuşmasını izledi. Normalde çok asık yüzlü ve ciddi bir adam olan Carl'ın yüzünde güller açılmıştı sanki.

Nihayet arabaya binip yola koyulduklarında Ashley heyecanla, "Bu akşam nerede yiyoruz?" diye sordu hemen.

"Özel bir planım var."

Ashley, tam ondan beklendiği gibi gözlerini kocaman açıp, sevinç içinde Devon'u sıkıştırdı. "Ne gibi?"

Devon gülümsedi. "Görürsün."

Ashley sabırsızlıkla otlarken, Devon'un gülümsemesi daha da genişledi. Ashley'in en sevdiği özelliklerinden birisi, çok kolay memnun olmasıydı. Devon, sürekli halinden yakınıp kapris yapmayan kadınlara pek alışkın değildi. Ne yazık ki hayatına giren tüm kadınların çok pahalı beklentileri olmuştu. Ashley'i mutlu etmekse çok kolaydı. Onun için seçtiği yüzüğü beğeneceğinden de emindi Devon.

Ashley ona biraz daha sokulup başını omzuna yasladı. Devon

hâlâ bu teklifsizliğe ve samimiyete alışamamıştı. William Copeland'ın onu kızı için çok uygun bulmasının sebebinin hiçbir zaman anlayamayacaktı. Evlendiklerinde Ashley'in biraz daha ağırbaşlı ve mesafeli davranmasını sağlamaya kararlıydı, hayatının sonuna kadar böyle uçarı yaşayamazdı Ashley.

Carl arabayı Devon'un apartmanının önüne park ederken Ashley kaşlarını çatı. "Senin evine geldik?"

"Evet, hadi gel, yemeği soğutmayalım."

Eve girdiklerinde Devon her şeyi umduğu gibi bulunca sevindi. Ev loş bir şekilde aydınlatılmıştı, fonda yumuşak bir caz müzik çalıyordu. Şehir manzarasına bakan pencerenin önündeki masa çok özenli bir şekilde kurulmuştu.

"Devon, bu harika!"

Ashley bir kere daha Devon'un boynuna atılıp, narin cüssesinden beklenmeyecek bir güçle sarıldı ona. Devon kendisini ondan kurtarınca elinden tutup masaya götürdü, sandalyesini çekerek oturmasına yardımcı oldu. Sonra ikisine şarap koymaya hazırlandı.

Ashley tabağındaki yemeğe hayretle bakarak, "Yemek hâlâ sıcak!" dedi. "Nasıl başardın bunu?"

"Süper güçlerim olabilir mi acaba?"

"Bak bu hoşuma gitti işte, süper aşçılık güçleri olan bir adam!"

"İtiraf etmek zorundayım, seni almaya giderken bunları ayarlaması için birisini tutmuştum."

Ashley burnunu kırıştırdı. "Çok geri kafalısın Dev. Beni mutlaka evden alman gerekmiyordu. Taksiye atlayıp kendim gelebilirdim ya da babamın şoförü bırakırdı beni."

Devon şaşkınlıkla ona baktı. İlk kez birisinin ona geri kafalı dediğini duyuyordu. "Bir erkek, kadınının ihtiyaçlarına önem vermek zorundadır. Seni evden almak benim için bir zevkti."

Ashley'in yanakları pembeleşti, gözleri parladı. Sanki ona yepyeni bir spor arabanın anahtarlarını vermişçesine mutlu görünüyordu.

"Öyle miyim gerçekten?"

Devon kadehini masaya bıraktı. "Ne misin?"

"Senin kadının mıyım?"

Devon kendisini hiçbir zaman başkasını sahiplenen birisi gibi görmemişti ama tuhaf bir şekilde, Ashley söz konusu olduğunda gerçekten de onu sahiplendiğini hissediyordu.

“Evet,” dedi yumuşak bir sesle. “Bu gecenin sonunda bunu sen de çok iyi hissedeceksin zaten.”

Ashley elinde olmadan ürperdi. Şimdi yemeğe dikkatini vermesi beklenebilir miydi ondan? Devon masanın diğer ucundan, her an yanına gelebilirmiş gibi bakarken?

Devon’un gözlerine bayılıyordu. Tam kahverengi değil, yumuşak bir amber tonundaki bu gözler güneş ışığında altın gibi ışıltıyor, Ashley’e hep aslanları hatırlatıyordu. Şimdi de kendisini bir av gibi hissetmesi gerekirdi belki ama tam tersine, olacakları sabırsızlıkla bekliyordu. Çok uzun zamandır Devon’la öpüşmenin ya da basit dokunmaların ötesine geçmek istiyordu. Devon’un başlangıçta çok yumuşak ve masum olan öpüşlerinin şehvet dozunun giderek artmasından, onun da sabırsızlandığını tahmin edebiliyordu.

“Yemeğini yesene,” dedi Devon.

Ashley tabağına baktı, heyecandan tüm iştahını kaybetmişti. Yine de ağzına bir parça karides atıp çiğnemeye çalıştı.

“Vejetaryen değilsin değil mi?” diye sordu Devon.

Ashley, onun bunu daha yeni düşünmesini komik bulup güldü.

“Eğer vejetaryen olsaydım bunu sana söylerdim. Pek çok insan, hayvan haklarını savunduğum ve sokak hayvanlarıyla ilgilendiğim için vejetaryen olduğumu sanır. Bazen tavuk yediğim oluyor, deniz ürünlerini de çok severim. Sadece sakatat, ciğer gibi şeyleri sevmiyorum. Kaz ciğerini düşünmek bile beni fena yapıyor.”

“Peki, tüm bunları not aldım, hiçbir hayvanın iç organını pişirip önüne koymayacağım.”

Ashley güldü. “Biliyor musun, başkalarının sandığı kadar kasıntı değilsin, epey bir espri anlayışın var aslında.”

Devon bir kaşını kaldırdı. “Kim kasıntı olduğumu düşünüyor?”

Ashley ağzından böyle bir şey kaçırıldığı için kendine kızmıştı. “Kimse... Unut gitsin.”

“Seni uyaranlar mı oldu yoksa?”

“Ailem her zaman fazla korumacı olmuştur, fark etmişsindir.”

Devon'un en son duymayı beklediği şeydi bu. "Ailen seni bana karşı uyardı mı yani?"

"Hepsi değil. Babam seni yere göğe koyamıyor, o öyle düşündüğü için annem de onaylıyor ama abim dikkatli olmam gerektiğini düşünüyor. Tahmin edebileceğin gibi çıktığım her erkek için benzer şeyleri söylemiştir. Hepiniz gönül eğlendirirsiniz, ciddi değilsinizdir, tek derdiniz beni yatağa atmaktır falan."

Ashley yanaklarının ateş gibi yandığını hissetti. Neler söylüyordu böyle! Susması gereken zamanı hiç bilemiyordu bazen.

"Tam bir abi tepkisi," dedi Devon. "Ancak bir konuda çok haklı, seni gerçekten de yatağa atmak istiyorum. Tek farkla, bir kez oraya girdikten sonra orada kalacaksın."

Ashley şaşkınlıkla ona bakakaldı.

Devon kendinden emin, muzip bir ifadeyle gülümsedi.

"Yemeğini bitir Ashley. Yemeğin keyfini çıkarmanı istiyorum, birbirimizin keyfiyle daha sonra ilgileneceğiz."

Ashley ne yediğini anlamadan tabağındakini bitirdi. Kadınlar böyle durumlarda ne yapıyordu acaba? Fazla mı soğuk davranmıştı? Yoksa alınganlık mı göstermişti?

Devon ellerini omzuna koyunca irkildi, onun yerinden kalkıp arkasına geçtiğini fark etmemişti bile.

"Rahatla biraz Ashley. Yay gibi gerilmişsin. Gel buraya."

Ashley bacakları titreyerek ayağa kalktı, Devon'un önünde durdu. Devon elini uzatıp, onun yanağını hafifçe okşadıktan sonra şakağındaki bir tutam saçı geriye itti. Nihayet eğilip dudaklarıyla Ashley'in dudaklarını bulurken onu kendisine çekti. Bir eliyle onun belini, diğer eliyle de ensesini kavramıştı. Bu kez öpüşmeleri Ashley'in daha önce hissettiği gibi kontrollü değildi, alev alev yanıyordu.

Ashley'in nefesi kesilmişti, bir öpücüğün onu bu hale getirmesine inanamıyordu. Devon dilini onun dudaklarının üzerinde yavaşça gezdirmeye başlamış, sonra giderek daha istekli bir şekilde dudaklarını aralamıştı. Ashley'in dizlerinin bağı çözülmüştü sanki, kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Bu adamı çok istiyordu, bazen hayatı boyunca onu beklemiş gibi geliyordu.

“Devon...” diye fısıldadı.

Devon hafifçe uzaklaşıp ona baktı. “Söyle hayatım...”

“Sana söylemem gereken bir şey var.”

Devon kaşlarını çatı. “Devam et, bana her şeyi söyleyebilirsin.”

Ashley bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu ama Devon’un bilmesi gerekiyordu. “Daha önce kimseyle birlikte olmadım ben,” diyebildi kendisini zorlayarak. “Sen ilk olacaksın.”

Devon’un gözlerinde ilkel bir pırıltı belirdi bir an. Ashley’i kendisine çekip büyük bir açlıkla, uzun uzun öptü onu.

“Buna sevindim. Bu gecedен sonra benim olacaksın Ashley, ilk ben olduğum için çok mutluyum.”

“Ben de,” diye fısıldadı Ashley.

Devon’un bakışları biraz yumuşamıştı, Ashley’in alnına bir öpücük kondurdu. “Korkmanı istemiyorum Ashley, çok nazik davranacağım, inan bana. Her anından zevk alacaksın.”

Ashley parmak uçlarında yükselip Devon’un boynuna sarıldı. “Öyleyse seviş benimle Devon. O kadar zamandır bu anı bekliyorum ki...”

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

ASHLEY ne yapacağını bilemez gibi Devon'a baktı. Devon Ashley'in alınına tekrar bir öpücük kondurduktan sonra onu kucağına alıp, evin diğer ucundaki yatak odasına götürdü. Bu sırada Ashley başını onun göğsüne yaslamıştı. "O an geldiğinde yatak odasına hep böyle taşınmayı hayal etmişim. Aptalca bulabilirsin."

"Seni daha soymadan fantezilerinden birini gerçekleştirebildiğime sevindim," dedi Devon.

Ashley onun kendisini soyacağını düşününce kızardı ama bir yandan güldü de. Gerçekten, bekâretini kaybedeceği geceye dair listesinde ikinci sırada da bu vardı.

Okuldayken kızların ilk sefer tecrübelerini dinledikçe kendisinininkinin farklı olacağına dair ant içmişti. Belki de bu yüzden çok seçici davranmış, o ana kadar doğru adam ve doğru zamanı beklemişti. Kendi tecrübesini Devon Carter'la o anda ve orada yaşayacak olduğu için çok mutluydu, kendisini şanslı hissediyordu.

Devon yatak odasına girince Ashley'i yere indirdi. Ashley şaşkınlıkla odanın ve yatağın büyüklüğüne bakı, gerçekten çok rahat bir odaydı burası.

Devon boğuk bir sesle, "Şimdi seni soyacağım hayatım," dedi.

“Çok yavaş hareket edeceğim ama yine de sen kendini rahatsız hissettiğin anda söyle, hemen dururum. Acelemiz yok.”

Ashley neredeyse minnetle baktı Devon’a. Onun bu anlayışlı ve şefkatli yaklaşımı yüreğini eritmişti. Gecenin özel geçeceğinden emindi artık, doğru insanla birlikteydi.

“Arkanı dönersen elbisenin fermuarını açarım.”

Ashley yavaşça arkasını dönüp gözlerini kapadı. Devon onun uzun sarı saçlarını omzuna doğru attıktan sonra fermuarı yavaşça açtı. Elbise tam aşağı inecekken Ashley hiç düşünmeden tutuverdi. Devon onu çıplak omuzlarından kavradı, boynundan hafifçe öptü. “Rahat ol.”

Onun için söylemesi kolaydı, daha önce kim bilir kaç kere yaşamıştı bunu. Ashley aklına gelen bu düşünceyle irkildi, kendi kendine Devon’un geçmişini kurcalamayacağına yemin etti. Devon onu kendisine çevirdikten sonra Ashley’in elbiseyi tutan parmaklarını nazikçe gevşetti. Elbise yavaşça aşağı inerken Ashley de askısız da olsa bir sutyen giymediği için kendisine lanet okuyordu.

Devon onu baştan aşağı süzerken, “Harika...” diye mırıldandı.

Ashley bazen giydiği beyaz pamuklu çamaşırlar yerine dantel iç çamaşırı giydiğine içten içe sevindi.

“Çok güzelsin Ashley, gerçekten çok güzelsin.”

Ashley, Devon’a bakarken biraz rahatladığını hissetti. Karşısındaki gözlerde yalan yoktu, ona tutku ve arzuyla bakıyorlardı. Devon onu omuzlarından tutup kendisine çekti ve bir kez daha uzun uzun öptü. Öpüşmeleri giderek daha tutkulu bir hal alıyordu. Ashley bakire olabilirdi ama şehvetin ve tutkunun ne olduğunu biliyordu. Devon’la tanıştığı anda içini titreten o duyguları çok iyi tanıyordu.

Devon bir an geri çekilip arzuyla ona baktı, elini yanağında gezdirerek okşadıktan sonra yeniden öptü, defalarca. Ashley nefes nefese kalmıştı. Devon’un dili, aralanmış dudaklarından içeri süzülerek dilini bulmuş, onu çıldırtıyordu. Ashley onu açlıkla içine çekiyor, tadını aldıkça daha fazlasını istiyordu.

Devon derin bir nefes alıp, “Beni delirtiyorsun...” diye inledi.

Ashley gülümsedi, gerginliğinden eser kalmamıştı. Bu muhteşem

adamı böyle etkileyebiliyorsa kendine güvenmesi gerekirdi. Devon'un dudakları yine dudaklarını bulmuştu bu arada. Sonra oradan yavaşça boynuna doğru inerken hafifçe dişlerini hissettirdi Ashley'e. Ashley, omuzlarında hissettiği haz ürpertileriyle gözlerini sımsıkı kapadı. Devon, Ashley'in kollarını okşayarak biraz daha aşağıya inmiş, dirseklerinin hizasında onu sımsıkı tutmuştu. Dudakları ise boş durmuyor, boynundan aşağı doğru iniyordu.

Nihayet Ashley'in önünde dizlerinin üstüne çöktü, böylece dudaklarıyla Ashley'in meme ucu arasında bir şey kalmamıştı. Ashley nefesini tutup bekledi, Devon'un dokunmasını çok istiyordu. Devon, bunun yerine eğilip onun göbeğini öptü, dudaklarını göbeğinin çevresinde gezdirdi. Sonra yavaş yavaş yukarı doğru çıkıp göğüslerinin arasına kadar ulaştı, doğrudan kalbinin üzerinden öptü onu.

Gülümseyerek Ashley'e baktı bir an. "Ne kadar hızlı atıyor."

Ashley bir şey söylemedi, inkâr edemezdi bunu. Elleri de hareketsiz duramıyordu, Devon'un kısa kesilmiş gür saçlarında dolaşıyordu. Devon, "Korkuyor musun?" diye sordu.

"Çok heyecanlıyım."

Devon ona yumuşacık baktıktan sonra sarılıp kendisine çekti.

"Eğer sen de soyunmuş olsaydın daha az çekinirdim," dedi Ashley cesaretini toplayarak. Devon ona hak vermiş olmalıydı ki gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Ashley gözlerini ayırmadan onu izliyordu. Muhteşem bir vücudu vardı Devon'un, kaslı ama zarifti. Açık kahverengi, yoğun göğüs kılları kasıklarına doğru inerken ince bir çizgi halini alıyordu.

Ashley ona dokunmak istiyordu, ona dokunmak zorundaydı. Ellerini yumruk haline getirmiş, bir şey yapmamak için kendisini tutarken kaşlarını çatı. O da rahatlıkla dokunabilirdi, öyle heykel gibi durması gerekmiyordu, öyle değil mi? Hem, baştan çıkartılıandan başka bir de baştan çıkartan olmayı deneyebilirdi.

Devon pantolonunu çıkarmaya başlamıştı ki Ashley ellerini onun göğsüne koyduktan sonra omuzlarına doğru gezdirdi. Devon bir an durup gözlerini kapadı. Onun gözlerini kapaması Ashley'i büyülemişti, gerçekten onu bu kadar etkilediğine inanamıyordu. Ona

biraz daha yaklaşıp, göğsünü onun göğsüne bastırduğunda elektrik çarpmış gibi irkildi, böyle bir şeyi yaşamamıştı hiç. Daha fazlasını istiyordu.

“Ne yapıyorsun?” dedi boğuk bir sesle Devon.

“Hoşuma gidiyor böyle.”

Devon gülümsedi ama kıpırdamadan durmaya devam etti, hâlâ pantolonunu tutuyordu. Ashley ellerini onun göğsünde, karnında gezdirirken, “Soyun...” diye fısıldadı.

“Utangaç bakireye de bakın hele,” dedi Devon.

Ashley gülümseyerek Devon’un ellerini kendine çekti, yüzünü onun avuçlarına gömdü. Devon onu büyük bir arzuyla öperken, “Kendin soy o zaman,” dedi kesik kesik.

Ashley’in yanakları alev alev yanıyordu artık ama ne kadar utandığını belli etmemeye çalışarak gülümsedi, uzanıp Devon’un ellerini pantolonundan çekti, yüzüne götürdü, bu sırada titreyen parmaklarıyla pantolonunu ve çamaşırı çıkarmaya çalıştı. Devon sabırla onu beklerken Ashley’in yüzünü okşuyordu.

Ashley yavaşça Devon’un pamuklu, sade görümlü iç çamaşırını biraz indirmişti ki Devon, “Elinle sar beni,” diye fısıldadı boğuk bir sesle. Ashley parmaklarını önündeki sertliğin çevresinde birleştirirken Devon elini onun yüzünden çekip, tamamen soyundu. Ashley’in bileklerinden tutarak ellerini göğsüne doğru çekti, onun gözlerinin içine baktı.

“Beni çıldırtıyorsun, hesapta seni baştan çıkartıp tahrik edecek olan bendim, neler yapıyorsun böyle...”

Ashley hem utanmış hem de çok sevinmişti duyduklarına. Devon onu tekrar öptü, bir yandan yatağa doğru ilerliyorlardı. Nihayet yatağa kadar geldiklerinde Devon onun beline sarıldı, yatağa uzanana kadar geriye yatırdı. Sonra birden durup, ciddi bir ifadeyle, “Eğer seni korkutacak bir şey yapacak gibi olursam söyle, hemen dururum. Daha ağırdan almamı istediğin anda çekinmeden söyle bunu,” dedi.

Ashley sadece bir iniltiyle karşılık verebildi Devon’a, sonra uzanıp onu öpmeye başladı. Hareketlerinin sarsakça olduğunu hissediyor ama buna aldırmıyordu. Daha deneyimli ve becerikli

olmayı isterdi ama öte yandan kendisini Devon için sakladığına çok memnundu.

“Seni seviyorum,” kelimeleri döküldü dudaklarından. Devon bir an irkilmiş gibi durunca Ashley yanlış bir şey söylemiş olmaktan korktu, biraz geri çekilip dikkatle Devon’a baktı.

“Devon?”

Devon ona cevap vermek yerine dudaklarını dudaklarıyla örttü, onu büyük bir tutkuyla öpmeye başladı. Ashley’in vücudu ona hemen karşılık vermeye başlamıştı bile, sanki hep bunu istemiş ve beklemişti. Kollarını sıkı sıkı onun boynuna sarmış, vücudunu ona biraz daha yaklaştırmaya çalışıyordu.

Devon’un elleri aynı anda her yerindeydi sanki, Ashley’in tüm duyuları alt üst olmuştu. Yumuşak dokunuşlar ihtiraslı okşamalara, sert temaslar kelebek gibi öpüşlere karışıyordu. Nihayet Devon eğilerek Ashley’in meme ucunu diliyle okşamaya başladı. Ashley’in dudaklarından bir inilti koptu, bu beklemediği yoğun hazla sarsılmıştı. Elinde olmadan tırnaklarını Devon’un sırtına hafifçe geçirmişti.

Devon daha da ileriye gidip meme ucunu tamamen ağzına alıp emmeye başlayınca Ashley’in gözleri karardı, nefesi kesildi. Cennette olmalıydı, bunca hazzın başka bir anlamı olamazdı. Derken Devon’un bir eli aşağı, karnına doğru indi, orada da durmayıp biraz daha aşağılara ilerledi. Becerikli parmakları Ashley’in o mahrem katmanlarını birer aralayıp vücudunun merkezine ulaşmıştı.

Ashley giderek gerildiğini hissediyordu, kasıklarında yay gibi bir gerginlik vardı, daha önce böyle bir şey yaşamamıştı. Hissettiği duyguların yoğunluğu onu neredeyse korkutuyordu.

Devon parmaklarını çektikten sonra Ashley’in bacaklarını dikkatlice iki yana ayırdı, kendisini iyice yerleştirmeden önce onun bacaklarının arasını biraz daha okşadı. Bu sırada dudakları Ashley’in göğüslerinden ayrılınca Ashley itiraz eder gibi inledi. Bunun üzerine dudaklarıyla tekrar onun dudaklarını bulurken mırıldandı. “Bana sarıl güzelim, dokun bana. Şimdi senin içine gireceğim ama çok nazikçe yapacağım bunu, korkacak bir şey yok.”

Ashley tepeden turnağa titredi. Acı hissetmekten değil,

hissettiklerinin yarıda kalmasından, o çok yaklaştığı doruğa ulaşamamaktan korkuyordu. Yaşayacağı her andan sonuna kadar zevk almaya hazırdı, bunu tüm benliğiyle istiyordu.

“Bekle,” dedi zorlukla Devon’a.

Devon tam vücutları birleşmeye yaklaşırken durdu.

“Ne oldu? Korkuttum mu seni yoksa?”

“Hayır, sadece biraz bekle...”

“Peki, sen belirle o zaman.”

Bir an sonra Ashley, “Şimdi...” dedi. Devon yavaş yavaş ilerlerken bir yerde durdu. Ashley hemen itiraz eder gibi kıvrandı.

“Yavaş...” dedi Devon fısıltıyla. “Canını yakmak istemiyorum, o yüzden bir seferde yapmak daha iyi olacak.”

Ashley başını sallayarak önerisini kabul etti. Bunun üzerine Devon bir hamlede ilerledi ve vücutları tamamen birleşti. O anda Ashley gözlerini kocaman açtı, dudaklarından boğuk bir inilti koptu. Tüm hisleri alt üst olmuştu, Devon’u derinliklerinde hissediyordu, onu sımsıkı kavramıştı. Kasıkları birbirine çarpıyordu, bu sırada Devon onu tamamen sarmıştı. Ashley’in hissettiği anlık acı ve yanma hissi yerini tarifsiz bir hazzla bırakmıştı.

Daha fazlasını istiyordu, vücudu açlıkla kıvranıyordu. Devon onu yavaşça öperken, “Yavaş...” diye fısıldadı. Sonra hareketleri biraz yavaşladı, daha ritmik ve dans eder gibi hareket etmeye başladılar. Devon onun gözlerinin içine bakarak, “İyi misin?” diye sordu.

“Evet, çok iyiyim.”

“Çok güzelsin Ashley, o kadar masum ve güzelsin ki. Benimsin.”
Onun olmak... Ashley içinin zevkle titrediğini hissetti.

“Evet, seninim,” diye fısıldadı.

“Bana ne kadar yaklaştığını söyle, aynı hazzı yaşamamızı istiyorum ama kendimi daha fazla tutamayabilirim.”

“Tutma o zaman.” Ashley’in sesi kendisine bile yabancı gelmişti, bir dokunuş yetecekti onun için, sadece bir tek dokunuş.

Devon onu kendisine çekip tekrar içine girdi, sonra yeniden. Bu sırada Ashley’in bacaklarını iyice aralamış, birbirlerine daha fazla yakınlaşmalarını sağlamıştı. Ashley artık hazzdan uçuyor gibiydi, Devon’un ismini haykırdı. Bir sonraki hatırladığı şey, onun kulağına

doğru eğilerek onu yatıştırmak için usul usul bir şeyler söylediği. Gözlerini kapamış, kendisini bambaşka bir dünyada ağırlıksızmış gibi uçarken hayal ediyordu. Böyle bir şeyi rüyalarında bile görmemiş, en uçuk hayallerinde bile yaşamamıştı.

Yeniden kendine gelir gibi olduğunda Devon ona sarılmış, hafifçe boynunu öpüyordu. Yani Devon'un üstündeydi, saçları onun göğsüne dağılmış durumdaydı. Şaşkınlıkla, "Ben nasıl buraya geldim?" diye sorabildi Ashley.

Devon gülümseyerek elini onun çıplak vücudunda tembelce gezdirdi. "Ben koydum seni oraya, beni böyle örtmen hoşuma gidiyor."

"Hmm..."

Devon bir kaşını kaldırdı. "Bir şey söyleyemedin?"

Ashley itiraz edecekmiş gibi oldu ama hemen vazgeçti, bu kez de söyleyecek sözü olmasındı. Huzurlu bir iç çekmeyle iyice uzandı Devon'un üzerine.

"Canını yakmadım ya?" diye sordu Devon.

Ashley gülümsedi. "Hayır, her şey mükemmeldi Devon. Teşekkür ederim."

"Teşekkür mü ediyorsun? Bir kadının birlikte olmamızdan sonra teşekkür edeceği aklıma gelmezdi hiç."

"İlk deneyimimi çok özel bir şekilde yaşattın bana, kusursuzdu."

Devon onu öptü. "Buna sevindim."

Ashley esneyerek ona biraz daha sokuldu.

"Hadi uyu o zaman," dedi Devon. "Bu gece burada uyumamı istiyorum."

Ashley'in göz kapakları ağırlaşmıştı, çok uykusu vardı gerçekten de. "Ben de burada kalmak istiyorum," diye mırıldandı.

Devon onun saçlarını okşarken, "Çok iyi Ashley," dedi. "Çünkü bundan sonra her gece yanımda olacaksın."

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

DEVON bir kadınla sarmaş dolaş yatmanın tuhaf hissiyle uyandı. Ashley ile kelimenin tam anlamıyla düğüm olmuşlardı sanki, bacakları birbirine dolanmıştı, Ashley'in göğüsleri onun göğsü üzerindeydi, kendisi ise yüzünü onun boynuna gömmüştü.

Şaşırtıcı bir şekilde bundan çok hoşlanmıştı. Bir süre kıpırdamadan yattı, Ashley'i seyretti. Ashley'in kendine has, insanı mutlu eden bir güzelliği vardı. Girdiği her ortamı ıslıl ıslıl aydınlatan bir ruhu vardı, kalabalığın ortasında bile seçilirdi. Çok doğaldı. Bazen fazla taşkın hareketleri olabiliyordu ama zamanla bunu da aştıklarında Ashley mükemmel bir eş ve anne olacaktı.

Devon elini onun kolunda hafifçe gezdirdi. Beyaz bir teni vardı Ashley'in, güneşten çok hoşlanmadığı anlaşılıyordu. Devon'un Ashley'de en sevdiği özellik herhalde her zaman aynı görünmesiydi, makyaj yaptığında bambaşka bir kadına dönüşmüyordu. En fazla bir parlatıcı ve biraz maskarayla makyajını tamamlıyordu.

Devon, içindeki alçağın, Ashley'in ona âşık olmasına memnun olduğunu biliyordu. Bu, durumu biraz zor hale getirse de aynı zamanda müthiş bir tatmin hissi de yaşıtıyordu ona. Ashley henüz farkında değildi ama yakın bir gelecekte Bayan Devon Carter

olacaktı. Evlilik sözleşmesi işini bir an önce halletmeliydi.

Kendisini yavaşça Ashley'in kollarından kurtarıp doğruldu, yataktan kalktı. Üzerine bir şeyler geçirdikten sonra tekrar dönüp Ashley'e baktı. Ashley, sarı saçları yastığa dağılmış, pikenin altından yer yer görünen çıplak vücuduyla çok güzel görünüyordu.

Devon, ceketinin cebindeki mücevher kutusunu alıp odadan çıktı. Ashley sabah onun kusursuzca hazırladığı sahneye uyanacaktı.

Ashley gözlerini kırıştıtarak uyanmaya çalıştı. Bir an nerede olduğunu anlamaya çalıştı, sonra gözlerini kapayarak gülümsedi; Devon'un yatağındaydı. Hayatının gecesini geçirmişti, mutluluktan uçuyor gibiydi.

Devon'un yanında olmadığını fark edince telâşla gözlerini açtı. Devon banyo kapısının yanında, kollarını çıplak göğsünde kavuşturmuş, onu izliyordu. Ona bakarken bile Ashley'in içi titremişti.

Sonra gözüne bir kırmızılık takıldı, hemen yanına kırmızı bir gül bırakılmıştı. Gülün hemen yanında duran minik kartın üzerindeki pırlanta yüzükse nefes kesiciydi. Ashley hemen doğrulup, titreyen ellerle kartı aldı, neredeyse yüzüğü kadife kutusuyla düşürüyordu. Kartta, Devon'un güzel el yazısıyla yazılmış, "Benimle evlenir misin?" notu vardı.

Ashley, "Aman Tanrım!" dedikten sonra yüzüğe baktı, sonra tekrar nota baktı. Gördüklerine inanamıyor gibiydi. "Gerçekten mi?" diye fısıldadı.

Devon güvenle gülümsedi. "Gerçekten."

Ashley gülü, notu, yüzüğü, her şeyi bir kenara atıp yataktan fırladığı gibi koşarak Devon'un kollarına atıldı, onu çılginlar gibi öpmeye başladı. Bir yandan, "Evet! Evet, aman Tanrım, evet!" diye sevinçle bağırıyordu. Devon, Ashley ikisini birden yere düşürmeden önce onu durdurmayı başardı, tekrar yere indirdi. "Biliyorsun, önce yüzüğü takmak gerekir."

Ashley endişeyle yatağa baktı. "Aman Tanrım! Yüzük nerede?"

Devon başını sallayarak onu yatağa taşıdı, yatağın kenarına

bıraktı. Biraz sonra yüzüğü bulmuş, Ashley'in parmağına takıyordu. Ashley pencereden gelen güneş ışığında pırıl pırıl parlayan yüzüğe hayranlıkla baktı. "Dev, bu muhteşem bir yüzük!"

Sonra yine Devon'un kollarına atılarak ona sımsıkı sarıldı. "Seni seviyorum! Tüm bunları planladığına inanamıyorum!"

Devon nazikçe Ashley'in kollarını çözüp kucağına koyduktan sonra, "Uzun bir nişanlılık dönemi düşünmüyorum," dedi.

Ashley ona gülümseyerek baktı. "Ben de."

"Aslında ben hemen evlenmek istiyorum," dedi Devon.

Ashley dudağını hafifçe ısırды. "Bence sakıncası yok. Yani benim için hiç önemli değil ama ailem ne diyecek bu duruma bilemiyorum. Annem büyük bir düğün töreni isteyecektir."

"Aileni sen bana bırak, onları ikna ederim ben. Annenin beğeneceği, şahane bir düğün törenimiz olacak, merak etme hiç. Karşı çıkacaklarını sanmıyorum."

Ashley heyecandan yerinde duramıyordu. "Bir an önce herkese haber vermeliyim! Harika bir şey bu, öyle değil mi? Babam sonunda doğru erkeği bulup evleneceğimden umudunu kesmişti. Benim hep çok uçarı olduğumu düşünüyor ama ben sadece çok gencim."

"Yani evlenmek istemiyor musun?"

"Hayır! Demek istediğim o değil. Ben sadece doğru adamı beklediğimi anlatmaya çalışmışım. Yani seni."

Devon eğilip onu öptü. "Ne dersin, birlikte güzelce bir kahvaltı yapalım mı?"

Ashley yanakları kızarak başını salladı. Artık Bayan Devon Carter olacaktı, tekrar yüzüğüne baktı sevinçle.

"Beğendin mi gerçekten?" diye sordu Devon.

"Hem de nasıl! Şahane bir yüzük bu ama bana bu kadar pahalı bir şey vermene gerçekten gerek yoktu, ben yine de beğenirdim."

Devon ona bakıp gülümsedi. "Bundan hiç kuşum yok ama sana özel bir şey vermek istedim."

"Teşekkür ederim."

"Hadi şimdi duşunu al, kahvaltıda buluşuruz."

"Kahvaltı mı?" diye fısıldadı Ashley. "Hemen bir şeyler mi yiyeceğiz şimdi yani?"

“Senin canını yakmak istemiyorum Ashley. Beni baştan çıkartıyorsun ama senin biraz kendini toparlaman için bekleyeceğim.”

Ashley somurtarak dudağını büktü.

Devon gülümsedi. “Böyle çok cazip görünüyorsun ama yine de beni kandıramayacaksın. Şimdi yataktan kalkıp doğruca banyoya gidiyorsun. Kahvaltı kırk beş dakika içinde hazır olacak.”

“Tamam, gidiyorum.” Ashley tam banyonun kapısını açarken aklına Devon’un gece söylediği bir şey geldi. Dönüp Devon’a baktı.

“Dev, benim bundan sonra burada uyuyacağımı söylerken ne demek istedin?”

Devon ona ciddi bir ifadeyle baktı.

“Tam olarak söylediğim şeyi kast ediyorum. Buraya taşınman için ne gerekiyorsa ayarlayacağım. Sen benimsin Ashley. Bundan sonra her gece yanımda olacaksın, birlikte yatacağız.”

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

“İSTEDİĞİN oldu sonunda,” dedi Cameron Hollingsworth. Odanın diğer ucunda bir grup kadınla bir arada olan Ashley’e bakıyordu. Devon şarabından bir yudum aldı, beğenmemiş gibi yüzünü buruşturdu. Birkaç dakika sonra, Ashley’le evleneceklerini resmi olarak duyuracaktı. Davetlilerin hepsi bunun bir nişan töreni olduğunu bilse de Ashley herkes gelmeden bir şey söylememesini istemişti.

Cameron, keyifsiz bir sesle, “Geldiğimden beri iki kelime etmedin,” diye ekledi.

Devon yüzünü buruşturdu. “Artık her şey tamam, geri dönüş yok. Copeland anlaşmayı imzalıyor. Törenden sonra son belgeleri fakslayacak ve böylece firmalarımız birleşmiş olacak. Balayından döner dönmez sen, Ryan ve Rafe’yle buluşmak istiyorum.”

Cam bir kaşını kaldırdı. “Balayı mı?”

“Bu evliliğin bir anlaşmanın parçası olması Ashley’in balayına çıkamayacağı anlamına gelmiyor.”

“İyi fikir. Onu mutlu etmelisin tabii. O mutluyrsa babası da mutlu olur. Babalar kızlarına düşkün olur bilirsin.”

“Bak Cam, Ashley’in babasının ne yaptığına dair bir fikri yok.

Romantik bir ilişki yaşadığımızı ve bunun sonucunda ona evlenme teklif ettiğimi düşünüyor.”

“Bence bu işin sonu çok fena dostum.”

“Sana felaket tellalı olduğunu söyleyen olmuş muydu?”

Cam teslim olur gibi ellerini kaldırdı. “Bak, sadece seni uyarmaya çalışıyorum. Ona gerçeği anlatmalısın. Hiçbir kadın aptal yerine konmak istemez”

“Sonra da bana evlilik teklifimi de yanıma alıp cehennemin dibine gitmemi söylesin, değil mi?”

Cam içini çekip başını salladı. Devon dostunun öngörülerinin onu hiç yanıltmadığını geçmişte çok görmüştü ama şimdi onu dinleyecek ruh halinde değildi.

“Bu anlaşma hepimiz için önemli, sadece benim için değil,” dedi Devon. “Ben de evlenmeye bayılmıyorum ama Ashley tatlı bir kız. İyi bir anne ve eş olacağından eminim. Böylece herkes mutlu olacak. Sen, ben, Ryan ve Rafe. Ashley ve babası.”

“Ne olursa olsun her zaman yanımdayım dostum, bunu biliyorsun. Ancak şunu unutma, başka bir firma da bulabilirdik, onunla evlenmek zorunda değilsin. Bak, Rafe ve Ryan evlendiler ama onlarınki aşk evliliği idi. Kimse kendini fena etmeni beklemiyor senden.”

“Ben iyiyim Cam. Hayatımın aşkını bulduğum falan yok, hayatımda öyle bir kadın da yok. Ashley benim için gayet uygundur, sen hiç kafana takma.”

Cam saatine göz attı. “Müstakbel eşin bu tarafa bakıyor.”

Devon, Ashley’in olduğu tarafa baktı. Ashley’in çevresi akrabalar ve arkadaşlarıyla çevrilmişti yine. Devon kimin kim olduğunu hâlâ bilemiyordu, çok kalabalıklılar. Ashley onun baktığını görünce gülümseyip el salladı. Devon elindeki kadehi Cam’e verip Ashley’in yanına yürüdü.

Ashley her zamanki gibi parlıyordu, ışıltısı ve enerjisi tüm salonu kaplamış gibiydi. Her zaman böyle olurdu, Ashley herkesle her konuda eğlenceli sohbetler başlatabilir, uzun uzun konuşabilirdi. Devon, Ashley’in yanına varabildiğinde kulağına eğilip, “Zamanı geldi galiba, ne dersin?” diye fısıldadı yavaşça.

Ashley cevap olarak gülümseyip Devon'un elini sıktı.

Devon onu elinden tutup Cam'in olduğu tarafa sürükledi. Her zamanki gibi Cam'in etrafında kimse yoktu, orası konuşma yapmak için en uygun yer gibi görünüyordu. Cam onları karşılarken gülümsedi, Ashley'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Selam Ashley. Gel de Devon'un kendini rezil etmesini izleyelim."

Devon arkadaşına ters ters bakarken arkadaşı ona temiz bir kadehle bir kaşık uzattı. "Dalga mı geçiyorsun benimle?" diye sordu Devon. "Bununla mı dikkat çekeceğim?"

Cam omuzunu silkerek kaşığı kenara bıraktı, parmaklarını ağzına götürüp keskin bir ısıklık çaldı. "Herkes buraya baksın lütfen! Devon'un bize söyleyecekleri var."

Devon aksi bir sesle, "Teşekkürler Cam," dedikten sonra davetlilere döndü. Herkes merak ve heyecanla ona bakıyor, yapacağı konuşmanın Ashley'i mutlu etmesini bekliyorlardı sanki. Devon üzerinde hiç bu kadar baskı hissetmemişti. Boğazını temizleyerek konuşmaya çalıştı.

"Bu akşam sizleri çok mutlu bir haberi paylaşmak için davet ettik. Ashley, evlenme teklifimi kabul ederek beni dünyanın en mutlu erkeği yaptı."

Odada müthiş bir alkış, gürültü koptu. Ashley'in anne ve babası da hemen yanlarında, en küçük çocuklarının mutluluğuna tanık olmanın heyecanını yaşıyorlardı.

Devon, "Dört hafta sonraki düğün törenimize de katılarak bu güzel yolculukta bize eşlik etmenizi dileriz," dedikten sonra kadehini Ashley'e kaldırdı. "Kadehimi beni dünyanın en şanslı adamı kılan Ashley'e kaldırıyorum."

Herkes sevinç içinde kadehlerini kaldırır, salonda heyecanlı bir uğultu yaşanırken Cam, Devon'un yanına sokulup, "Harika bir konuşmaydı," dedi. "Duyan da her kelimesinin yüreğinden koptuğuna inanır, o derece sahiciydi."

Devon arkadaşını duymamazlıktan gelip Ashley'in beline sarıldı, kutlamaları kabul etmek üzere davetlilere doğru yöneldi. Kısa bir süre sonra sersemlemiş, neredeyse başı dönmeye başlamıştı. Ashley'in kalabalık ailesi içinde çok sevildiğini görmek mümkün

değildi. Devon ona ve ailesiyle ilişkilerine bakarken Ashley'in ne kadar rahat, sıcak ve naif olduğunu düşündü. Kendisi ise iş hayatında köpekbalıklarıyla bir arada yüzüyordu sanki, o yüzden Ashley'in durumu ona çok tuhaf görünüyordu. Ashley'in köpekbalıklarına yem olmamak için her zaman onu koruyacak, ailesi ya da Devon gibi birilerine ihtiyacı vardı.

Ashley bu sırada elini Devon'un kolunun üzerine koydu. "Ne zaman istersen gidebiliriz, ailemle başa çıkmak zordur."

Devon neredeyse gülecekti. O, Ashley'in nasıl da korunmaya muhtaç olduğunu düşünürken asıl Ashley onu korumaya çalışıyordu.

"Ben iyiyim, sen keyfine bak. Bu gece senin gecem."

Ashley alnını kırıştırarak ona baktı. "Senin değil mi?"

"Elbette benim de gecem. Sadece tüm ailen ve arkadaşların burada olduğu için öyle dedim."

Ashley gülümsedi, Devon'u yanağından öptü. Tekrar kutlamaları kabul etmeye başlamışlardı ki, arkalarından genç bir kadının çılgınlar gibi seslendiğini duydular.

"Ashley! Ashley!"

Devon döndüğünde, Ashley yaşlarında genç bir kadının bir adamı peşinden sürükleyerek onlara doğru koştuğunu gördü. Kadının kim olduğunu çıkarması mümkün değildi ama Ashley'i andıran yüz hatlarından onun sayısız kuzenlerinden biri olabileceğini düşündü.

"Brooke!" Ashley de çok sevinmişti kadını gördüğüne.

"Tahmin et! Hadi tahmin et!" dedi nefes nefese Brooke.

"Ah, yapma! Hiç tahmin edemediğimi bilirsin."

"Hamileyim! Paul'le bebeğimiz olacak!"

Ashley'in sevinç çığlıkları üzerine tüm kafalar bir anlığına onlara döndü. Devon tedirginlikle davetlilere bakmakla yetindi.

"İnanamıyorum Brooke! Çok sevindim! Kaç aylık?"

"Sadece on haftalık. Öğrenir öğrenmez sana haber verecektim ama çok meşguldün."

"Keşke bir mesaj atsaydın," dedi Ashley. "Senin adına çok sevindim Brooke! Kim bilir ben hamile kaldığımda ne kadar heyecanlanacağım! Umarım bebeklerimiz birlikte büyürler!"

Ashley heyecanlandıkça coşuyor, daha yüksek sesle

konusuyordu. Bir yandan ellerini kollarını sallıyor, çevrelerinden geçenlere çarpacak gibi oluyordu. Hatta Devon ve Cam bir tepsiyi son anda kurtardılar. Ashley ise bunların farkında bile değildi, o sırada Brooke ve Paul'le üçüncü kez kucaklaşmakla meşguldü.

Cam içini çekti. "İşin çok zor Devon."

"Eziyet edeceğin başka birileri yok mu senin?"

Cam bir kez daha Ashley'e doğru baktı. Devon arkadaşının Ashley'e şefkatle baktığına yemin edebilirdi.

"Çok tatlı," dedi Cam kadehini kenara bırakırken.

"Tatlı mı?"

"Evet, öyle... Çok içten, bundan daha fazla ne isteyebilir insan."

Devon şaşkınlıkla arkadaşına baktı. "Ondan hoşlanıyorsun sen."

Cam kaşlarını çatı.

Devon güldü. "Kimseden hoşlanmayan, insan sevmez Cameron, Ashley'den hoşlanıyor."

"Hoş birisi," diye mırıldandı Cam.

"Ama onunla evlenmemem gerektiğini düşünüyorsun."

"Şşşt, duyacak şimdi seni."

Oysa Ashley hâlâ Brooke'un hamilelik haberleriyle ilgili olarak arkadaşlarıyla heyecanlı heyecanlı konuşuyordu, onları duyacak halde değildi.

"Madem Ashley'in tatlı ve sevimli olduğunu düşünüyorsun, neden ben evlenerek kendimi feda etmiş olayım?"

Cam içini çekti. "Bak, ben sadece onun zarar görmesini istemiyorum ve eğer sen ona karşı açık davranmazsan onu çok kötü kırmuş olacaksın. Kadınlar birisinin onlardan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını hemen anlarlar."

"Ondan gerçekten hoşlanmadığımı nereden çıkartıyorsun?"

Cam bir kaşını kaldırdı. "Acaba ona müstakbel eşinmiş gibi davranmayışından çıkartıyor olabilir miyim?"

Devon sıkıntıyla etrafına göz gezdirdi, neyse ki civarlarında onları duyabilecek kimse yoktu. "Ne demek istiyorsun? Sen, Rafe ve Ryan dışında Ashley'le ilişkimin iç yüzünü bilen yok. Ashley'in şüphelenebileceği en ufak bir durum yaşanmadı."

"Belki de haklısındır. Belki de ben asıl hikâyeyi bildiğim için

böyle düşünüyordum.”

“Sanki onunla hiç ilgilenmiyormuşum gibi konuşuyorsun Cam.”

“Peki, söylediklerimin hepsini unut. Bence her şey yolunda gidecek, zaten üstüme vazife de değil. Sadece, Ashley çok tatlı bir kız ve onun incinmesini istemiyorum.”

“Onu incitecek değilim,” diye dişlerini gıcırdattı Devon. “Onunla evleneceğim ve onu koruyup kollayacağım.”

“Pardon, yine çağırılıyorsun.” Cam, Ashley’i işaret etti. “Ben de seninle geleyim. Veda etmiş olurum.”

Devon, Cam’le birlikte Ashley’in yanına yürüdü. Cam, Ashley’i tekrar tebrik ederken Devon’un aklı az önceki konuşmalarındaydı. Gerçekten de çok ilgisiz bir eş portresi mi çizmişti acaba? Her şeyin sonuçlanmasına bu kadar yakinken böyle bir hataya düşmemesi gerekirdi. Bu anlaşma onun için çok önemliydi, gerekirse şeytanla bile evlenebilirdi.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

ASHLEY, Devon'un evinde kaç gece kalırsa kalsın, yatmak üzere yatak odasına girdiğinde garipsiyordu. Bunu, henüz bir haftadır böyle bir deneyim yaşıyor olmasına veriyordu. Yatak odası dışında, Devon'un evini tamamen benimsemiş durumdaydı.

Tam saten geceliğini başından geçirmişti ki Devon'un odaya girip güldüğünü duydu.

"Nedir komik olan?"

"Sensin. Her gece üzerine şahane bir gecelik giymeye uğraşıyorsun ama yatağa, yanıma geldiğin anda o gecelik çıkıyor."

Ashley kızardı. "Ne bileyim, senin şey istediğini düşünmek..."

"Seks mi?"

Ashley sesini çıkarmadan sadece başını sallayarak onayladı.

Devon gülümseyerek onu yatağa çekti. "Ben seninle birlikte olmayı her zaman isteyeceğim." Eğilip onu güzelce öptükten sonra tekrarladı. "Her zaman..."

"Erkeklerin genellikle seks düşündüğü doğru mu?"

"Bazen yemek düşündüğümüz de oluyor."

Ashley güldü. "Annem buraya taşınmamdan hoşnut değil. Babam ona rahat olmasını, bizim eninde sonunda evleneceğimizi

söylüyor. Abim nedense senden hoşlanmıyor, kentin yarısını elinden geçirmiş bir adamın evine taşınmamın delilik olduğunu düşünüyor.”

“Sen hep böyle misin?”

Ashley anlayamamıştı. “Nasılım?”

“Aklına gelen her şeyi söyler misin?”

“Şey, sanırım. Yani, abimin sözleri bunlar, üzerinde çok durmamıştım. Sadece beni korumaya çalıştığını biliyorum. Birisi bana ilgi gösterdiği anda dişlerini gösterir hep.”

“Ben sana ilgi göstermiyorum, seninle evleniyorum.”

“İyi ama senin evindeyim, bu da seninle birlikte olduğumuz anlamına gelir ve abim küçük kız kardeşinin seninle yattığını düşünmekten hoşlanmıyor olabilir.”

“Hiçbir abi hoşlanmazdı. Bu arada kentin yarısını elden geçirmiş falan değilim,” dedi Devon.

Ashley gülümseyerek kollarını onun boynuna sardı. “Gelecekte birlikte olduğumuz sürece geçmişte ne olduğu hiç önemli değil.”

“Gelecek konusunda anlaştık ama bence bugünümüzü de değerlendirelim.”

Devon onu yatağa yatırırken Ashley’in içi titredi. Daha bir hafta öncesine kadar bakireyken artık çok daha deneyimliydi, Devon onu her gece yepyeni haz diyarlarına götürüyordu. Ashley çok mutlu bir hayat süreceğinden emindi.

“Telekonferansa Ryan Beardsley ve Rafael de Luca da katılıyorlar,” dedi Devon. İki arkadaşının yüzleri ekranda belirmişti bile. “Ryan, St. Angelo Adası’ndaki inşaat alanında bulunuyor. İnşaat tamamlandığında, resort otel tamamen Copeland standartlarında olacak. Günaydın Ryan, bize biraz bilgi verir misin lütfen?”

Devon, Ryan’ın mikrofonunun sesini açarken ters ters Cam’e baktı. Devon inşaattaki gelişmeleri çok iyi biliyordu. Ryan sahada olmasına rağmen, karısı her an doğurabileceği için dikkati tamamen otel inşaatında değildi. Bu yüzden Devon her gün tüm ustabaşlarıyla teker teker görüşüp bilgi alıyordu.

Cam'ın üstü başı her zamanki gibi dağınıktı. Kılık kıyafetin iş dünyasında ne kadar önemli olduğu gerçeğini hiçbir zaman kabul ettirememişlerdi arkadaşlarına. Görünüşüne bakıldığında tüm günü elinde bira ve sigarayla sahilde takılarak geçirmekten hoşlanacağı düşünülürdü ama ne bira ne de sigara içerdi, ilkeleri olan bir adamdı.

Tricorp'un elemanları dikkatle Ryan'ın anlattıklarını dinleyip notlar alıyorlardı. Odada umutlu bir hava vardı. Herkes iki şirketin birleşmesinin an meselesi olduğunu biliyordu artık. Devon'daysa onların coşkusu yoktu. Kariyerinin bu en önemli girişimine çok az kalmasına rağmen William Copeland'a gidip şirketlerinin birleşmesini altı ay ertelemelerini teklif etmişti. Böyle davranmalarının Ashley açısından çok daha iyi olacağını düşünüyordu. Ne yazık ki Copeland onunla aynı fikirde değildi, tam tersine süreci hızlandırmak için ellerinden geleni yapmalarını istiyordu.

Ona göre Devon, Ashley'in muhtemel tepkilerini gözünde büyütüyordu. Kızı onu sevdiğine göre problem yoktu. Devon, tüm dünyanın, karısının onu ne kadar sevdiğini bildiğinden artık emindi. William, Ashley'in iş hayatından zerre anlamadığı için olan bitenden hiç haberi olmayacağından da emindi. Devon'a sadece kızını meşgul etmesini tavsiye edebiliyordu.

Ryan raporunun ortalarına gelmişti ki ofisin içinde tuhaf bir melodi duyuldu. Odadakiler irkilip birbirlerine baktılar. Devon kaşlarını çattı, bu neşeli müziği ilk kez duyuyordu. Bir an durunca kendi telefonunun çaldığını anladı. Telefonu eline alınca ekranda Ashley'in yüzü belirdi.

"İzninizle, dışarıda cevaplayayım," diyerek odadan fırladı. Bu sırada Cam'ın yüzündeki muzip ifade gözünden kaçmamıştı. Zeki adam telefonun kimden geldiğini hemen anlamıştı tabii.

Devon konferans odasından biraz uzaklaşınca telefona cevap verdi. "Benim, Carter."

Ne var ki telefonu böyle mesafeli bir şekilde açması bile Ashley'in keyfini kaçırabilirdi. Karşıdan cıvı cıvı bir ses duyuldu.

"Selam Dev! Günü nasıl geçiyor?"

"Şey, fena değil. Acil bir durum mu var? Bir toplantının ortasındayım da, sonra görüşelim istersen."

“Önemli bir şey değil,” dedi Ashley neşeyle. “Sadece arayıp seni sevdiğimi söylemek istemişim.”

Devon’un midesine bir kramp girmişti sanki, şimdi ne söylemesi gerekiyordu? “Ash, telefonumun zil sesini sen mi değiştirdin?”

“Evet. Böylece ben aradığımda hemen kimin aradığını anlayacaksın. Beğendin mi?”

Devon gözlerini kapadı. Çocuk şarkıları gibi neşeli bir melodi yüklemişti Ashley. Bu durumun kısa sürede ofise yayılacağından ve herkesin bununla çok eğleneceğinden emindi.

“Evet, beğendim,” dedi ister istemez. “Akşam görüşürüz, olur mu? Saat dokuzda evde olurum.”

“Harika. Ben de saat sekize kadar hayvan barınağında olurum, o yüzden restoranda buluşuruz. Hoşça kal Dev!”

“Hoşça kal.”

Devon, kapattıktan sonra bir süre telefona baktı, sonra tuşlara basmaya başladı. Telefonun zil sesi nasıl değiştiriliyordu acaba? Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Şimdi de Ashley her aradığında o delice müziğin çalmasını istemiyordu. Ashley bunu bir alışkanlık haline getirir miydi acaba?

Devon’un korktuğu başına gelmişti, Ashley onu her gün aradığı gibi, her seferinde en olmadık zamanlarda yakalamayı başarıyordu. Devon bir iki seferden sonra telefonun sesini kapatıp titreşime almıştı ama tüm şirketin bir araya geldiği bir toplantıda salon Ashley’in neşeli müziğiyle çınlamıştı.

En başta Cam olmak üzere şirkette herkes çok eğleniyordu. İki hafta sonra Devon da onların alaycı bakışlarına alışmaya başlamıştı. Ashley aklına ne gelirse, canı ne zaman isterse arıyordu Devon’u. Bazen düğün çiçeğiyle ilgili bir ayrıntı soruyor, bazen davetiye nin rengiyle ilgili olarak Devon’un fikrini almak istiyordu.

Rafael ve Ryan da evlenmişler ama ikisinin de böyle sorunları olmamıştı, çok sade törenlerle evlenmişlerdi. İkisinin de maceralı birer ilişkisi olmuş, sevdikleri kadınlarla bin bir güçlükten sonra bir araya gelmişler ve sessiz sedasız evlenmeyi tercih etmişlerdi. Devon

o zaman arkadaşlarının gönül işlerine burun kıvrımış ve gereksiz bulmuştu. Aradan çok geçmeden onların evlenme biçimlerine gıpta edeceği aklına bile gelmezdi.

Evlilik kavramından bile çok uzak dururken bir anda kendisini müthiş kalabalık bir ailenin düzenlemeye çalıştığı şatafatlı bir düğünün ortasında bulmuştu. Zaten kalabalık bir aileyle ilişki kurmaya, aile içinde kendine bir yer bulmaya zorlanırken birdenbire, hiçbir şey anlamadığı ayrıntılar konusunda bin kafadan ses çıkmasını izlemek zorunda kalıyordu.

Kısacası, kendisini bir cehennemin tam ortasındaymış gibi hissediyor, telefonunu Hudson Nehri'nin ortasına göndermemek için kendini zor tutuyordu.

~ ALTINCI BÖLÜM ~

“DEV?”

Devon önce kafasını uzattı, sonra banyodan çıkıp, saçlarını havluyla kurularak, yatakta keyif yapan Ashley’in yanına gitti.

“Efendim?”

“Evlendikten sonra nerede yaşayacağız? Hiç konuşmadık?”

“Burada yaşarız diye düşünmüştüm.”

Ashley hafifçe kaşlarını çattı. “Ya...”

“Pek memnun olmadın galiba? Sevmiyor musun burayı? Senin dairenden daha geniş olduğu için ikimize daha uygun olmaz mı?”

Ashley yatakta doğrulup bağdaş kurdu. “Burası harika bir daire ama daha çok bir bekâr evine benziyor. Çocuk büyütme ya da hayvan beslemek için uygun değil.”

“Hayvan mı? Yapma Ash, hayvanlar da nereden çıktı şimdi?”

Ashley’in kaşları iyice çatıldı. Ashley çok ender olarak keyifsiz görüldüğü için onun mutsuzluğuna dayanmak zordu.

“Hep bir kır evim olsun istemiştım. Çocukların ve hayvanların bahçesinde koşup oynayabileceği güzel bir ev hayal ediyordum. Şehir aile yaşamı için uygun değil.”

“Burada da yaşayan pek çok aile var, sen de burada büyüdün.”

Ashley başını sallayarak itiraz etti. “Her zaman değil. Buraya ben on yaşındayken taşındık, daha önce harika bir çiftlikte yaşıyorduk.”

“Bunu zamanı gelince tartışırız,” dedi Devon. “Şimdi öncelikli olarak evlenmemiz gerekiyor. Sonrasında şahane bir balayı geçireceğiz ve sen buraya temelli taşınacaksın.”

Ashley gülümseyip Devon’un çenesini hafifçe öptü. “Böyle, sanki bir an önce evlenmemiz için sabırsızlanıyormuşsun gibi konuşman çok hoşuma gidiyor.” Sonra kendini kaldırıp Devon’un kollarına attı, kollarıyla da Devon’un beline sıkı sıkı sarılmıştı. Devon kendisini biraz rahatsız hissetse de kıpırdamadı.

“Bir şey daha konuşabilir miyiz?”

“Elbette.”

“Arada sırada çocuklardan konuştuğumuz oluyor. Ben hemen hamile kalmayı istediğimi hep belli ettim ama sen bu konuda bir şey söylemiyorsun.”

Devon, kucığında çocuğunu taşıyan Ashley’i canlandırdı gözünün önünde. Bu görüntünün ona cazip gelmesi çok şaşırtıcıydı. Ona göre bir evlilikte mutlaka çocuk da olmalıydı, yerine getirilmesi gereken bir kuraldı neredeyse bu ama bu ihtimalin böylesine hoşuna gitmesi çok tuhaftı. Ashley’i anne olarak düşünmeye çalıştı. Ashley iyi yürekli, tatlı ve şefkatliydi, kısacası ondan daha iyi bir ebeveyn olma ihtimali yüksekti.

“Dev?”

Devon, Ashley’in ona endişeyle baktığını görünce eğilip alnından öptü. “Sadece düşünüyordum.”

“Bu konuyu konuşmamız için çok erken olduğunu düşünüyorsan, affedersin,” dedi Ashley. “Babam hiç sabredemediğimi söyler zaten, istediğim bir şeyin hemen olmasını istiyorum galiba.”

Devon elinde olmadan gülümsedi, tam da Ashley’i anlatıyordu bu sözler. Ashley hayatı tüm kalbiyle kucaklıyor, bu sırada neyle karşılaştığına aldırılmıyordu. Devon hayatta onu yıkabilecek bir şey olup olmadığını merak etti bir an, onun gibi insanlar Devon için hep bir merak konusuydu, onları anlayamazdı.

“Bence sen mükemmel bir anne olursun,” dedi Ashley’i kendisine çekerek. “Senin çocuğuma hamile olduğunu hayal

ediyorum da, çok hoş olurdu doğrusu bu. Sonra aklıma seninle sevişirken hiç korunmadığım geldi, belki ben de bunca zamandır içten içe senin hamile olmanı umut etmişimdir.”

Ashley içini çekip iyice Devon’a sokuldu. “Ben de bunu söylemeni, yani senin de çocuk isteyeceğini unuyordum. Hemen çocuk yapmak zorunda değiliz ama ben hep çok geniş bir ailem olsun istedim. Çok da geç kalmayalım ama, onlar liseden mezun olurken iyice yaşlanmış olmak istemiyorum.”

Devon, Ashley’in yanağını okşadı. “Sence hamile olma ihtimalin var mıdır Ashley? Onun için mi açtın bu konuyu?”

“Hayır, neden açtım bilmiyorum.”

Devon alnını Ashley’in alnına dayayıp bir süre durdu. Tuhaf bir şekilde, Ashley’in yanında kendisini huzurlu ve tamamlanmış hissediyordu. Belki de William Copeland gerçekten de ikisinin iyi bir çift olabileceğini görmüştü.

“Eğer hamileysen de bu harika bir haber olur, gerçekten. Eğer bu konuda bir şüphen olursa sakın çekinme, söyle. Anlaştık mı?”

Ashley yanakları pembeleşerek kocaman gülümsedi. “Anlaştık.”

Devon, “Şimdi biraz yaramazlık zamanı,” dedikten sonra fısıltıyla ekledi. “Seni hamile bırakmak için elimden geleni yapayım...”

Ashley aşkla ona sarıldı. “Seni o kadar seviyorum ki Devon! Dünyanın en şanslı kadınıyım ben. Bir an önce evlenmemiz için sabırsızlanıyorum.”

Devon onu öpmek için eğilirken Ashley’in yanıldığını düşündü. Dünyanın en şanslı insanı o değildi.

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

“ASHLEY, eğer doğru düzgün durmazsan makyajımı ve saçımı yetiştiremeyeceğiz,” dedi Pippa yılgınlıkla.

Tabitha, Ashley’in saçlarıyla uğraşırken onları endişeyle izleyen Sylvia, “Hâlâ bir saç tasarımcısını arayabiliriz,” dedi.

“Tabitha da tasarımcı zaten,” dedi Ashley hemen. “O harika bir kuafördür, düğünüm için ondan başkasını nasıl düşünebilirim? Hem Carly de harika makyaj yapar.”

Pippa somurttu. “Kozmetik firmaları ürünleri için önce onun onayını almalılar.”

Carly, “Gözlerini kapa Ash,” dedi. “Şimdi maskarayı süreceğim, birazcık dur.”

Ashley’in annesinin dışarıdan seslendiğini duydular. “Hayatım, bitmedi mi daha? On dakikan var sadece.”

“On dakika mı!” diye bir çığlık attı Tabitha. “Olamaz! Onları biraz oyalayamaz mısınız Bayan Copeland?”

Ashley kendinden emin bir şekilde, “Kendi düğünüme geç kalacak değilim herhalde,” dedi. “Hadi biraz acele et Tab, saçım çok güzel oldu. Şu duvağı topuza ilıştirdin mi tamamdır.”

Tabitha, “Söylemesi kolaydı,” diye homurdandı.

Sylvia hemen devreye girdi, becerikli hareketlerle duvağı topuza ıliştirmeyi başardı. "İşte oldu Ashley, çok güzel görünüyorsun."

Carly, "Dudak parlatıcısını da sürdük m tamamdır," dedi.

Ashley makyajı da tamamlandıktan sonra aynada kendisine baktı. "Kızlar..."

Arkadaşları gülümseyerek ona bakıyorlardı.

"ok güzel oldun," dedi Pippa. "Hayatımda daha güzel bir gelin görmedim, inan."

Tabitha da, "Kesinlikle yle," diyerek ona katıldı.

Dört kız arkadaş sevgiyle Ashley'e sarılırken Ashley'in annesi tekrar seslendi. "Hadi kızlar, vakit kalmadı!"

Arkadaşları ellerinde buketleriyle, telâşla kapıya koştular. Ashley de son kez aynada kendisine baktıktan sonra kapıya yöneldi. "Baban şimdi seni almaya geliyor," dedi annesi. Sonra bir an durup nemli gözlerle kızına baktı. "Bebeğim, ne kadar büyüdün sen. Çok güzel bir gelin oldun, seninle gurur duyuyorum."

"Beni ağlatacaksın şimdi anne, biliyorsun hiç dayanamam."

Bu sırada kapı yavaşça alındı. "Baban gelmiş olmalı, hazır mısın hayatım?" dedi annesi.

Ashley giderek heyecanlanıyordu, avuçları terlemeye başlamıştı ama başını salladı. Birkaç dakika sonra Bayan Devon Carter olacağına inanamıyordu hâlâ. Annesine sarıldı. "Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum bebeğim."

Babası, yüzünde yumuşacık bir ifadeyle onu bekliyordu. Ashley'in ellerini tutarak, "Evlendiğine inanamıyorum," dedi. "Yürümeye başladığın günü daha dün gibi hatırlıyorum. Çok güzel bir gelin olmuşsun Ash. Devon çok şanslı bir adam."

Ashley babasının yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkürler baba, sen de çok yakışıklı görünüyorsun."

Böylece Ashley, düğün marşı eşliğinde, babasının kolunda mihraba yürümeye başladı. Heyecandan dizleri birbirine çarpıyordu, neredeyse yere yığılacaktı. Kenardan gülümseyerek onu yreklendiren arkadaşlarını gördü; Tabitha, Carly, Sylvia ve Pippa'nın da mutlulukları yüzlerinden okunuyordu.

Ashley en son Devon'u gördü ve onun dışında her şey silindi gözünden. Ne gerginliği kalmıştı ne de en ufak bir endişesi. Az sonra Devon'la evlenecek olmasından daha önemli bir şey yoktu.

Daha sonra mihraptaki törenin çoğunu hatırlayamadığı için üzülecekti. Aklında sadece Devon'un ona sıcacık bakan gözleriyle, karı koca ilan edilmelerinden sonraki öpüşmeleri kalmıştı.

Mihraptan ayrılırırken Devon onu bir kez daha öpüp, "Muhteşem görünüyorsun," diye fısıldadı. Ashley'in ayakları yerden kesilmişti sanki, mutlulukla gülümsemekten başka bir şey yapamadı. Yeni evli çifti kutlamak için sıraya girenler çevrelerini sarmıştı, bir yandan kutlamaları kabul ediyor, arkadaşlarıyla kucaklaşıyorlardı. Ardından heyecanlı bir fotoğraf çekirme faslı başladı. Devon, sonu gelmez gibi görünen poz vermelerden sıkılmaya başlamıştı ki Ashley koluna girip ona gülümsedi.

"Birazdan biter, ondan sonra balayımıza çıkabiliriz."

Devon da ona gülümseyerek cevap verdi. "Neyse ki tahammül etmemiz gereken sadece birkaç saat kaldı, sonra kendimizi otel odamıza kapatabiliriz."

Ashley mutluluktan ışıldayarak gülümsedi. Kocası, ailesi, dostları yanındaydı. Hayatının en mutlu gününü yaşıyordu.

Ashley'i dans pistinde abisine devredince Devon kendisine bir kadeh şarap aldı. Onun da aileden birileriyle dans etmesi bekleniyordu belki ama öyle kalabalıklılar ki Devon için içinden çıkamadığı için hiçbirisiyle dans etmemeyi tercih ediyordu.

Şarabından daha bir yudum almıştı ki Cam yanına geldi. Siyah smokiniyle alışılmadık bir şekilde yakışıklı görünüyordu.

"Şunu sırf senin düğünün için giydiğime inanamıyorum," diye söylendi. "Rafe'nin düğününde giymemiştin."

"Çünkü o düğünde smokin giymen istenmemişti."

Cam omuzunu silktilti. "Bu tören için de bir zorunluluk yoktu ama Ashley için giydim, onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

Devon başını salladı. "Sen mağarandan fazla uzak kaldın Cam, bir an önce dön istersen oraya."

“Rafe ve Ryan da tebriklerini ya da üzüntülerini iletmemi istediler. İkisinin de karısı her an doğum yapabileceği için ayrılamıyorlar yanlarından, yoksa onlar da gelmek istiyorlardı.”

“Kes artık şunu Cam. Evliliğim dünyanın sonu anlamına gelmiyor, ne Ryan ne de Rafe için böyle şeyler söylemiştin.”

“Söyledim, sonuna kadar hak etmişlerdi.”

“Nasıl da nefret dolu bir arkadaşımın Cam. Kadınlardan bu kadar mı nefret eder bir insan?”

Cam yüzünü buruşturdu. “Kadınlardan nefret ettiğim falan yok benim, tam tersine, onlara bayılıyorum. Bence Ashley senin gibi bir işe yaramaz için fazla iyi, hatta mükemmel birisi.”

“Tamam dostum. Tüm şu işler bitsin istiyorum artık. St. Angelo’ya bir varalım, başka bir şey istemiyorum.”

“Umarım sizin için iyi olur. Yalnız, yine aynı şeyi söyleyeceğim. Zaten birisiyle bir iş anlaşması nedeniyle evlenmen kötüyken, bunu böyle tatlı bir kıza yapıyor olman çok kötü. Ben senin için değil, onun için endişeleniyorum.”

“Çok teşekkürler,” dedi Devon.

Cam, arkadaşlarıyla şakalaşıp gülüşen Ashley’e baktı uzaktan. “En azından senin kalbin kırılmayacak, onun için de aynı şeyi garanti edebiliyor musun, ne dersin?”

“Onun kalbini kıracak değilim. Artık şu konuyu kapatabilir misin, birisi duyacak.”

“Peki. Gidip Ashley’i abisinden alayım, tebriklerimi sunayım ben de. Sonra mağarama çekilebilirim.”

Devon, Cam’in dans pistine doğru gitmesini izlerken William Copeland yanına gelmişti. “Küçük kızımı çok mutlu ettin,” dedi damadına gülümseyerek.

“Teşekkür ederim efendim, benim için onurdur.”

“Ashley’le balayında iyi vakit geçirin. İş falan düşünme sakın. Döndüğünde iş konuşmak için çok vaktimiz olacak.”

Devon başını sallayarak onayladı. “Elbette.”

Balayından döndükten sonra çok işi olacağının farkındaydı.

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

DEVON, Ashley'i balayı süitlerinin kapısından kucağında geçirdiği sırada güneş batmak üzereydi. Ashley, Devon onu bırakır bırakmaz koşup teras kapılarını açtı, güneşin rengârenk boyadığı gökyüzüne baktı.

"Devon, bu harika!"

Devon gelip Ashley'e arkadan sarıldı.

"Önümüzdeki hafta boyunca bu manzaraya bakacağız, öyle mi! En son, küçük bir kızken gitmişim sahile. Nereden buldun bu muhteşem yeri? St. Angelo'yu duymamıştım hiç."

"Burada bir otel inşa ediyoruz. Birkaç hafta önce temelini attık, Ryan ve Kelly de burada yaşıyorlar, hatırladın mı?"

Ashley burnunu kınıştırdı. "Doğru, söz etmiştin onlardan."

"İlk fırsatta tanışsınız. Şimdiyse düğün gecemizin keyfini çıkaralım, başka bir şeyle ilgilenmeyelim."

Ashley'in yanaklarını ateş bastı. "Öyleyse hazırlanayım ben, sana bir sürprizim olacak."

"Ne sürpriziymiş bakayım o?"

"Kızların hediyesi. Dediklerine göre onu giyersem hiçbir erkek bana karşı koyamazmış."

“Hatırlat da ilk gördüğümde onlara teşekkür edeyim.”

Ashley bir kaşını kaldırdı. “Beni daha onunla görmedin ki!”

“Bayılacağımdan eminim. Sen çuval giysen de bayılırım, o ayrı.”

Ashley memnuniyetle gülümsedi. “Peki, sen burada bekle, ben de hazırlanayım. En fazla on beş dakika yeter. Bakmak yok ama!”

Devon ellerini kaldırdı. “Hiç öyle şey yapar mıyım?”

Ashley gözlerini kıstı. “Söz ver.”

“Peki. O halde ben de aşağı inip hem bize şarap koyayım hem de yarın sabahki kahvaltı için talimat vereyim.”

Ashley, Devon’u öptükten sonra yatak odasına geçti. Devon’un süitten çıktığından tamamen emin olunca, valizinden arkadaşlarının verdiği hediye kutusunu çıkardı. Kutuda rengârenk iç çamaşırları vardı. Kızlar bunları teker teker verirken Ashley kıpkırmızı olmuş, böyle şeyleri nasıl giyeceğini bilemediğini söylemişti. Şimdiyse içlerinden birini seçip Devon’un karşısına öyle çıkacağını düşünmek bile içini gıcıkliyordu.

Nihayet, hem çok zarif hem de çok cazip bir gecelikte karar kıldı. Giydikten sonra köşedeki aynada kendisine baktı. Gecelik gerçekten çok güzeldi, Ashley kendisini bir prenses gibi hissetti. Saçlarını da çözüp omuzlarına bıraktı, elleriyle karıştırarak biraz havalandırdıktan sonra tekrar aynaya baktı.

Geceliğin üst kısmı göğüslerini alttan iyice sarıyor ama büyük bir kısmını açıkta bırakıyordu, hafifçe hareket ettiğinde göğüs uçları göründü görünecek gibi duruyordu. Öyle yumuşak ve narin bir kumaşı vardı ki, eteği bacaklarını tül gibi sarıyordu. Ashley şaşkınlıkla aynadaki görüntüsüne baktı, değişikliğe inanamıyordu. Doğrusu, düğün gecesindeki bir gelin için hiç fena görünmüyordu.

Hıncırca gülümseyerek aynadan uzaklaştı. O kadar heyecanlı ve coşkuluydu ki, dans eder gibi kendi etrafında dönmekten kendini alamadı. Sonra kollarını uzatarak hayali bir partnerle dans eder gibi odada dolaşmaya başladı. Devon’la düğünde nasıl dans ettikleri gelmişti aklına. Devon harika dans ediyordu, hem Ashley’i çok iyi yönlendiriyor hem de dansa incelik katıyordu.

Ashley içini çekerek gözlerini kapattı, etrafında bir kez daha döndü. Bu sırada elini bir şeye çarpmıştı, acıyla irkildi. Aynı anda

gözlerini açarak neye çarptığına baktı. Devon'un şöminenin üzerindeki rafa koyduğu dizüstü bilgisayarını düşürmüştü. Hemen eğilip bilgisayarı yerden aldı. Alet fena darbe almış, pili bile çıkmış gibi görünüyordu. Ashley ne yapacağını bilemedi bir an, kim bilir Devon'un ne kadar önemli dosyaları vardı bilgisayarda.

Derin bir nefes aldıktan sonra bilgisayarın pilini yerine taktı. Teknolojiden çok anlamazdı ama bir bilgisayarın pilini takabilir, çalışıp çalışmadığını kontrol edebilirdi en azından. Açma kapama düğmesine bastı ama ekran simsiyahtı, herhangi bir hareket yoktu. Ashley paniğe kapılarak tuşlara basmaya başladı ama bir değişiklik olmadı. Sonra aniden ekranda bir aydınlık belirdi, nihayet bilgisayar çalışmıştı. Ancak, tam çalışmaya başladığı sırada Ashley tuşlara basarken farkında olmadan bir sürü program ve dosyayı açmıştı.

Ashley paniğe kapılarak, art arda açılan dosyaları kapatmaya koyuldu. Ekran bir anda grafikler ve tablolarla dolmuştu. Tam bir hesap tablosunu daha kapatmıştı ki birden ismi çarptı gözüne. Durup, isminin geçtiği e postaya baktı, babası yazmıştı mesajı, kendisinden bebeği diye söz ediyordu. Ashley gülümseyerek mesajın devamını okudu.

Ashley hakkında, benimle paylaştığın endişelerini tekrar düşündüm. Sezgilerini dikkate almıyormuş gibi görünmek istemem ama kızımın kesinlikle üzülmemesini istemiyorum. Senin içine sinmese de, Ashley'in aramızdaki anlaşmadan haberdar olması gerekmiyor. O benim tek kızım, onu çok seviyorum. Bu yüzden de onun, bu evliliğin şirketlerimizin birleşmesine bir vesile olduğunu bilmemesini tercih ediyorum. Ailemize katıldığın için çok memnunum, her zaman Ashley'in iyiliğini düşüneceğinden kuşum yok. Dolayısıyla, anlaşmamız konusunda sessizliğini koruyacağına güveniyorum.

Ashley donakalmıştı. Ekrana bakıyor, okuduklarını anladığından emin olmaya çalışıyordu. Sakinleşmesi gerekiyordu, derin derin nefes almaya çalıştı. Bu sırada kapı açıldı, Devon içeri girdi.

Ashley güçlükle konuşarak, "Bilgisayarın yere düştü," dedi. "Bozuldu sandım, pili çıkmıştı. Pilini taktım ama nasıl olduysa aynı anda bir sürü dosya birden açıldı, onları kapatmaya çalışıyordum."

Devon onun yanına gelip bilgisayarı elinden almak istedi ama Ashley sıkı sıkı tuttu, bırakmadı. Devon ekranda açık olan mesajı görünce dişlerinin arasından bir küfür savurarak bilgisayarı zorla çekip aldı.

“Ver onu bana Devon, ne yazdığını okumak istiyorum.”

Devon bilgisayarın kapağını sertçe kapatarak kolunun altına sıkıştırdı. “Görmem gereken bir şey yok orada.”

“Bana yalan söyleme. Bir kısmını okudum zaten, en önemli bölümlerini daha doğrusu. Ne demek oluyor bunlar?”

Devon çaresizlikle ona baktı.

“Boş ver Ash, unut gitsin, olmaz mı?”

Ashley başını salladı. “Unutmak mı? Babamın bana bir koca satın aldığını söylediği mesajı mı unutayım? Öyle değilse bile, birisini benimle evlenmeye ikna ettiğini mi unutayım? Bu benim düşün gecem Devon. Böyle bir şeyi görmemezlikten gelemem. Babamla nasıl bir anlaşma yaptınız? Bana hemen doğruyu söyle.”

“Yine çok fevri davranıyorsun Ash. Harekete geçmeden önce düşünmüyorsun hiç. Karşına çıkan şeye balıklama atlıyorsun ve sonra bunun acısını çekiyorsun. Artık kontrollü davranmayı öğren.”

Ashley, Devon’a bakakaldı. Şimdi de suçlu çıkmıştı! Sahte bir evlilik yapan o değildi.

Devon arkasını döndü, bilgisayarı kenardaki şifonyerin üzerine bıraktı. Bir süre orada öylece durdu, Ashley’in yüzüne bakamadı. Sessizlik uzadıkça aralarındaki gerilim de artıyordu. Ashley korkmaya başlamıştı. Hayatı hakkında gerçekten çok korkunç bir gerçekle yüzleşmek üzereydi. Kaderi, evliliği söz konusuydu.

“Devon?” diye fısıldadı.

Devon ona döndü, yüzünde ıstırap dolu bir ifade vardı.

Ashley, “Sadece bir şeyi öğrenmek istiyorum,” diye fısıldadı. “Beni seviyor musun?”

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

DEVON boğazı sıkışarak Ashley'e baktı. Korktuğu başına gelmişti işte, Ashley'den böyle bir şeyin sonsuza dek saklanamayacağını en başından biliyordu. Yaşlı Copeland'a lanet okuyordu içinden, onun aklına uymakla hata etmişti.

"Sana çok değer veriyorum," dedi kuru kuru.

Ashley'in gözlerinden öfke ve korku okunuyordu.

"Açık konuş benimle Devon, yatıştırmak için tatlı sözler söylemeye çalışma. Beni seviyor musun?"

"Gerçek her zaman hoş olmayabilir Ash. Gerçeği öğrenmek istediğinde dikkatli olmalısın çünkü aldığın cevap canını yakabilir."

Ashley'in rengi daha da soldu. Gözbebeklerinin tüm ferî anında sönmüş gibiydi. Devon bir an onun bayılacağını düşündü ama Ashley zor duyulur bir sesle, "Yine de gerçeği öğrenmek istiyorum Devon," dedi. "Gerçeği duymam gerek."

Devon küfredip ellerini saçından geçirdi. "Peki Ashley, öyle olsun. Hayır, seni sevmiyorum. Sana değer veriyorum, senden hoşlanıyorum ve sana saygı duyuyorum. Ama gerçekten sana aşık olup olmadığımı öğrenmek istiyorsan, hayır, öyle bir şey yok."

Ashley sanki kalbine bıçak saplanmış gibi ıstırap dolu bir ses

çıkardı. Devon ona yalan söylemediği için kendine kızdı ama sonra bunun boşa çaba olacağını düşündü, Ashley yalan söylediğini eninde sonunda anlamayacak mıydı? Hem böylece ilişkileri açık ve dürüst bir hâl alırsa Devon da kendisini aşağılık bir insan gibi hissetmekten kurtulurdu. Kendisini kötü hissetmekten yorulmuştu artı.

Ashley sendeledi, geriye bir adım atarak şömineye tutundu. Devon hemen Ashley'e doğru atılarak onu omuzlarından kavradı, yatağa doğru götürüp yatağın kenarına oturmasına yardımcı oldu.

"Kendimi nasıl da aptal yerine koymuşum," diye fısıldadı Ashley. "Nasıl da aptal ve naifmişim. Kendime güldürmüşüm resmen."

"Lanet olsun Ash, asla gülmedim sana. Asla!"

"Ben seni sevmiştim," dedi acı dolu bir sesle Ashley. "Senin de beni sevdiğini düşünmüştüm. Sen beni istediğin için evlendiğimizi sanıyordum, babam sana bir şey teklif etti diye değil. Ne kadar ediyormuşum Dev? Babam sana ne kadar teklif etti?"

Devon bir sandalye çekip Ashley'in karşısına oturdu. "Bana bak Ashley. Bunu duymak acı verecek ama her şeyi açık açık konuşmamız gerek. Şu anda çok duygusal yaklaşıyorsun, belki biraz daha olgunlaştığında gerçek hayatın bir peri masalı olmadığını fark edeceksin. Çok çabuk tepki gösteriyor, kendini korumadan atılıyorsun. Bu da senin daha fazla acı çekmene neden oluyor aslında."

Ashley'in kafası karışıyordu artık. Gözyaşlarını tutmaya çalışarak, "Şu anda çektiğim acıdan fazlasını çekmem mümkün değil ki," dedi. "Nasıl bu kadar serinkanlı davranabildin, evliliğimizi bir iş toplantısında konuşulan rakamlar ve tablolar gibi görebildin?"

Devon'un boğazı düğümlenmişti, hayatında kendisini bu kadar çaresiz hissettiğini hatırlamıyordu. İçinden Ashley'e güçlü olmasını ve böyle bir şey için yıkılmamasını söylemek geliyordu ama onun ne kadar yumuşak kalpli bir insan olduğunu biliyordu. Karşısında, ellerini yüzüne kapamış dururken sessiz sessiz ağladığını görebiliyordu. Elini kaldırıp Ashley'in saçını okşamak istedi ama eli havada kaldı. Onun böyle bir şeyden hoşlanmayacağından emindi. Onun yerinde başka bir kadın olsa çoktan kafasına bir şeyler

fırlatmıştı bile.

“Ash, lütfen ağlama.”

“Nasıl ağlama diyebiliyorsun? Babamla böyle bir şeyi nasıl yapabildiniz? Söylesene Devon, ne fiyat biçmiştiniz bana?”

Devon bir şey söylemeden durdu.

“Söylesene Devon! Mutluluğumun kaç para ettiğini öğrenmeye hakkım var sanırım.”

“Baban, Tricorp Yatırım ve Copeland Otelleri’nin birleşme operasyonunun bir parçası olarak seninle evlenmemi istedi,” dedi Devon nihayet. “Mutlu oldun mu şimdi? Bunu öğrenmen daha mı iyi oldu?”

“Daha iyi olmadı ama her şeyi bilmem gerekiyordu. Benim kalbimi kazanmak için ödevini iyi yaptın, öyle değil mi?”

“Hayır, bu doğru değil! Bak Ashley, her şey gerçektir. Seni çekici bulmam kesinlikle sahte ya da numara değildi. Hiçbir iş anlaşması, seninle evlenmeyi istemesem beni evlenmeye zorlayamazdı. Seninle çok iyi bir evlilik yapabileceğimize inanıyorum, en başında da inandığım buydu. Aşk neden şart, anlayamıyorum. Bir ilişkinin sürmesi için karşılıklı saygı ve arkadaşlık yeterli bence.”

“Beni sevmeyen ve kandırmaca üzerine kurulu bir evliliğe yönlendiren bir adama nasıl saygı duyabilirim, söyler misin? Gerçekten de herkes benimle evlenmeye razı olacak birini bulduğum için mutlu olmamı mı bekliyor? Bakireydim çünkü hazır olmadığım bir şeye kendimi zorlamayacak kadar öz saygım vardı. Yoksa benimle de ilgilenen birileri vardı, evlenmeye can atmıyordum. Mutluydum, iyi bir hayatım vardı.”

“Ashley, dinle beni.”

Devon uzanıp Ashley’in ellerini tuttu, gözlerinin içine baktı.

“Şu anda çok kırgınsın ve kendini çok kötü hissediyorsun, biliyorum. Ama lütfen çok iyi bir evliliğimiz olabileceği ihtimalini hemen yok sayma. Biraz daha sakinleştikten sonra ver kararını.”

“Yeter artık, bırak bu buyurgan tavırları! Ashley kontrollü davran, Ashley bu kadar aptal olma, evlilikte aşk gibi bir şey aramaya kalkma... Yeter.”

Devon, “Sanırım bu konuşmayı daha fazla sürdüremeyeceğiz,”

dedi. “Önce biraz sakinleşip kafanı toplaman gerek, ondan sonra konuşuruz.” Sonra ayağa kalktı. Ashley kafasını çevirse de yanağından süzülen yaşları görmüştü Devon. O anda aslında Ashley’i kollarına alıp teselli etmek isterdi ama üzülmesine sebep olan kişi kendisiydi, bunu yapamazdı.

“Çok üzgünüm Ashley,” diyebilirdi. “Biliyorum buna inanmıyorsun ama tahmin edemeyeceğin kadar üzgünüm. Acını hafifletebilmek için her şeyi yapardım.”

“Lütfen, git ve beni yalnız bırak. Yüzüne bakmaya bile tahammülüm yok şu anda,” dedi Ashley.

Devon kendisini zorlayarak arkasını döndü ve odadan çıktı. İçgüdüleri Ashley’i yalnız bırakmaması gerektiğini söylüyordu. Dönüp onu kollarına alması, söyleyeceklerini dinlemeye zorlaması gerekirdi. Ashley’i, evliliklerini duygusal bağlar olmadan da yürütebileceklerine ikna edebilirdi. Bunun için, arkadaşlarının evliliklerini örnek vermesi yeterliydi. İkisinin de hayatı aşk yüzünden allak bullak olmuştu. Rafe ve Ryan aşk yüzünden hayatlarında çekmedikleri kadar acı çekmişlerdi.

Devon keyifsizce, karanlık oturma odasındaki kanepeye çöktü. Şahane bir düğün gecesi geçiriyorlardı doğrusu. Ashley’in durumu öğreneceğinden hiçbir zaman kuşku olmamıştı ama belki biraz daha zaman kazanabileceklerini umuyorlardı. Böylece Ashley de evliliğin aşktan ve duygusallıktan uzak olabileceğini, hatta bu şekilde daha sağlam kurulabileceğini görecekti.

Arkadaşlık, yoldaşlık, güven ve saygı; Devon’un bu evliliğe katabilecekleri bunlardı.

Aşk ise bulaşmak istemediği karmaşık ve ham bir duyguydu.

~ ONUNCU BÖLÜM ~

ASHLEY, yatak odasından çıkılan verandada oturmuş, okyanusu ve güneşin doğuşunu seyrediyordu. Sanki kocaman bir boşlukta yuvarlanıyor gibiydi, çok yorgundu. Kendisini korkunç derecede aptal ve naif hissediyordu; daha birkaç saat önce mükemmel olduğunu düşündüğü hayatının kocaman bir yalan olduğunu öğrenmişti.

Bütün geceyi rahatsız bir sandalyenin tepesinde, hayatını sarıp sarmalayan yalanları düşünerek geçirmişti. Sadece Devon değil, kendi öz babası da kandırmıştı onu ve tüm bunlar bir iş anlaşması içindi. Ashley'in aklı bunu bir türlü almıyordu işte.

Devon'un onunla evlenmesi neden bu kadar önemliydi? Babası, Ashley'in kendi hayatını yönlendirebileceğine hiç mi inanmıyordu, bu yüzden mi onunla evlenmesi için birini ayarlamak zorunda hissetmişti kendisini?

Gözlerini ovaladı, tüm gece ağlamaktan göz pınarları kurumuştı artık, gözleri batıyordu. Son gözyaşlarıydı ama onlar, bir daha kocası için tek bir damla gözyaşı dökmemeye kararlıydı Ashley. Bunu düşünürken kendi kendine güldü. Kocasını mı? Evliliğini sürdürecekti miydi? Ne yapacağını bilemiyordu.

Gözlerini kapatarak hayatının son bir ayını yeniden düşündü. Kendisini nasıl da aptal yerine koymuştu, aklına geldikçe ölmek istiyordu. Acaba Devon tüm bu süre boyunca ona bakıp gülmüş müydü? Arkadaşlarına tam bir aptalla evlenmek üzere olduğunu mu anlatmıştı yoksa? Onun bu kadar acımasız olabileceğini düşünmek hoşuna gitmiyordu ama gece yüzleştiği adam korkunç gerçeği kaba bir dürüstlikle söyleyivermişti ona.

Ashley şakaklarını ovuşturarak başının ağrısını geçirmeye çalıştı. Başındaki ağrı, yüreğindeki ağrının yanında hiçbir şeydi oysa.

Devon'u terk mi etmeliydi? Boşanarak belki de tarihin en kısa evliliğine imza atmış olurlardı ve Ashley de evine dönerdi. Babasının Devon'la anlaşmasını bozacağını sanmıyordu, ne de olsa Devon anlaşma koşullarını yerine getirmişti, mızıkçılık yapan kendisiydi.

Öte yandan Devon'dan boşanma fikri de çok cazip gelmiyordu Ashley'e. Devon'a sınırsızlık âşık olmuştu ve aşk öyle hemen silinebilecek bir şey değildi. Ashley çok kırılmıştı. Öfkeliydi ve kendisini korkunç bir ihanete uğramış gibi hissediyordu ama Devon'u hâlâ seviyordu. Gerçekler ortaya çıkmadan önceki hâllerine dönebilmeyi çok isterdi. Bilmemek en büyük mutluluktur sözünün anlamını artık daha iyi anlıyordu. Devon bir süreliğine onun beyaz atlı prensi olmuştu, Ashley için kusursuz bir sevgiliydi. Ashley onu aslında olmadığı biri gibi gördüyse bu onun değil, Ashley'in hatasıydı.

Hayır, Ashley boşanmak istemiyordu. Öte yandan onu sevmeyen bir adamla yaşamak da istemiyordu.

Tekrar gece konuştuklarını geçirdi aklından, Devon'un eleştirilerini düşündü. Onun kendisini böyle olumsuz algıladığı hiç aklına gelmezdi ama Devon haklı olabilirdi. Ashley belki gerçekten de fazla tepkisel, uçarı ve aşırı dışa dönük biriydi. Kesin olan şey, Devon'un bu özelliklerden hoşlanmadığıydı. Bu durumda Ashley'in önünde sadece iki seçenek kalıyordu. Ya Devon'dan ayrılacak ya da onun sevebileceği birisi olmaya çalışacaktı.

Acaba onu kendisine âşık edebilir miydi? Ailesi onun hep çok naif, insanlara hemen güvenen, çok narin ve saf olduğunu düşünmüştü. Ashley'in bu özelliklerinden şikâyetçi olmayan bir tek

kişi vardı, o da Ashley'in kendisiydi. Artık her şeyi sil baştan alacaktı.

Yine de bu fikir onu heyecanlandırmıyordu. Devon bu çabaya değer mi, emin değildi. Ayrıca, Devon ona âşık olsa bile yeterince sevebilecek miydi? Zihninin gerisinde bir ses artık büyümesini söylüyordu ona. Devon'un sesiydi sanki bu. Babası da böyle düşünmüyor muydu? Belki ikisi de haklıydı.

Terasta bir ses duyunca irkildi, henüz Devon'la karşılaşmaya hazır değildi. "Bütün gece burada mıydın?" diye sordu Devon.

Ashley bakışlarını okyanustan ayırmadan başını sallayarak cevap verdi. Devon onun yanına geldi, ellerini cebine sokarak bir an okyanusa baktıktan sonra tekrar Ashley'e döndü. O da en az Ashley kadar yorgun ve bitkin görünüyordu, üzerinde bir gün önce giydiği kıyafetler vardı, saçları darmadağınktı ama Ashley buna aldırmadı.

"Ashley, kendine böyle işkence etme. Hangi şartlarla bir araya gelmiş olursak olalım, mükemmel bir evliliğimiz olmaması için hiçbir sebep yok."

Ashley onun yine aynı şeyleri söylemeye başlayacağını anlamıştı, bir kez daha ne kadar duygusal ve tepkisel olduğunu dinlemeye niyeti yoktu. Elini kaldırarak Devon'u susturdu.

"Sana katılıyorum," dedi kendisini zorlayarak.

Devon şaşkınlıkla ona baktı. "Katılıyor musun?"

Ashley boğazı düğümlendiği için konuşamadı, başını sallayarak cevap verdi. Biraz durduktan sonra, "Çok haklısın," dedi. " Ben aptallık ettim, hayallere kapıldım. En azından bir süre deneyip nasıl gittiğine bakabiliriz."

Devon kaşlarını çatı ama Ashley ona ifadesiz bir şekilde baktı. "Dönüşte boşanma avukatına dönmeyeceğime sevinebilirsin."

"Peki, öyle olsun. Peki ne kadar bir deneme süresi olacak?"

Ashley omuzunu silkti. "Nerden bileyim? Seninle mutlu bir evliliğimiz olması umudunu ne zaman yitireceğimi bilemem."

"Ash..."

Devon'un ses tonundaki yakınma Ashley'i sadece daha fazla öfkelenmişti. Yumruklarını sıktı, çılgılık atmamak için kendini tuttu. "Seni cezalandırmaya çalışmıyorum Devon. Sadece bu işin

içinden gururumla çıkmaya çalışıyorum.”

Devon’un rengi soldu. Gözlerinde acı ve utanç ifadesi vardı. Ashley bunu da istememişti aslında, Devon’un böyle üzülüp utanması ona mutluluğunu geri getirmezdi, tam tersine, mutsuzluğunu daha da artırırdı.

“Mutlu bir evliliğimiz olacağını düşünüyorsun. Bense beni sevmeyen bir adamla mutlu olamayacağımı biliyorum ama yine de deneyeceğim. Belki de aşkı işe karıştırmakla aptallık ediyordumdur.”

“Ashley, ben sana çok değer...”

“Lütfen,” diye sözünü kesti Ashley. “Böyle beylik laflarla beni kandırmaya çalışma lütfen. Hatalı bulduğun taraflarımı yüzüme vuran da sen değil misin? Kim öyle şeyler duymak ister? O yönlerimi törpülemeye çalışacağım zaten, çok iyi bir eş olup seni hayal kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yapacağım.”

Devon dişlerinin arasından bir küfür savurdu.

“Bunun karşılığında tek bir şey istiyorum,” dedi Ashley. Bir yandan, yığılıp kalmamak ya da sesini tamamen yitirmemek için elinden geleni yapıyordu. Dudakları incecik olmuş, gözlerinin rengi koyulaşmıştı. “İçinde bulunduğum durumu çok aşağılayıcı buluyorum. Gurur duyabileceğin bir eş olabilmek için çalışacağım, bunun karşılığında senin de beni ailemin yanında utandırmanı istemiyorum. Kimsenin bunlardan haberi olmamalı.”

“Neler söylüyorsun Ashley? Seni asla utandırmam ben.”

“Senin bana âşık olmadığını kimse bilmemeli. Başkalarının yanında gerçek bir koca gibi davranmanı istiyorum.” Ashley bunları söyledikten sonra aklına gelen bir düşünceyle yüzünü buruşturdu.

“İyi misin?” diye sordu Devon hemen.

“Başka birisi var mı peki?” dedi Ashley ıstırapla. “Yani, bana sadık kalmayı düşünüyor muydun? Eğer başkalarıyla yatacaksan ya da hâlihazırda bir metresin varsa seninle evli kalamam.”

Devon yine dişlerinin arasından bir iki küfür savurdu, sonra Ashley’in yanına gidip önünde diz çöktü, onu omuzlarından kavradı.

“Yeter artık Ashley, kendine boş yere eziyet ediyorsun. Başka bir kadın yok, olmayacak da. Evlilik yemini benim için çok önemli. Hayatıma sen girdikten sonra başka kimse olmadı, ben kimseyi

istemiyorum, sadece seni istiyorum.”

Ashley omuzlarını düşürdü, Devon’un elleri boşa kaldı.

“Sana en başından beri gerçeği söylemek istedim ama baban buna izin vermedi,” diye devam etti Devon “Hata ettim, o ne derse desin seninle konuşmam gerekirdi. Değişen hiçbir şey yok, hâlâ seninle evli olmayı istiyorum. Eğer bunu istemeseydim, anlaşma imzalanana kadar bekler, sonra da boşanma işlemlerine başladım hemen, baban da hiçbir şey yapamazdı.”

Ashley gözlerini kapatıp alnını ovuşturdu, giderek yükselen güneşin parlak ışığı onun için tahammül edilemez bir hâl alıyordu.

“Yine başın mı ağrıyor?” dedi Devon endişeyle. “İlaç aldın mı?”

Ashley gözlerini açıp ona baktı. “Eve gitmek istiyorum.”

“Yapma şimdi. Sadece ilacını alıp biraz uzanman gerekiyor. Dinlenirsen kendini iyi hisseder, bir şeyler yersin.”

“Burada kalıp rol yapmak istemiyorum Devon, bunun hiçbir anlamı yok. Balayımızı otel inşa ettiğiniz adada geçiriyoruz, eminim bir yandan işlerini kontrol edeceğini düşünmüştün. Bu yüzden bana hiç harika balayı hikâyeleri anlatmaya kalkma.”

Devon ayağa kalkıp arkasını döndü. Sonra tekrar Ashley’e döndü, bakışlarından çok rahatsız olduğu anlaşılıyordu. “Benden ailenin yanında bir şey belli etmememi istiyorsun, şimdi sen neden öyle davranamıyorsun?”

“Çünkü kendimi çok kötü hissediyorum ve zamana ihtiyacım var. Başım çatlıyor sanki, dayanamıyorum.”

Devon’un bakışları biraz yumuşadı. “Başının ağrısı için sana ilaç vereyim. Sonra biraz dinlenmeni istiyorum. Ondan sonra eğer hâlâ gitmek istersen, New York’a döneriz.”

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

ASHLEY, Devon'un verdiği ilacı içince uyuyabildi. Normalde migren ağrıları için çok ender olarak ilaç alırdı çünkü bu ilaçlar onu uyuşturup sersemletiyordu. Uyandığında akşam karanlığı çökmeye başlamıştı. Başının ağrısı hâlâ geçmemişti, kafatasını mengeneyle sıkıştırmışlar gibi hissediyordu. Yatakta doğrulmak istediğinde müthiş bir mide bulantısı hissetti, derin derin nefes alarak biraz rahatlamaya çalıştı.

Tüm lambalar söndürülmüş, perdeler çekilmiş durumdaydı. Devon onun rahat edebilmesi için her şeyi ayarlamıştı. Ashley onun suçluluk duygusuyla böyle hareket ettiğini düşündü. Ayaklarını yataktan sallandırdıktan sonra bir an başını ellerinin arasına alarak hareketsiz kaldı. Kendisini ayağa kalkmaya hazır gibi hissedince sallanarak valizine doğru yürüdü.

Valizi boşaltılmamıştı ama kapağı hâlâ açıktı. Ashley valizden bir tişörtle kot pantolon çıkardı, sahilde bir yürüyüş yapmak istiyordu. Belki başının ağrısı böylece geçerdi.

Giyindikten sonra yalınayak sahile çıktı. Ilık, güzel bir yaz gecesi idi. Denizden esen meltem saçlarını uçuşturuyordu. Ashley ayakları kumlara gömülürken hafifçe üşüyüp ürperdi. Gökyüzü pırıl

pırl yıldızlarla doluydu, simsiyah bir kumaşın üzerine milyonlarca ateş böceği serpiştirilmişti sanki. Ashley manzara karşısında hayranlıkla içini çekerek iyice sahile yaklaştı, dalgaların parmaklarını yalamasına izin verdi. Bir süre sonra dalgalar ayak bileklerini okşamaya başlamıştı. Ashley orada durup önündeki uçsuz bucaksız okyanusa büyülenmiş gibi baktı, derin düşüncelere daldı.

Aptalca rüyalar, aptalca idealler peşinde koşmuştu. Bekâretini vereceği kusursuz ve doğru adamı beklemişti hep. Arkadaşları bu konuda ondan daha rahat davranmışlar, fazla düşünmeden, beklentilerini öyle çok yüksek tutmadan hareket etmişlerdi. Bunun sonucunda hepsi mutlu, rahat bir hayat sürerlerken kendisi onu sevmeyen kocasıyla, migrenden perişan halde, cehennem gibi bir balayı geçiriyordu. Gerçekten aptal olmalıydı.

Cebinden telefonunu çıkarıp rehbera göz attı, sonra vazgeçip telefonu tekrar cebine koydu. Zaten kendisini aşağılanmış hissediyordu, bir de arkadaşlarına durumu anlatamazdı. Kederle içini çekti. Evliliği iflas etmişti, balayı berbat olmuştu.

Keşke bir anlıgına geçmişe dönebilseydi! O, Devon'a her gün onu sevdiğini söylerken Devon'un ağzından hiçbir şey çıkmadığını fark ederdi belki o zaman. Devon'un her erkek gibi ketum ve içe dönük olduğunu düşünmüştü hep, hatta bu özelliklerini çok da çekici bulmuştu. Onun da kendisini sevdiğine ama bunu dile getiremediğine inanmıştı. Bir kez olsun Devon'un tüm hareketlerinin bir planın parçası olduğunu düşünmemişti bile.

Ashley elinde olmadan ürperdi, başına daha da keskin bir ağrı saplanmıştı aniden. "Yeter artık," diye mırıldandı kendi kendine.

Yirmi dört saattir kendi kendine eziyet ediyordu ama olan bitenin sorumlusu o değil, Devon'du. Artık Devon'un ne istediği değil, onun ne istediği önemliydi. Ashley acı acı gülümsedi çünkü tek istediği Devon'un onu sevmesiydi. Hayır, bunlardan arkadaşlarına kesinlikle söz edemezdi, hele Pippa'ya hiç anlatamazdı. Pippa birkaç saat içinde onu bir boşanma avukatının karşısına oturturdu.

Tekrar eve dönmeye karar vermişti ki, Devon'un da ona doğru gelmekte olduğunu gördü. Düşünmeye zaman bulup ne yapacağına karar vermiş olsa da henüz Devon'la karşılaşmaya hazır değildi.

Evlendiği adamın, sandığı gibi birisi olmadığını anlamıştı, nasıl rahat davranabilirdi ki? Sanki bir anda birbirlerine yabancılaşmışlardı ama aynı zamanda çok tuhaf bir yabancılaşmaydı bu, artık aynı çatı altında yaşayan birbirine çok yakın iki yabancı olacaktlardı. Ashley bunu nasıl başarabileceğini bilmiyordu. Ne yalan söylemeyi ne de hissetmediği gibi yaşamayı becerebilirdi o. Ama Devon'dan tam da bunu istediğine göre kendisi de böyle davranmak zorundaydı.

Devon ona yaklaşıırken, "Nerelerdesin sen?" dedi. "Seni çok merak ettim, her yere baktım bulamadım."

Ashley cevap veremeden onu tutup sahildeki meşalelerin aydınlığına çekip dikkatle yüzüne baktı. Ashley yüzünü buruşturarak yine karanlığa çekilmek istedi.

"Başın nasıl, daha iyi mi?"

Ashley olumsuz anlamda başını salladı.

"Neden bana haber vermedin Ash? Bir ilaç daha verirdim sana. Yatıp dinlenmelisin. Bak, yirmi dört saattir ağzına lokma koymadın."

Devon son derece nazik bir şekilde Ashley'i kendisine çekip koluna girdi, yavaşça eve doğru yürümeye başladılar. "Başını omzuma koy," dedi Ashley'e. Ashley uysalca başını onun omzuna koydu.

Süite döndüklerinde Devon onu hâlâ karanlık olan yatak odasına götürdü.

"Kotunu çıkartayım mı?" diye sordu ama cevabı beklemeden Ashley'in pantolonun fermuarını açmış, pantolonu aşağı indiriyordu bile. Ashley'in üzerinde sadece külotuyla tişörtü kalmıştı, öylece yatağa yığıldı. Tek istediği başının ağrısının geçmesiydi.

"Sana bir ilaç daha getireceğim ama boş mideye içemezsin onu. Önce biraz çorba iç en azından. Meyve suyu da ister misin?"

Devon bir yandan şefkatle Ashley'in saçlarını okşuyordu. Ashley dudaklarını ısırdı, yanaklarından sıcak yaşlar yuvarlanmaya başlamıştı yine. Devon ona her iyi davrandığında ya da güzel bir şey söylediğinde böyle ağlayacak olursa işi zordu doğrusu.

"Çorba yeterli," dedi bitkince.

Devon, "Hemen geliyorum," dedikten sonra odadan çıktı. Gerçekten de en fazla iki dakika sonra Ashley'in yanına dönüp elini

alınına koydu. “Acele getirmelerini söyledim, birazdan burada olur.”

“Teşekkür ederim.”

Devon bir süre onu izledikten sonra, “Yarın sabahki uçuşla ilgili organizasyonu yaptım,” dedi. “Bütün bir haftayı böyle bir baş ağrısıyla geçirmeni istemiyorum. En azından evde ailenle ve arkadaşlarınla olur, kendini daha iyi hissedersin.”

Ashley başını sallayarak onayladı. Keşke her şey daha farklı olsaydı. Balaylarını eğlenerek, sevişerek geçirebilirler, her sabah sarmaş dolaş uyanabilirlerdi. Böyle düşünmek onu korkuttu bir an, yoksa Devon’a karşı hiçbir kızgınlığı kalmamış mıydı? İçinden bir ses hâlâ, ‘o seni hak etmiyor’ diye fısıldıyordu.

Ashley’in mantığı bunu anlıyor ve kabul ediyordu ama öte yandan Devon’u istiyordu. Onun aşkını ve kabulünü istiyordu, onun kendisiyle gurur duymasını istiyordu. Böyle düşündüğü için daha da aptal oluyorsa buna razıydı. Sadece evliliğinin yürüyüp yürümediğini görmeden çekip gitmek istemiyordu.

“Eve gidersek daha iyi olur,” diye fısıldadı.

Ashley çorbadan bir iki yudum aldı, midesinin böyle sıcak bir şeye ihtiyacı olduğu belliydi, hemen rahatlamıştı.

“İyi mi?” diye sordu Devon dikkatle.

“Harika.”

Devon onun bir miktar çorba içmesini bekledikten sonra bir ağrı kesici daha uzattı.

“Hadi, al şu hapi da iç. Sonra güzelce yat, sabaha kadar uyu. Uçuş vaktimize yakın kaldırım ben seni, merak etme. Uçakta giyebileceğin bir iki parça kıyafeti dışarıda bırakır, eşyalarını toparım ben. Sabah kalktığında giyinip arabaya binersin, o kadar.”

Ashley arkasına yaslandı, ona baktı. “Teşekkür ederim.”

Devon acıyla ona baktı. “İnanman zor biliyorum ama seni üzmeyi hiçbir zaman istememiştim. Göreceksin her şey yoluna girecek.”

“Elimden geleni yapacağım Devon, deneyeceğim.”

“Dinlen şimdi. Sabah seni uyandırırım.”

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

ASHLEY ertesi sabah sersemlemiş olarak uyandı. Başının ağrısı hâlâ geçmemişti. Devon onu uyandırmadan önce hafif bir kahvaltı hazırlanmasını ayarlamıştı. Böylece Ashley yola çıkmadan önce az da olsa bir şeyler atıştırabilirdi. Uçağa bindiklerinde Devon başının ağrısı için ona bir ilaç daha verdi, başının altına koymasını için yumuşak bir yastık bulduktan sonra uçaktaki bütün pencereleri kapattı.

Ashley yol boyunca uyudu. New York'ta havaalanına iner inmez, onları bekleyen arabaya geçtiler. Hava epey soğuktu. Devon arabada da Ashley'in üzerine bir battaniye örttü, başının altına yastık yerleştirdi. Ashley eve gidene kadar da uyudu. Nihayet vardıklarında Devon onu uyandırdı.

"Eve geldik Ash. Bekle, çıkmaya yardım edeceğim."

Ashley gözlerini kırıştırarak etrafına bakındı. Devon onun arabadan çıkmasına yardım ettikten sonra ona sarılarak destek oldu, asansörle çıkıp eve girene kadar da bırakmadı.

Ashley eve girdiklerinde etrafa bir göz gezdirdi. Burası ikisinin evi olması gerekirken etrafta sadece onun eşyaları ve dağınıklığı vardı, bununla daha sonra ilgilenmesi gerekecekti. Ayaklarını yorgun

argın sürükleyerek yatak odasına geçti, Devon da peşinden geliyordu. Ashley'e kendi tişörtlerinden birini uzatıp, "Bununla daha rahat edersin," dedi. "Sen uzan, dinlenmene bak. Yemek hazır olduğunda seni uyandırırım, bir şeyler yersin."

Ashley tişörtü almak için uzanırken, "Ben kanepede yatarım," dedi bitkin bir sesle.

Devon'un yüzündeki ifade değişti bir an, duyduğu hiç hoşuna gitmemiş gibiydi. Ashley'in söylediğini, artık onunla aynı yatakta yatmayacakları şeklinde anlamıştı muhtemelen. Oysa Ashley'in niyeti bu değildi. Eğer Devon'la evliliğini sürdürecekse aynı yatağı paylaşmaları gerektiğini düşünüyordu.

Gözlerini ovuşturarak, "Sadece başım ağrıdığı için kanepede yatmak istiyorum, böyle zamanlarda orada kendimi daha rahat hissetmişimdir hep. Yani, yine birlikte yatmaya devam edebiliriz. Elbette bunu sen de istiyorsan."

"Sen her gece benim yanımda yatacaksın Ash, sevişsek de sevişmesek de kollarımda olacaksın."

Ashley, "Peki öyleyse," diye mırıldandı.

Devon, "Ben kanepeyi hazırlayayım senin için."

Ashley, Devon yanından ayrıldıktan sonra etrafına baktı. Her yerde eşyaları vardı, darmadağınktı. Şu berbat baş ağrısından kurtulur kurtulmaz ilk işi etrafı toplamak olacaktı. Bu sırada hayvan barınağından birkaç gün daha uzak kalmış olacaktı ama hayvanlar nasıl olsa emin ellerdeydiler. Devon nasıl olsa sabah işe gideceği için ona bol bol vakit kalırdı. Aklına evde yalnız kalacağı gelince tuhaf oldu. Yalnızlığa hiç alışkın değildi o, çevresinde hep ailesi ya da arkadaşları olurdu ama şimdi onlarla ne konuşabilirdi ki?

Kafası o kadar yorgundu ki artık bir şey düşünemez hale gelmişti. Üstünü değiştirdikten sonra üzerinden çıkardığı kıyafetleri her zamanki gibi olduğu yerde bırakacağına banyodaki kirli sepetine attı.

Oturma odasına gittiğinde Devon'un yastık ve battaniyelerle kanepeyi mümkün olduğunca konforlu bir hale getirdiğini gördü. Yavaşça kanepeye uzandı.

"Daha iyi misin?" diye sordu Devon.

“Başım eskisi kadar kötü değil, bir iki saat uyusam bir şeyim kalmaz. İlaçlar sersemletti yalnızca, bu kadar çok ilaç içmeye alışkın değilim normalde ben.”

Devon kaşlarını çatı. Ashley’in bu korkunç migren ağrılarının evlilikleriyle ilgili o korkunç yüzleşmeden sonra ortaya çıktığının farkındaydı. “Sen dinlenmene bak o zaman. Ben daha sonra seni yoklar, yemeği hazır ederim. Burada yeriz diye düşündüm. İstersen dışarıdan sipariş verebiliriz, istersen ben bir şeyler hazırlarım.”

“Olur, fark etmez.”

“Bir iki yeri aramam gerekiyor. Aileni de arayıp döndüğümüzü haber vermeliyim, sen onu dert etme hiç.”

Ashley paniğe kapılmıştı, gözleri kocaman açıldı bir an. “Onlara ne anlatacaksın?”

“Migreninin tuttuğunu ve geri döndüğümüzü söyleyeceğim.”

Ashley rahat bir nefes aldı. “Mutlaka gelmek isteyeceklerdir, özellikle de annem. Onu daha sonra ararım, söyler misin?”

“Elbette. Hadi, iyi uykular.”

Devon onu alnından öpüp, örtüleri iyice üzerine çekip ışıkları kapattı, odadan çıktı. Ashley orada öylece bitkin yatarken kendisini ne kadar yalnız hissettiğini düşündü. Sadece Devon’un yanında olmamasından kaynaklanan bir yalnızlık hissi değildi bu, Devon her zaman onu bırakıp işe gidiyordu yoksa. İki yıldır yaşadığı en kötü migren atağının da etkisi vardı bunda, olumlu düşünme özelliğini tamamen yitirmiş gibiydi.

En son anne ve babası bir boşanma ve ayrılık krizi yaşadıklarında böyle bir atak yaşamıştı. Babası bir süre onlardan ayrı yaşamış, sonra annesiyle tekrar bir araya gelmişlerdi. Ashley onların mutlaka bir araya geleceklerini hep düşünmüştü ama tüm süreci çok stresli geçirmişti. Zaten doktor da şiddetli baş ağrılarının tamamen stres ve üzüntüden kaynaklandığını söylemişti. Ashley eğer evliliği boyunca böyle ağrıyla kıvrınmak istemiyorsa biraz daha güçlü olmalıydı.

Kocası onu sevmese bile mutlu olmanın bir yolunu bulmalıydı. Ağrı kesicilerin etkisi azalmaya başladığı için uyuyamadığına göre bu süreyi kendisine bir liste hazırlayarak geçirebilirdi.

Her şeyden önce yemek yapmayı öğrenmesi gerekiyordu. Devon

bile ondan daha iyiydi mutfakta. Bu konuda Pippa'dan yardım alacaktı. Pippa ona kocasına romantik masalar hazırlaması konusunda yardımcı olurdu herhalde. İnternette de yararlanabilirdi.

Sonra temizlik yapmalıydı. Temizlik yapmayı biliyordu ama biraz daha düzenli olabilirdi.

Listenin diğer maddesi tavırları ve konuşmasıyla ilgiliydi. Kendini tutmalı, aklına geleni söylememeliydi. Daha mesafeli ve olgun davranmalıydı. Öyle elini kolunu sallayarak konuşmamalı, biraz zarif davranmayı öğrenmeliydi. Annesi bu konularda muhteşemdi mesela, ondan yardım isteyebilirdi.

Kapı açıldı, Devon içeri girdi.

“Uyuyamadın mı? Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Ashley başını sallayıp battaniyeyi çenesine kadar çekti. “Hayır, teşekkür ederim. Sadece keyif yapıyorum.”

Devon bir sandalye alıp kanepenin karşısına oturdu. Ashley bu kez gözlerini kaçırmadı ondan. Ona her baktığında aşığılanma hissini hatırladığı için bu çok zor geliyordu ona aslında.

“Ailenle konuştum,” dedi Devon. “Annen hemen endişelendi tabii, kendini iyi hissettiğinde onu aramanı istiyor. Baban yarın sabah benimle görüşmek istiyor o yüzden eğer senin için sakıncası yoksa sabah birkaç saatliğine seni yalnız bırakacağım.”

“Ben iyiyim,” dedi Ashley. “Migrenim geçiyor, çocuk gibi başımı beklemen gerekmiyor.”

“Eğer herhangi bir şeye ihtiyacın olursa ya da kendini kötü hissedersen beni araman yeterli, hemen gelirim.”

Ashley böyle bir şeyi asla yapmayacağını bilmesine rağmen sesini çıkarmadı, uysalca başını salladı.

“Bir şeyler yiyebilecek durumda mısın? Ne istersin?”

Ashley uzatılan zeytin dalını almaya karar vererek oturduğu yerde doğruldu. “İstersen sen bir şeyler hazırla, ben de mutfakta yanında dururum, olur mu?”

Devon bu teklife önce şaşırdı sonra rahatladı.

“Bu çok iyi olur. Işık ve sese dayanabilecek misin peki?”

Ashley yine sesini çıkarmadan başını salladı. Belki de hayatının en sessiz gününü yaşıyordu. Devon’la mutfığa giderlerken de sustu.

“Ne yemek istersin?” diye sordu Devon.

“Bilmem, ne olursa.”

“Harika, bir sakatat yemeği deneyebiliriz o halde.”

Ashley bir an şaşkınlıkla ona baktı, sonra dalga geçtiğini anlayınca elinde olmadan gülümsedi. Birlikte oldukları ilk gece yemekler hakkında konuştuklarını hatırlamıştı.

Devon da gülümsedi. “Biraz sote yapıyorum o halde, ne dersin?”

“Çok iyi olur.”

Ashley konuşmadan Devon’un yemek yapmasını seyretti. Devon becerikli hareketlerle tavayı ocağa koyup idare ediyor, bir yandan sebzeleri yıkayıp doğruyordu. Hareketlerinde müthiş bir ahenk ve beceri vardı, sanki mutfakta doğmuş gibiydi.

“İyi yapamadığın bir şey yok mu senin?” dedi sonunda.

Devon durup ona baktı. “Bir daha söyle?”

“Yok bir şey, unut gitsin.”

“Neden beceremediğim bir şey olup olmadığını soruyorsun?”

Ashley gözlerini kapattı, keşke hiç konuşmamış olsaydı! “Biliyorum, çok saçma bir soruydu. O kadar çok şeyde o kadar iyisin ki! Sadece senin de yapamadığın bir şey olup olmadığını öğrenmek istedim. Biz faniler öyle değiliz çünkü.”

Devon omuzunu silkti. “Bir sürü şeyde çuvallıyorum aslında. Kesinlikle her şeyi çok iyi yapan insanlardan değilim ben, beceremediğim her şey için çok çalışmam gerekti.”

Ashley söyleyip söyleyeceğine pişman olmuştu. “Tamam Dev, unutalım gitsin. Senin emek harcamadığını ima etmek istememiştim. Öyle anlaşılırdıysa kusura bakma.”

“Öyleyse ne demek istedin?” Devon’un sesinde kızgınlık ya da kırgınlık yoktu, gerçekten merak ettiği için sorduğu belliydi.

“Meselâ yemek pişirmek. Mutfaka çok hâkim görünüyorsun. Buna benzer öyle şeylerin var ki, sanki elini attığın her işte çok iyi olabilmişsin gibi geliyor bana artık. Örneğin sporda.”

Devon homurdandı. “Sen beni basket oynamaya çalışırken görmelisin. Daha doğrusu, Rafael, Ryan ve Cam’in yılda bir kez oynadığımız ve adına dostluk maçı dedikleri maçta bana nasıl eziyet ettiklerini görmelisin. Maç biter, onların alayları altı ay sürer.”

“Yani basketbol oynayamıyor musun gerçekten.”

“Hem de nasıl.”

Ashley gülümsedi. “Ben de oynayamam hiç.”

Devon da sebzeleri tavaya atarken gülümsedi. “İkimiz korkunç bir takım olurmuşuz o halde.”

Ashley yumuşak bir sesle, “Evet,” dedi.

Devon yemek hazır olduktan sonra Ashley’e servis yaptı. O da bir tabak aldı ama oturmadan, tezgâha dayanarak yemeye başladı.

“Oturmuyor musun?” diye sordu Ashley.

“Seni seyretmek hoşuma gidiyor, böyle tam karşında durayım.”

Ashley’in yanakları kızardı, hemen başını tabağına eğdi. Bu sözlere henüz bir şey diyemiyordu. Belli ki Devon da onun gibi elinden geleni yapıyordu.

Ashley ertesi gün çok çalışmaya kararlıydı.

~ ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

ASHLEY berbat bir akşamdan kalmalık hissiyle uyandı. İlaçların sebep olduğu yarı komadan sonra başka türlü hissetmesi mümkün değildi zaten. Nihayet ilaçsız bir güne başlayabilirdi.

Devon evden erken çıkmıştı. Ashley onun gece yanına gelip yavaşça yanına kıvrıldığını hayal meyal hatırlıyordu. Sabah Devon kalkarken bir ara uyanmış, kendisini onun kollarında bulmuştu. Devon çıkmadan önce alnına bir öpücük kondurmuş, öyle gitmişti.

“Yeni hayatına hoş geldin,” diye mırıldandı kendi kendine. Duş alırken bu yeni hayat düzeniyle ilgili olarak neler yapabileceğine kafa yordu. Bir anlamda mutluluğuna yatırım yapması gerekiyordu, ne kadar çok çaba harcarsa mutlu olma ihtimali o kadar artardı.

Aynadaki görüntüsünü görünce yüzünü buruşturdu, berbat görünüyordu. Gözlerinin altı çökmüş, rengi solmuştu. İmdadına Carly'den öğrendiği makyaj tüyoları yetmişti. Makyajını yapıp saçını düzeltince biraz daha iyi görünür olmuştu. Hâlâ yorgun görünüyordu ama bunu atlattığı migren atağına verebilirdi herkes. Çok işi vardı.

İlk önce annesine uğradı. Annesi kollarını açarak karşıladı onu. “Ashley! Canım benim! Nasıl, başının ağrısı geçti mi? Tabii tüm o düğün telâşı, koşturma derken migrenin tuttu değil mi?”

Annesi ona sımsıkı sarıldıktan sonra dikkatle yüzüne baktı. “Ashley? Her şey yolunda mı? Bugün hiç iyi görünmüyorsun.”

Ashley annesiyle birlikte oturma odasına geçip rahat bir koltuğa oturdu. Bu evi özlemişti, arkasına yaslanıp kendisini evinin sıcak ve şefkatli havasına bıraktı.

“İyiym ben anne. Gerçekten. Haklısın, düğün telâşı epey yordu beni. St. Angelo’ya vardığımızda dağıldım. Ağrı kesicilerden öyle sersemlemiştim ki hep zavallı Devon ilgilenmek zorunda kaldı benimle, sağ olsun.”

“Öyle de yapması gerekirdi zaten. Bebeğimle böyle iyi ilgilendiği için çok memnunum. Şimdi nasıl hissediyorsun kendini? Yüzün hâlâ solgun, gözlerinin altı çökmüş.”

Carly’nin makyaj numaraları hiçbir anneyi kandıramazdı.

“Daha iyiym, sadece biraz bitkin düştüm. Fazla kalamayacağım bu arada, eve gidip ortalığı toplamam gerekiyor.”

Annesi sevgiyle onun kolunu okşadı. “Elbette. Ama önce sıcak bir çay yapayım sana.”

Ashley arkasına yaslanıp annesinin çayı getirmesini bekledi. Gerçek dünyaya dönmeden önce biraz şımartılmak iyi gelecekti.

Annesi çaylarla geldiğinde Ashley çayından bir yudum alıp, “Anne, babamla aranızda ne geçmişti?” diye soruverdi aniden.

Annesi çok şaşırmıştı. “Nasıl yani hayatım?”

“Hani bir süre ayrılmıştınız ya, onu soruyorum. Daha önce hiç sormadım çünkü sanırım unutmak istemişim. Şimdiyse öğrenmek istiyorum. Ne olmuştu o zaman? İkiniz iyi bir çifttiniz çünkü.”

Annesi fincanını sehpaye bırakırken gözleri daldı. Sonra tekrar Ashley’e dönüp kızının elini tuttu.

“Sen de evlendiğin için böyle şeyler konusunda endişeleniyorsun tabii ama takılma bunlara sen.”

“Biliyorum ama sanki siz bunları yaşarsanız herkes yaşayabilir gibi geliyor bana. Babam seni aldatmış mıydı? Sen onu af mı ettin?”

“Aman Tanrım, yok öyle bir şey!” Annesi içini çekip başını salladı. “Eric’le senin için çok zordu, biliyorum. Özellikle de senin için. Aklına böyle bir şey gelebileceği hiç aklıma gelmemişti ama tahmin etmem gerekirdi. Çocuklarımı o karışıklığın dışında tutmaya

kararlıydım, o yüzden sizi ayrıntılardan hep uzak tuttum. Yanlış davranmışım anlaşılan.”

“Ne oldu peki?”

“Şimdi çok saçma geliyor ama o sıralarda evliliğimin bittiğini düşünmeye başlamıştım. Babanız her zamanki gibiydi ama bana artık yeterince iyi değilmiş gibi geliyordu. Belki de bir ilişkide böyle dönemlerin yaşanması normaldir, bilemiyorum. Baban işte çok zaman harcıyordu, sürekli iş seyahatlerine çıkıyordu. Seninle Eric neredeyse yetişkin olmuştunuz, kendi hayatlarınız vardı. Bir anda kendimi değersiz ve boşlukta buldum.”

“Ah anne... Keşke bilebilseydim. Senin için korkunçmuş.”

Annesi gülümsedi. “O zaman öyleydi ama tamamen babanın hatası da değildi. Bir seyahatten döndüğünde benim eşyalarımı toplayıp evi terk etmiş olduğumu gördü o. Nerede hata yaptığını söylemem için yalvardı bana ama ben bile bilmiyordum ki. Sadece çok mutsuzdum, evliliğimden ve kocamdan ne beklediğimi artık bilemiyordum. Benim bilemediğim şeyi o nasıl düzeltebilirdi ki?”

“Ne yaptın peki?”

“Onunla konuşmayı bir hafta boyunca reddettim. Kızgın olduğum için değildi bu, sadece ona ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Nihayet görüştüğümüzde baban öyle perişan durumdaydı ki, kendimi çok suçlu hissettim. Yine de, eğer gerçekten ne istediğimi bulamazsam onunla bir araya gelmem mümkün değildi. Bir süre ayrı kalmamızı teklif ettim. Baban karşı çıkınca kendisinden izin almak zorunda olmadığımı kibarca hatırlatmak zorunda kaldım, bir şey diyemedi.”

Ashley kaşlarını çatı. “Nedense babamın gittiğini düşünmüştüm ben, hatta başka bir kadın olduğundan emindim.”

“Evet, ne yazık ki Eric de böyle düşünüyormuş, babana uzun süre kırgın kaldı. Ancak ben durumu anlayıp onunla konuşunca düzeldiler. Eric’i bilirsin, onun için ya siyahtır ya beyaz.”

“Bilmem mi,” dedi Ashley. “Peki sonra ne oldu?”

Annesi içini çekip uzaklara baktı. “Altı ay ayrı kaldık. Tuhaf ama o altı ay hayatımın en güzel dönemiydi.”

Ashley şaşkınlıkla annesine baktı. “Ama anne!”

“Biliyorum, biliyorum ama dinle beni. Kolay bir zaman değildi elbette ama bu altı ayda kendimi tanıdım, nasıl bir hayat sürmek istediğimi anladım. Bu hayatı kimle yaşamak istediğime de karar verdim. Önüme başka fırsatlar çıkmıştı, benimle flört eden, tekliflerini kabul edeyim diye gözümün içine bakan adamlar vardı.”

Ashley öylesine şaşırılmıştı ki, ağzı açık bakakaldı annesine. Annesi onun bu haline gülerek, “Hayatım, otuz yaşından sonra hayatın bittiğini mi sanıyorsun yoksa?” dedi.

“Annemin, babamdan ayrı olduğu sırada yakışıklı adamlarla karşılaştığını anlatması tuhaf geliyor sadece.”

“Evet, vardı birileri ama yapamadım.”

“Babamı sevdiğin için mi?”

“Bunun çok onursuzca olacağını düşündüğüm için. Baban öyle bir şeyi hak etmiyordu. Ayrıca gerçekten de başka birisiyle birlikte olmak istemiyordum. Mutsuzluğumdan dolayı babamı suçluyordum ama ben de aslında ne yapmak istediğimi bilmiyordum. Bu yüzden en yakınımındaki insanı suçlamak en kolayıydı.”

“Vay canına, hiç...”

Annesi gülümseyip sözünü kesti. “Benim de herkes gibi olduğum aklına gelmemiş miydi yoksa? Kusursuz olmadığım?”

“Çok şaşırdım sadece, şok oldum. Annenin tahttan düşmesini kabullenmek zor olabiliyor.”

Annesi gülüp Ashley’in burnunu sıkıştırdı. “Hoş ifade. Baban gibi akıllısın sen de, ona çok benzetiyorum seni.”

“Ne? Babama benzer bir yanımda yok. O da duysa dehşete kapılırdı bence. Tam tersine, iş hayatından anlamadığımı düşünür o.”

“Babanın gibi kocaman, sevgi dolu bir yüreğin var. Sevdiğin zaman tüm benliğimle seviyorsun, tıpkı William gibi. Ben ondan gitmesini istediğimde mahvolmuştu, hayatımda en zor verdiğim karardı o. Tekrar bir araya geldiğimizde daha güçlü, kendine güvenen bir kadındım. Onun beni tamamlamasına ihtiyacım yoktu artık. Ben onu istediğim için onunla yeniden birlikte oldum. Muhtaç olmak ve istemek birbirinden çok farklı şeyler.”

Ashley kupasını sehpanın üstüne koyup annesine sevgiyle sarıldı. “Seni seviyorum anne. Benimle konuştuğun için teşekkür ederim.

Bugün tam da ihtiyaç duyduğum şey buymuş.”

Annesi Ashley’in saçlarını okşayarak gülümsedi. “Bir şey değil hayatım. Ben de seni seviyorum. Ne zaman ihtiyacın olursa yanıdayım, biliyorsun.”

Devon, William Copeland’ın garsona siparişini vermesini bekledi. Öğle yemeği için Copeland’ın en sevdiği restoranda buluşmuşlardı ama Devon’un hiç iştahı yoktu.

“Sen bir şey yemiyor musun oğlum?” diye sordu William.

“Sadece su alayım ben.”

Garson gittikten sonra William arkasına yaslanıp Devon’a baktı. “Bazı organizasyon değişiklikleri düşünüyorum.”

Devon’un zaten başı ağrıyordu, alarm çanlarını duyar gibi oldu. Copeland anlaşma koşullarını mı değiştirmek istiyordu acaba.

Yaşlı adam, Devon’un aklından geçenleri okumuş gibi, “Hayır, düşündüğün gibi değil,” diye atıldı. “Copeland’ın başına geçmeni istiyorum. Biliyorum, Tricorp ve Copeland bir araya geldikten sonra Tricorp’un daha geride kalacağı konusunda anlaşmıştık ama artık görevimi sana devretmek istiyorum.”

Devon şaşkınlıkla başını salladı. “Anlayamıyorum.”

William ağır ağır konuştu. “Çok hastayım oğlum, ciddi sağlık problemlerim var. Ailemin zor durumda kalmaması için işlerimi bir an önce yoluna koymaya çalışıyorum. Yönetime Eric’in geçmesini isterdim ama o henüz bu göreve hazır değil. Ashley derseni... Onun bir an önce evlenmesini de bu yüzden istedim zaten. Güvendiğim ve ona iyi bakacağından emin olduğum bir adamla evlenirse gözüm arkada kalmaz diye düşündüm.”

“Hastalık ne kadar ilerledi?” diye sormayı başardı Devon.

“Henüz bilmiyorum. Daha doğrusu durumu inkâr ediyorum. Hastalığımдан Gloria’ya bile söz etmedim, ortalığı ayağa kaldırmak çünkü. Henüz ölmeye niyetim yok, torunlarımı şımartmadan gitmek istemiyorum. Fakat torunlarımın refahı için her şeyden önce şirketimin emin ellerde olması gerekiyor. Doğrusu, daha önce başka şirketlerden de birleşme teklifi gelmişti ama senden dolayı Tricorp’u

seçtim ben. Hem kızım, hem de şirketim için istediğim sendin.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum,” diye mırıldandı Devon.

“Biliyorum, Ashley’i bu işe karıştırdığım için yaşlı bir bunak olduğumu düşündün. Bu ortaklığı ne kadar çok istediğini biliyordum. Ben de ne istediğimi biliyordum. İkisi bir araya geldi, herkesin istediği oldu,” dedi Copeland.

“Ashley dışında.”

“Ne demek istiyorsun?”

“O kendisine hayran, onu seven bir koca istiyordu.”

“O koca neden sen olmayasın?”

İyi bir soruydu, Devon nasıl cevap vereceğini bilemedi. Elini sıkıntıyla saçlarından geçirip, “Yönetimden ne zaman çekilmeyi düşünüyorsunuz?” diye sordu.

“Yasal işler tamamlanır tamamlanmaz. Yerime seni geçirmek istediğimi herkes biliyor, yönetim kurulundaki oylamadan korkma. Doktorumdan randevu aldıktan sonra karıma haber vereceğim. O beni sürükleyerek doktora götürecek ve daha sonra ondan habersiz adım bile atamayacağım.”

William söyleniyormuş gibi konuşsa da karısına büyük bir hayranlık duyduğu ortadaydı. Devon ona bakarken, ailesini bu kadar seven, koruyup kollamaya çalışan bir adamı kızına yaptıkları için suçlayamayacağını düşündü.

“Kendinize dikkat edin,” sözleri döküldü ağzından. Tuhaf bir şekilde ikinci babası gibi olmuştu William Copeland, ona bir şey olacağını düşünmek bile Devon’u üzüyordu. “Umarım bizim çocuklarımızı gönlünüzce şımartırsınız.”

William’ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Onları yakında getiriyor musunuz bana bakayım?”

Devon omuzunu silkti. “Belki, Ash’e bağlı. Ben sadece onun mutluluğunu istiyorum.”

William başını salladı. “Ben de öyle oğlum, ben de öyle.”

Bu sırada garson William’ın siparişini masaya getirdi. William yemeğinden bir iki lokma yedikten sonra Devon’a baktı. “Bir parti vermenizi istiyorum. Böylece Ashley de ilk ev sahibeliğini tecrübe etmiş olacak. Bir iki hafta içinde düzenlensin diye düşünelim. Hem

emekliye ayrıldığımı hem de işlerin başına senin geçeceğini o partide duyurmayı planlıyorum.”

“Elbette, bunu ayarlarız,” diye cevap verdi Devon. En azından öyle olacağını umuyordu. Belki Ashley o zamana kadar toparlanır, kendisini daha iyi hissederdi. Şu anda ona böyle bir partiden söz etmek pek akıllıca olmazdı.

“Güzel,” dedi William Copeland. “Ayrıntıları daha sonra konuşuruz, size davetli listesini veririm. Elbette sen de kendi iş arkadaşlarını davet etmelisin. Damadım olmakla beni ne kadar mutlu ettiğini bir kez daha söylemek istiyorum. Daha seni ilk gördüğüm anda sadece şirketim için değil, kızım için de en doğru kişi olduğunu anladım.”

~ ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

DEVON eve girer girmez değişikliği fark etti. Hiçbir yerde dağınıklık kalmamıştı. Gazeteler yerden kaldırılmış, ayakkabılar yerine konmuştu. Kapı kollarına asılmış çantalar bile ortadan kaybolmuş, etrafı mis gibi bir temizlik kokusu sarmıştı.

Ancak etrafı dolaşırken içi burkuldu çünkü belki etrafta dağınık bir şey kalmamıştı ama Ashley'in varlığını gösteren bir şey de yoktu artık. Onun beraberinde getirip evinin bir parçası yaptığı her şey yok olmuştu. Sehpanın üstünde duran abur cuburlar bile gitmişti.

Evi aynen Ashley gelmeden önceki haline dönmüştü. Devon irkildi, yoksa Ashley onu terk mi etmişti? Sonra mutfaktan sesler geldiğini duyunca rahatladı. Demek ki Ashley mutfaktaydı. Devon yavaşça mutfığa gidip kapıda durdu, içeri baktı.

Ashley mutfak tezgâhının başında durmuş, büyük bir dikkatle televizyondaki yemek programını izliyordu. Önünde bir defterle kalem vardı, arada sırada notlar almayı da ihmal etmiyordu. Devon mutfığa göz gezdirince hayrete kapıldı, her yer ıslık ıslıldı. Yerler parlıyor, en ufak bir dağınıklık ya da toz zerresi göze çarpmıyordu. Havada limonlu deterjanın temizlik kokusu vardı.

Ashley solmuş bir kot pantolonla eski bir tişört giymiş, saçlarını

tepede toplamıştı. Yüzünde hiç makyaj yoktu, çok güzel görünüyordu. Bir o kadar da yorgun bir görüntüsü vardı. Gözlerinin altındaki mor halkalar iyice belirginleşmiş, yüzünde renk kalmamıştı. Devon'un içinde onu kollarına alıp her şeyden koruma isteği uyandı ama onu en başta kendisine karşı koruması gerekiyordu.

Yavaşça Ashley'in yanına gitti, onu kollarından tutup ensesine bir öpücük kondurdu. Ashley irkilerek arkasına döndü. "Selam, seni bu kadar erken beklemiyordum."

"Aslında bu hafta izinliyim," dedi Devon. "Babanla yemeğe çıkıp iş konuştuk, sonra da eve geldim işte."

Ashley'in yüzünden geçen memnuniyetsiz ifadeyi fark etmişti ama neyse ki bir şey söylememişti genç kadın. Babasıyla her görüşmelerinde Ashley benzer bir rahatsızlık hissedecekti, en azından bir süre ama zaman içinde bunlar azalacaktı.

"Ortalıktaki eşyalarımı ne yaptın?" diye sordu Ashley'e.

"Her şeyi yerli yerine kaldırdım," dedi Ashley. "Düğünden önce fırsat bulamıştım."

"Peki ya temizlik? Bütün gün bununla uğraşmış olmalısın. Daha yeni bir migren atağını atlattın, deterjan kokusu yaramaz sana."

"İyiym artık, bir şey olmaz."

Devon kaşlarını çatı. "Biraz uzanıp dinlen istersen. Ben bir yemek ayarlarım, sonra da beraber televizyon izleriz, olmaz mı?"

"Hayır, hiç gerek yok buna. Ben yemek için de hazırlık yapmıştım. Aç mısın, ne zaman yemek istersin?"

Devon onun bu heyecanı karşısına şaşırdı. Belli ki Ashley normale dönmeye çalışıyor, bunu göstermek istiyordu. Belki de başlangıçtaki fırtınayı atlattıktan sonra Ashley aralarında hiçbir şeyin değişmemiş olduğunu görebilirdi. Copeland'la yaptıkları konuşmadan sonra Devon kendisini hayattaki tüm hedeflerine ulaşmış gibi hissediyordu. Copeland Otelleri onun oluyordu, hep hayal ettiği lüks oteller zincirine kavuşuyordu. Bir karısı vardı, çocuklarıyla birlikte kocaman bir aile olacaklardı. Zafer hissiyle sarhoş olmuş gibiydi.

"Acelem yok," dedi Ashley'e. "Önce bir şeyler içelim. Ne pişiriyorsun peki bize bu akşam?"

Ashley'in yanakları pembeleşti. "Bir şey pişirmiyorum, en azından bu akşam. Daha sonra deneyeceğim mutlaka ama bu akşam dışarıdan bir şeyler söylemeyi düşünmüştüm."

"Olur, teşekkür ederim. Öyle bir hafta atlattık ki evde oturup sakince yemek yemek çok iyi gelecek gerçekten. Düğünden sonra doğru düzgün görüşemedik bile, bunu telâfi edebiliriz en azından."

Ashley'in gözlerinde bir ısırap pırıltısı belirip kayboldu. Devon buna tanık olmaktan nefret ediyordu, keşke elinde olsaydı da Ashley'in hafızasını silebilseydi. Artık zamana güvenmekten başka bir şey gelmezdi elinden. Ashley'e iyi bir ilişkileri olabileceğini anlatabilirse belki Ashley de daha serinkanlı hareket edebilirdi.

Ashley, güçlü görünmeye karar vermiş gibi omuzlarını dikleştirdi. "Sen otur, ben içkilerimizi getireyim. Şarap ister misin?"

Devon, "Harika fikir. Kırmızı olsun lütfen," dedikten sonra mutfaktan çıktı, oturma odasına geçti.

Bir iki dakika sonra Ashley de ona katıldı. O kanepeye oturmayı tercih ederken Devon çaprazındaki bir koltuğa oturmuş, kadehini sehpa bırakmıştı.

"Baban bir iki hafta içinde bir parti vermemizi istiyor," diye söze başladı Devon. Eninde sonunda bu haberi vermesi gerekiyordu.

"Vermemiz derken? Sen ve ben mi yani? Neden annem düzenlemiyor ki? Bayılır o böyle işlere. Herkes onun düzenlediği partilerin ne kadar eğlenceli ve kusursuz olduğunu söyler hep."

"Baban, Copeland'da önümüzdeki günlerde yapılacak bazı organizasyon değişikliklerini bu partide duyurmayı planlıyor. Şirkette giderek daha az aktif bir rol üstlenecekmiş bundan böyle."

Ashley parti haberiyle birlikte gerilmişti sanki.

"Ash, merak etme," dedi Devon. "Zaten davetlilerin çoğunu tanıyoruz. İyi bir yiyecek içecek şirketiyle anlaşırız, bir de ufak orkestra ayarladık mı, tamamdır."

Ashley, Devon'un elini tuttu. "Ben hallederim, hiç sorun değil. Senin bunu dert etmeni istemiyorum. Bana sadece zamanı tam olarak söylemen gerek. Eminim babamla çok işiniz vardır sizin. Annem yıllarca babam için partiler verdi, ben neden veremeyeyim?"

Ashley'in sesindeki mutsuzluk tınısı Devon'un canını sıkıyordu.

Partiden değil de cenaze töreninden söz ediyor gibi konuşuyordu Ashley. Öte yandan parti için elinden geleni yapacağı belliydi.

“Sen ne yaparsan yap herkesin seveceğinden eminim,” diyebilirdi.

Ashley bir şey söylemeden koca bir yudum şarap içti.

“Film izlemek ister misin?” diye sordu Devon.

Ashley kadehini sehpayaya koyarken, “Olur,” dedi. “Sen seç.”

Devon filmi ayarladıktan sonra kendi yerine geçmedi, uzaktan kumandayı alarak Ashley’in yanına oturdu. Kolunu onun arkasından geçirerek kanepenin sırtına koydu. Ashley uzunca bir süre gergin bir şekilde, öylece durunca Devon içinden lanet okudu. Eskiden olsa Ashley çoktan ona sokulmuştu bile. Şimdiyse yanında taş kesmiş gibi duruyor, gerginliği her halinden anlaşıyordu.

Devon, “Gel buraya,” diye mırıldanarak onu kendisine çekti, sarıldı. “Böyle daha iyi.” Ashley de başını onun göğsüne dayamıştı.

Hiç konuşmadan filmi izlemeye koyuldular. Devon halinden memnundu, zaten konuşabileceği bir şey yoktu. Sadece Ashley’den özür dileyebilir, aslında onu kırmak istemediğini söyleyebilirdi defalarca. Ekranı bakıyor olmasına rağmen dikkatini filme veremiyordu. Ashley’in kokusunu içine çektikçe başı dönüyordu sanki. Ashley’in saçları her zaman mis gibi bahar kokardı, kentin kasvetli kışında bile. Ona çok yakışırdı bu çiçekli koku.

Devon şefkatle Ashley’in ipeksi saçlarını okşadı. Aralarına duvarların girdiği son birkaç güne kadar, Ashley’le vakit geçirmenin ne kadar hoşuna gittiğini fark etmemişti aslında.

“Ash, dışarıdan yemek söyleyeyim mi? Ash?”

Ashley çoktan derin bir uykuya dalmıştı. Devon dudaklarını onun alına koyarak uzun bir süre öyle durdu. Kariyerinde ulaştığı nokta, hayatta kazandığı başarıların hepsi bir yana, hayatında sadece Ashley’in olmasını istiyordu artık.

~ ON BEŞİNCİ BÖLÜM ~

ASHLEY, “Durum umutsuz,” diye söylendi.

Pippa kolunu Ashley’in omzuna atarak arkadaşına sıkıca sarıldı. “Hiç de bile! Başaracaksın Ashley, kendine haksızlık etme.”

“Üç haftadır uğraşıyorum, en azından en basit mutfak becerilerini kazanmış olmam gerekirdi. Kabul edelim, bir felaketim!”

“Sen iyi misin hayatım? Çok keyifsiz görünüyorsun ve bunun tek sebebi mutfak olamaz.”

Ashley gülümseyip omuzlarını dikleştirdi. “Gayet iyiyim. Evlilik yorucu bir şeymiş. Devon işten geldiğinde evde olabilmek için hayvan barınağına sabahları gidiyorum, ama bu kez de yemek pişirmeye vaktim kalmıyor.”

Pippa güldü. “Neden yemek pişirmeyi öğrenmeye bu kadar taktın, anlamıyorum. Devon yemek pişirememene aldırma bile. Adam senin için çıldırıyor ve sen evlenmeden önce de mutfaka girmiyordun, herhalde senden birdenbire bir mucize beklemiyordur.”

Ashley ağlamamak için dudağını ısırırdı. Bitmiş durumdaydı. Parti için hazırlık yapmak tam bir sıkıntı halini almıştı onun için. Gururuna yedirebilse annesini arayıp yardım isterdi ama aramıyordu. Eski Ashley olsa bu duruma güler geçer, ellerini kaldırarak

beceriksizliğine teslim olurdu ama artık eski Ashley tarih olmuştu.

“Partiye geliyorsun, değil mi?” diye sordu Pippa’ya.

“Elbette geliyorum.”

“Öyleyse öğleden sonra Tabitha’nın orada buluşalım, saçlarımızı birlikte yaptıralım. Parti için biraz ağırbaşlı bir model düşünüyorum. Yani genç ve uçarı değil de olgun ve evli bir tarz olsun istiyorum.”

“Uçarı mı?”

“Carly’nin makyaj uzmanlığına da ihtiyacım olacak.”

“Hayatım, kraliyet ailesine vermiyorsun partiyi. Partiye ailen, dostların ya da kocanın iş arkadaşları gelecek altı üstü. Biz zaten seni seviyoruz. Seni sevmeyen birisi varsa o gelmez, kendine eziyet etmeyi bırak artık lütfen.”

“Sadece aptal gibi görünmek istemiyorum.”

Pippa başını salladı. “Hayatım sana son zamanlarda ne oldu, hiç anlayamıyorum. Sen harika birisin, böyle düşünmeyen birileri varsa cehennemin dibine gidebilir.”

Ashley boğazı düğümlenerek, “Seni seviyorum,” diyebilirdi.

Pippa ona sıkıca sarıldıktan sonra birden geri çekildi. “Yoksa hamile falan mısın Ashley? Yemin ederim hiç normal değil bu kadar duygusallık!”

“Sanmıyorum. Yani böyle bir şey mümkün ama ben adet tarihlerimi hiç not etmem ki, o yüzden âdetim gecikti mi bilmiyorum.”

“Şu hamilelik testlerinden al hemen bir tane.”

Ashley gözlerini kapattı. Hamile kalmış olamazdı, henüz çok erkendi. Devon’la en son düğünden önce birlikte olmuşlardı, o yüzden hamileyse bile anlamayabilirdi.

“Biraz daha bekleyeceğim,” dedi. “Şu aptal parti getirdi beni bu hale. Bayan Devon Carter olarak ilk ciddi sınavım bu. Devon’la onca davetlinin önünde kendimi küçük düşürmek istemiyorum.”

Pippa, “Kes artık şunu,” diye azarladı arkadaşını. “Her şey harika olacak. Şimdi, şu sosu tekrar denemek istiyor musun?”

Ashley içini çekti. “Daha da kolay bir şeyle başlasam iyi olacak. Soslar bana göre değil anlaşılan, hepsini mahvediyorum baksana.”

“Peki, farklı bir şey deneyelim. Sevdiğin bir yemek söyle.”

Ashley bir an düşündükten sonra, “Lazanya,” dedi.

“Harika! Çok da kolaydır. Sana gayet kolay bir tarif vereceğim. Hamburger köftesini dolaptan çıkar hemen.”

Yarım saat sonra Pippa mükemmel bir lazanyayı fırına koyup kapağını kapatırken Ashley yumruğunu zaferle havaya kaldırmıştı.

“Hepsini ben yaptım, çok heyecanlıyım!” dedi Pippa’ya.

“Bu hızla gidersen mutfakta harikalar yaratacaksın.”

Ashley sevinçle arkadaşına sarıldı. “Teşekkürler Pippa, seni seviyorum biliyorsun. Bir tanesin sen!”

Pippa gülümsedi. “Ben de seni seviyorum kaçık şey. Şimdi eve git ve kocan gelmeden önce güzel bir lazanya pişir. Yarın da beni ara, durumu haber ver. Her şeyden önemlisi, hemen bir hamilelik testi yap, teyze olup olmayacağımı öğrenmek istiyorum.”

Ashley yüzünü buruşturdu. Tam kapıdan çıkmak üzereyken cep telefonunun mesaj sinyali çaldı. Ashley mesajı okurken endişeyle kaşlarını çatı.

“Ne oldu Ash?”

“Molly barınakta sorun olduğunu söylüyor ama ne olduğunu yazmamış. Eve giderken uğrayıp bakacağım. Cumaya görüşürüz.”

Ashley el salladıktan sonra Pippa’nın evinden çıkıp barınağa gitmek üzere bir taksiye atladı.

Devon eve düşündüğünden daha geç varmıştı. Gün boyu sürekli toplantılara girip çıkmış, sayısız insanla görüşmüştü. Oysa bir an önce eve gidip Ashley’i görmek istiyordu.

Kapıdan girdikten sonra kravatını gevşetirken kendi kendine gülümsedi. Kim bilir yemekte yine ne bekliyordu onu. Son bir iki hafta öyle şeyler yemişlerdi ki, Devon artık yediği şeyin tadına aldırıyor, yemeğin aslında ne olduğunu anlamaya çalışıyordu, bunu kendi kendine bir oyun haline getirmişti.

Mutfığa yaklaşırken burnuna nefis kokular gelmeye başladı. Acıktığını fark etti birden. Ashley mutfakta yoktu. Devon dayanamayarak fırının kapağını açtı. Fırında nefis bir lazanya vardı, nar gibi kızarmıştı. Lazanyayı yanmaması için fırından çıkarıp

ocağın üstüne koydu, Ashley'i bulmak için mutfaktan çıktı.

Ashley salonda şehir manzaralı pencerenin önünde, ayakta duruyor, telefonda birileriyle konuşuyordu. Devon önce onun sesinin ne kadar üzgün olduğunu fark etti, sonra da yanağındaki gözyaşını sildiğini gördü.

Ashley, "Ne yapabileceğime bakacağım Molly, buna izin veremeyiz kesinlikle," dedikten sonra telefonu kapatıp cebine koydu. Arkasına dönüp de Devon'u görünce önce şaşırdı, sonra telâşla, "Aman Tanrım! Lazanya!" diye bağırdı. Devon ona bir şey söyleyemeden kapıya koşmuştu bile.

Devon şaşkınlıkla, "Ash!" diye seslendi arkasından ama onu ancak mutfakta, lazanyaya bakarken yakalayabildi.

"Sen fırından çıkarmasan yanacakmış," dedi Ashley.

Devon, "Önemli değil," diyerek elini onun omzuna koydu. "Biraz soğuması gerek. Ben de bu sırada sofrayı hazırlayayım. Sen de bana canını sıkın şeyi anlat. Kimdi telefondaki?"

Devon masayı hazırlarken Ashley konuşmadan onu izledi. Gözleri dolu dolu olmuştu, neredeyse ağlayacak gibiydi. Devon lazanyaları tabaklara koyduktan sonra, "Söylesene Ashley, kim canını sıkıttı senin?" diye üsteledi.

Ashley boğuk bir sesle, "Berbat bir gün geçirdim," dedi. "Her şeyin kusursuz olmasını istiyordum aslında. Sonunda lazanya yapmayı bile öğrenmiştim ama sonra Molly'den haber gelince barınağa uğradım. Barınakta korkunç şeyler oluyor ve ne yapabileceğimi bilmiyorum, onu konuşuyorduk."

"Molly kim?" diye sordu Devon.

Ashley kaşlarını çatarak ona baktı. "Barındaki Molly işte."

Devon, Ashley'in yüz ifadesinden Molly'i tanıyor olması gerektiğini çıkardı ama kadını tanımıyordu.

"Barındaki patronum," diye ekledi Ashley.

"Bir dakika... Barınağın başında sen varsın diye biliyordum?"

Ashley sabırsızca başını salladı. "Öyle ama genellikle Molly duruyor barınakta. Ben daha çok bağış toplama işleriyle uğraşıyorum. Benim daha çok bağlantım olduğu için böylesinin daha doğru olduğunu söylüyor Molly."

Duydukları Devon'da hiç de iyi hisler uyandırmamıştı, bu Molly denen kadın Ashley'i kullanıyormuş gibi gelmişti ona.

"Peki ne olmuş, Molly neyi haber verdi."

"Barınağın aldığı sosyal yardım kesilmiş, eğer o yardım parası olmazsa barınağı açık tutamayız. Hayvanların maması, veteriner ve personel masrafı gibi şeyler için paraya ihtiyacımız var." Anlatırken Ashley'in gözleri yine dolmuştu. "Eğer barınağı kapatmak zorunda kalırsak hayvanlar belediyenin barınağına gönderilecek ve belli bir süre içinde sahiplenilmeyenler uyutulacak."

Devon için çekip Ashley'e sarıldı. "Barınağı açık tutmanın bir yolu mutlaka vardır. Babanla hiç konuştun mu bu konuda?"

Ashley geri çekilip başını salladı. "Anlamıyorsun. Babam böyle konularda çok katıdır, sadece iş ve ticaretle ilgilidir o. Para kazanamayacağı bir şeye para yatırılmaz."

"Daha ne kadar dayanabilirsiniz peki?"

"İki, bilemedin üç hafta, emin değilim. Şu anda bile barınak tamamen dolu, yeni hayvanların gelip gelmeyeceğini bilmiyorum. Daha yeni bir köpek gelmişti, zavallı yavrucak öyle bakımsız kalmış ki, inanamazsın. İnsanlar nasıl bu kadar acımasız olabiliyorlar, aklım almıyor. Nasıl bir çocuğu sokağa atamazsan evcil hayvanını da atamazsın, onlar ailenin bir ferdi olurlar."

Ne yazık ki insanların hepsi böyle düşünmüyordu. Devon, Ashley'in bazı şeyleri kabullenmesi gerektiğini geçirdi içinden. Sonra onun yanağını okşayarak alnına ufak bir öpücük kondurdu. "Hadi, bir şeyler yiyelim. Lazanya mükemmel kokuyor. Hem bu akşam bir şey yapamazsın artık. Belki sabah bir çözüm bulunur."

Ashley uysalca başını salladı ve masaya oturdular. Devon lazanya servisi yaparken gülümsedi. "Yemek nefis görünüyor."

Ashley'in yine eskisi gibi neşeli olmasını istiyordu. Onun, balayından döndükten sonra neşesini yitirdiğinin, giderek daha ciddileştiğinin farkındaydı. Uzattığı tabağı alırken gülümsemesi dudaklarında kalmış, gözlerine ulaşmamıştı. Bakışlarında gizli ve derin bir keder vardı. Devon bir an önce masadan kalkmak, Ashley'i biraz olsun avutarak gözlerindeki üzüntüyü yok etmek istiyordu.

Ashley tabağındaki yemekle oynayıp duruyordu, belli ki yemeye

niyeti yoktu. Devon kendi tabağındakileri bitirdikten sonra tabağını lavaboya bırakıp elini Ashley'e uzattı. "Gel buraya."

Ashley onun elini tutup ayağa kalktı, birlikte yatak odasına geçtiler. Devon onu yatağın kenarına oturtuktan sonra ayakkabılarını çıkardı, ellerini Ashley'in kalçalarında birleştirdi.

"Barınak için üzülme, hele bir yarın olsun, ne yapabileceğime bakarım," dedi Ashley'e. "Daha birkaç haftamız var."

Bunun üzerine Ashley bir anda boynuna sarılarak onu şaşırttı.

"Teşekkürler Devon, benim için ne kadar önemli bu, hiç bilemezsin."

"Biliyorum, hayvanları insanlardan daha çok seviyorsun."

Ashley başını sallayarak onu onayladıktan sonra Devon'un dudaklarına bir öpücük kondurdu. Bu, Devon için yeterliydi, Ashley'in pişmanlıkla geri çekilmesine fırsat vermeden hemen öpücüğe karşılık vermeye başladı. Bu sırada, dudaklarını kaçırmamasına engel olmak için Ashley'in yüzünü de ellerinin arasına almıştı. Ashley biraz tereddüt ederek ellerini onun boynuna sararak Devon'a yaklaştı.

Devon, "Üzerinde fazla kıyafet var," diyerek aceleci parmaklarla Ashley'in bluzunun düğmelerini açmaya başladı ama düğmeler bir türlü bitmek bilmiyordu. İpek olduğuna göre muhtemelen pahalı bir şeydi ama Devon'un sabrı kalmamıştı, bir harekette bluzu yırttı, düğmeler sağa sola saçıldı. Ashley hafifçe kalçasını kaldırarak Devon'un, ayağındakileri çıkarmasını kolaylaştırdı. Üzerinde sadece pembe dantel iç çamaşırları kalmıştı.

Devon bir an nefesi kesilerek ona baktı, hayatında gördüğü en güzel şeylerden biriydi bu. Ashley'in saçları dağılmış, dudakları öpüşmelerinden dolayı kızarmıştı. Bakışlarındaki hüznün yerini tutku almıştı. Teniyse neredeyse şeffaf gibiydi, harika kıvrımlarını bir porselen pürüzsüzlüğüyle sarıyordu.

Devon bir ergen beceriksizliğiyle soyunuverdi, iyice sabırsızlanıyordu. Ashley başını kaldırıp ona utangaçça gülümseyince homurdandı. "Bana böyle bakma güzelim, kendimi zor tutuyorum."

Ashley buna cevap olarak gülümseyince Devon'un aklı başından

gitti, hemen Ashley'i kollarına aldı, yatağa sürükledi.

"İç çamaşırlarını sevdim," diye mırıldandı Ashley'in kulağına. "Hele bir de üzerinden çıkarlarsa daha da seveceğim."

Ashley elini arkaya atıp sutyenin kopçasını açmaya uğraşırken Devon engel oldu, "Bırak ben yapayım." Sonra kenara kayıp sırt üstü dönüp, Ashley'i üstüne aldı. Ashley bakışlarını aşağı indirip onu iyice süzdükten sonra Devon'un dokunmasını en çok istediği yeri avuçlarının içine aldı, ellerini nazikçe aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı. Yanakları pembeleşmiş, neredeyse iznini istemiş gibi Devon'a bakıyordu. Devon'unsa aklından bile geçmezdi izin vermemek, kendisini cennette gibi hissediyordu o anda. Gözlerini kapatıp, Ashley'in dokunuşlarının zevkini çıkarmaya başladı.

Ashley giderek daha cüretkâr dokunmaya başlamıştı, Devon müthiş bir haz duyuyordu ama eğer kontrol etmezse bu zevk anları düşündüğünden daha kısa sürecekti. Öne doğru eğilip Ashley'in göğüslerinin arasındaki vadiyi öptü, yavaşça yukarıya, omuzlarına doğru çıktı. Ashley'in kokusuna bayılıyordu. Evde de en çok eksikliğini duyup özlediği şey buydu. Ashley eve yerleştiğinde her yere kır çiçekleri koymaya başlamış, tüm evi çiçek kokusu sarmıştı. Oysa şimdi kendisini tam bir temizlik çılgınlığına kaptırmasıyla birlikte tüm vazoları ve çiçekleri de yok etmişti.

Devon onu öperken Ashley'in sutyeni hafifçe açılmış, göğsünün ucu ortaya çıkmıştı. Devon hemen onu dudaklarının arasına aldı, elini Ashley'in arkasına götürerek sutyenin kopçasını çözdü. Biraz sonra sutyen bir kenara atılmış, Ashley'in güzel göğüsleri ortaya çıkmıştı. Devon onların ne kadar hassas ve uyarılara açık olduğunu biliyordu. Her ikisini de avuçlarının içine alarak uçlarını biraz parmaklarıyla sıkıştırdıktan sonra eğilip teker teker uçlarını öpmeye, emmeye başladı. İkiisiyle de doya doya ilgilendikten sonra dudaklarını aşağı kaydırıp, Ashley'in göbek deliğinin etrafında diliyle daireler çizmeye başladı. Ashley artık yerinde duramıyor, kıvranıyordu.

Bu sırada onu yine yatağa yatırmış, kendisi üstüne çıkmıştı. Artık Ashley tamamen çıtır çıtır karşısında duruyordu. Devon bir süre bir şey söylemeden onu seyrettikten sonra eğilip, dudaklarını Ashley'in

bacaklarının arasındaki o mahrem ve hassas bölgede gezdirmeye başladı. Bu sırada Ashley'in kalçalarını da kavrayıp yukarı kaldırmış, yüzünü iyice bacaklarının arasına gömmüştü. Ashley'in hassas katmanlarını diliyle okşayıp dudaklarının arasında sıkıştırırken Ashley inledi, tarifsiz bir zevk alıyordu. Devon dilini ritmik bir şekilde o pembe kayganlığa dokundurmaya devam ederken Ashley ufak iniltiyle sarsılıp titremeye başladı. Devon'u bacaklarının arasında istemsizce sıkıştırırken dudaklarından haz çıgıkları döküldüğünün farkında bile değildi.

Devon, Ashley'in bacaklarının biraz gevşemesiyle birlikte doğruldu, yavaşça Ashley'in sıcak kayganlığına yerleşti. Ashley hazla gözlerini kapatmış, başını geriye atmıştı. Yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade olsa da aslında zevkten bayılacak gibiydi.

Devon onu çenesindeki gamzesinden öptükten sonra dudaklarını boynunda gezdirdi. Ashley, ince kollarından beklenmeyecek bir kuvvetle ona sımsıkı sarılmış, tırnaklarını omuzlarına geçirmişti.

"Bacaklarınla bana sarıl," dedi Devon.

Ashley, onun istediğı gibi bacaklarını Devon'un beline sardı, topuklarıyla sırtına bastırdı. Devon'un öne her hareketinde sırtını yay gibi yapıyor, kendisini ona yaklaştırmaya çalışıyordu. Devon gidip gelmeye ara vermeden öne eğilip dudaklarıyla Ashley'in dudaklarını buldu, tutkuyla öpüşmeye başladılar. Dilleri dans eder gibi birbirine değiyor, diğerini alt etmeye çalışıyordu sanki.

İkisi de doruğa yaklaşmıştı. Nefesleri birbirine karışmış, tamamen içgüdüleriyle hareket ediyorlardı. Devon zorlukla, "İsmimi söyle," diyebildi kesik kesik.

Ashley çıgık atar gibi, "Devon!" dedikten sonra onun kollarına yığıldı.

"Ashley..." diye fısıldadı Devon. "Ashley'im..."

Devon hayatının en özel anlarından birini yaşadığını düşündü. İçinde, derinliklerinde çok önemli bir şeyin değiştiğini hissediyordu ama zihni onun adını koyamayacak kadar dağılmış durumdaydı. Hayatında hiçbir kadınla seviştikten sonra böyle hissetmemişti.

Kesinlikle tatmin edici ve ürkütücü bir deneyimdi bu.

~ ON ALTINCI BÖLÜM ~

ASHLEY, parti için kiraladığı restorana gelmekte olan davetlileri endişeli gözlerle izliyordu. O kadar kaygılıydı ki, neredeyse kusabilirdi. Öğleden sonrasının tamamını Tabitha'nın salonunda saçını ve makyajını yaptırarak geçirmişti. Arkadaşları, yapılmasını istediği saç modeli ve makyaja başlangıçta kuşkuyla yaklaşılsa da sonra ne kadar güzel görüldüğünü söylemişlerdi.

Ashley biraz ağırbaşlı ve olgun bir imajı olmasını istemişti. Eski genç ve havaî tarzından daha farklı görünmek istiyordu. Devon'a, o iş ilişkilerini sürdürürken her an yanında olabileceğini, konuklarını hakkıyla ağırlayabileceğini göstermek istiyordu.

Bu yüzden hayatında ilk kez siyah, sade bir elbise giymişti. O güne kadar siyah giymek ona hep cenazeye gitmeyi hatırlatır, canlı renkleri tercih ederdi. Daha önce saçlarını öylesine toplayıverirken bu kez şık bir topuz yaptırmıştı. Pippa ona bakınca homurdanmış, en az kırk yaşında görüldüğünü söylemişti ama Ashley aldırmanmıştı. Boynuyla kulaklarında ise zarif, ince takıları tercih etmişti.

Restoranın bir köşesinde bir caz orkestrası hafif hafif müzik yaparken garsonlar ellerinde ordövr ve şarap tepsileriyle ortalıkta dört dönüyorlardı. Şarabın yanı sıra restoranın barındaki iki barmen

davetlilerin her tür kokteyl ve içki isteğini karşılamaya hazır bekliyorlardı. Ortam yumuşak bir ışıklandırmayla aydınlatılmış, masalara taze çiçekler ve mumlar serpiştirilmişti.

Ashley organizasyonla ilgili ayrıntıların o kadar çok üzerinden geçmişti ki geceleri uyuyamaz hale gelmişti. Aperatif olarak ikram edilecek her şeyin tadına bakmış, çiçekleri tek tek seçmişti. Yemeklerle ilgili olarak Pippa'dan yardım istemişti, arkadaşının zevkine güveniyordu çünkü.

İşte tüm o detaylı hazırlıktan sonra parti akşamı gelip çatmıştı. Ashley, davetlilerin çoğunun arkadaşı ya da Devon'la babasının iş arkadaşı olduğunu düşünerek kendisini rahatlatmaya çalışıyorsa da her an büyük bir aksilik çıkacak diye içi içini yiyordu.

Pippa göründü birden. "Selam Ashley."

"Çok şükür Pippa, iyi ki geldin. Çok gerginim."

Pippa kaşlarını çatı. "Endişelenecek bir şey yok, sakın ol. Biraz eğlen, şu kafadaki korkunç topuzu dağıt meselâ."

Ashley sinirli sinirli güldü. "Senin için söylemesi kolay tabii, kocanın iş dünyasından tanıdığı yüz kadar davetliyle ilgilenmen gerekmiyor ne de olsa."

Pippa sıkıntıyla gözlerini yuvarladı. "Hadi gel bir şey içelim."

Bara gittiklerinde Ashley sadece su isteyince Pippa şaşkınlıkla bir kaşını kaldırıp arkadaşına baktı.

Ashley içini çekip, "Yarın sabah doktor randevum var," dedi. "Sakin kimseye söyleme, olur mu? Eczaneden alıp uyguladığım test hiçbir sonuç vermedi, içim rahat olsun diye doktora gideceğim."

"Tabitha'yla birlikte her zamanki kafemize gideriz biz, sen de doktordan çıkar çıkmaz doğruca oraya gelirsin, tamam mı?"

Ashley başını sallayarak onayladı. "Tamam. Sonuç ne olursa olsun desteğinize ihtiyacım olacak. Kafam çok karışık çünkü."

Pippa şaşırarak baktı ona. "Nasıl yani, hamile kalmak istemiyor muydun? Neden karışık kafan?"

"Bilmiyorum."

"Ashley, son zamanlarda neler oluyor sana böyle? Hep çocukların olsun istemez miydin sen?"

Ashley dudaklarını ısır, tam bir şey söylemek üzereyken

Devon'un onlara doğru geldiğini görerek sustu. "Şimdi konuşamam Pippa ama yarın buluştuğumuzda uzun uzun konuşuruz."

"Demek buradasınız," diye gülümseyerek yanlarına geldi Devon. "Kusura bakmazsan karımı biraz senden ayıracağım Pippa, tanıştırmak istediğim birileri var."

Pippa, Ashley'i yanağından öperken, "Yarın görüşürüz," diye fısıldadı. "Kendine dikkat et."

Sonraki bir saat boyunca Ashley sayısını bilemeyeceği kadar çok kişiyle tanıştı, ne olduğu hakkında en ufak bir fikri bulunmayan sohbetlere katıldı. Tek yaptığı, ilgileniyor gibi görünmek ve gülümsemekti. Yine başı ağrımaya başlamış, ağrı boynuna doğru inmişti. Boynu tutulmuş gibi başını hareket ettiremiyordu. Sürekli gülümsemeye çalışmaktan yanakları ağrıyor, alışıktı olmadığı topuklu ayakkabılar canını yakıyordu.

Eskiden olsa lanet ayakkabıları ayağından fırlatıp atar, saçlarını dağıtır, anladığı şeylerden sohbet edebileceği birini bulurdu. Sohbet etmek ya da konuşma konusu bulmak onun için her zaman kolay olmuştu. Yeni Ashley ise ölse de bu geceyi çıkaracaktı.

Devon yaptıklarını takdir etmiş görünüyordu. Ona çok güzel göründüğünü söylemiş, sonra onu eşi olarak tanıştırmaya başlamıştı. Belki Ashley'e öyle geliyordu ama yeni eşini başkalarına tanıştırtırken gözleri gururla parlıyordu sanki.

Devon onu salondaki sakın köşelerden birinde bırakıp, "Burada kal, benim babanı bulmam gerekiyor," dedi.

Ashley uysal bir şekilde söylenen yerde beklemeye başladı. Ayakları artık zonklamaya başlamıştı ama yüzünden gülümsemeyi eksik etmeden, hiçbir şey belli etmemeye çalışıyordu. Son bir haftası çok zor geçmişti, evliliğinin nasıl gideceğini artık kestiremiyordu.

Bir gece önce Devon'a muhteşem şeyler yaşamışlardı ama sadece cinsellikle ilgiliydi o, yoksa Devon ona hâlâ âşık değildi. Ona karşı çok kibardı, yumuşaktı, şefkatli ve dikkatliydi ama âşık değildi.

Bu sırada babası, Devon'la birlikte, orkestranın bulunduğu platforma çıkmıştı. Ashley'in annesi de her zamanki gibi babasının yayındaydı. Oysa Devon Ashley'i yanında istememişti. Ashley bunu fark edince içi burkulur gibi oldu.

Babası uzun bir konuşma yaptı, yanında çalışanlara ve ailesine teşekkür etti. Sonra, artık yerini Devon'a bırakacağını söyledi. Bunun üzerine salonda bir uğultu oldu, bazı kaşlar imalı bir şekilde kalktı, dudaklarda bilmiş gülümsemeler belirdi. Kimileri dönüp Ashley'e baktı hatta. Ashley artık rolünü sürdüremez hale geliyordu, daha fazla gülümseyemeyecekti. Sanki herkes, "İşte, böyle olacağı belliydi, biz en başından anlamıştık," diyordu.

Etrafına bakındı, kaçmak için bir yer aradı ama yoktu. Hayatının en kötü gecesiydi bu, düşün gecesinden bile kötüydü.

Devon bir anda kendisini kutlamaları kabul ederken buldu. Kimileri içten, kimileri tereddütlü tebriklerdi bunların. Her şeyin çok hızlı geliştiğinin o da farkındaydı, çok çalışması gerekecekti ama elinden geleni yapacağından emindi.

Onu asıl sevindiren başka bir şey vardı bu gece. Parti başlamadan önce William Copeland'ı Copeland Otelleri'nin Ashley'in barınağına sponsor olması konusunda sıkıştırmıştı. Kayınpederi epey ayak dirediyse de, Devon eğer bu olmazsa onun yerine geçmeyeceğini söyleyerek son noktayı koymuştu. Sonuçta yaşlı adam, Devon'un aptalca davrandığını söyleyerek sponsorluk işini kabul etmişti. Ne var ki bunu Ashley'e anlatmaya fırsat bulamamıştı Devon.

Aklından bunlar geçerken Cameron'un yanına geldiğini gördü. Cam yanına gelince, arkadaşının sırtına hafifçe vurup, "Başardık işte," dedi. "Her şey yolunda gidiyor. Copeland'la birleştik. Yeni resort işi devam ediyor. Harika."

Arkadaşı pek mutlu görünmüyordu, yüzünde tatsız bir ifade vardı. "Ona ne yaptın Devon, söyler misin?"

Devon şaşkınlıkla, "Efendim?" dedikten sonra Cam'in bakışlarını takip etti, Ashley'e bakıyordu arkadaş.

Cam, "Farkında bile değilsin, öyle değil mi?" diye sordu.

Devon gözlerini kıstı. "Sen neden söz ediyorsun Cam?"

"Ona bir baksana Devon, iyice bak ama."

Devon tam Cam'i terslemek üzereydi ki, Ashley'in uzun uzun alnını ovuşturduğunu gördü. O anda Cam'in ne demek istediğini

anladı. Ashley'in yüzü solgundu, keyifsizdi. Yorgun ve kırılğan görünüyordu. Sanki başka biriydi baktığı, evlendiği Ashley'e hiç benzemiyordu bu kadın.

"Belki başı ağrıyordur," dedi Cam'e.

Cam, "Sen tam bir aptalsın," dedikten sonra Devon'un cevap vermesini beklemeden arkasını dönüp gitti.

Devon'un Cam'le uğraşacak hali yoktu, tekrar Ashley'e baktı. Ashley gerçekten de bitkin görünüyordu, alnını ısırapla kırıştırmış, ensesini ovmaya başlamıştı. Devon onun yine bir migren atağı geçirdiğini anlayarak öne atıldı. Kalabalığın içinde kendisine güçlkle yol açıp ona ulaşmaya çalışırken William Copeland ve oğlu Eric çıktı karşısına.

"Ashley'i eve götürmem gerekiyor, konuklara özürlerimi iletirsiniz," dedi baba oğula.

"Bir terslik mi var?" diye sordu William.

"Her şey yolunda, sadece başı ağrıyor galiba."

Eric gözlerinden ateşler fışkırarak Devon'a baktı. "Bu günlerde çok sık başı ağrıyor kardeşimin."

Devon onunla tartışacak değildi, William'a başıyla selam verdikten sonra Ashley'in yanına gitti. Ashley, Tricorp'da çalışan iki adamın yanında durmuş, sohbetlerini dinliyor görünüyordu.

Devon, "Affedersiniz beyler, karımı alabilir miyim?" diye araya girdi. Ashley'in yüzünde bir rahatlama ifadesi belirmişti. Devon bir an önce onu eve götürmek istiyordu.

"Hadi, eve gidiyoruz," dedi Ashley'e.

Ashley şaşırmıştı. "Parti devam ediyor, nasıl gideriz?"

"Hiç önemli değil. Önemli olan senin iyi olman. Başın ağrıyor yine, öyle değil mi?"

Ashley, "Tamam, ben gideyim ama sen kal. Ben taksiyle giderim ya da Pippa bırakır beni," diyecek oldu ama Devon onu elinden tutup kapıya sürüklemeye başlamıştı bile. "Evde bir ağrı kesici içer, güzelce uyuysun hemen."

Kapıya ilerlerlerken karşılaştıkları konuklara gülümsemekle yetindiler, kimseye bir açıklama yapmadılar. Ashley yol boyu sessizdi. Koltuğa yerleştikten sonra arkasına yaslanmış, eve varana

kadar da gözlerini açmamıştı.

Eve girdikten sonra Devon onun soyunmasına yardım etti, yatağa yatırdıktan sonra üstünü sıkıca örttü. Örtüyü çenesine kadar çekerken eğilip alnına bir öpücük kondurdu.

“Sana ağrı kesici hapla su getireyim.”

Ashley başını sallayarak reddedince Devon şaşırıldı. “İlaç istemiyorum,” dedi Ashley. “Sersem gibi oluyorum sonra, hiç hoşuma gitmiyor. Sadece uyumam gerek, sabaha iyi olurum.”

Devon kaşlarını çatı ama onunla tartışmadı. Ashley’in başının çok ağrıdığı belliydi, ilaç alması gerekiyordu ama şimdiden gözlerini kapatmış; neredeyse uyuyor gibiydi zaten.

“Peki,” dedi Devon. “Ama sabah hâlâ başın ağrıyorsa ilaç içeceksin, tamam mı?”

Ashley gözlerini açmadan başını sallayarak onayladı. “Söz.”

~ ON YEDİNCİ BÖLÜM ~

DEVON ertesi sabah evden çıkmadan önce Ashley'i uyandırıp iyi olup olmadığından emin olmak istedi. Ashley, midesi bulanmasına rağmen onu iyi olduğuna ikna etti. İşin doğrusu onun bir an önce gitmesini istiyordu, Devon'un gözlerinin önünde dağılmaya hiç niyeti yoktu, kendisini çok kötü hissediyordu aslında.

Devon gittikten sonra hemen duş alıp giyindi. İçinden hiç süslenmek falan gelmiyordu, bir kot pantolonla tişört yeterli geldi. Saçlarını atkuyruğu yaptıktan sonra bir parlatıcı sürdü, o kadar.

Hamilelik olasılığı çok korkutuyordu Ashley'i. Bazen hamile olmadığını umuyordu gerçekten, bazense içinde gizli, küçük bir umut, bir bebeğin ne harika olacağını fısıldıyordu kulağına. Öte yandan, ilişki kötüyse, doğacak çocuğun da durumu düzeltemeyeceğini çok iyi biliyordu. Devon için sadece kariyerinde bir atılım anlamına geliyordu Ashley, böyle bir adamla nasıl bir yuva kurabilirdi ki? Devon onu şimdi sevmiyorsa, çocuk doğurduğu için mi sevecekti?

Kliniğe vardığında gerekli formları doldurdu. Bir hemşire kanını aldı, biraz idrar numunesi istedi. Böylece Ashley için gergin bir bekleme süresi başladı. Bekleme salonunda hamilelik ve bebek

bakımıyla ilgili dergileri tekrar tekrar karıştırırken nihayet hemşire gülümseyerek yanına yaklaştı.

“Hamilesiniz Bayan Carter. En fazla altı haftalık gibi duruyor.”

Ashley beyninden vurulmuşa döndü, soğuk soğuk terlemeye başladı. Gözleri kararıyordu.

Hemşire nazikçe, “İyi misiniz?” diye sordu.

Ashley başını salladı. “İyiyim, teşekkür ederim. Sadece biraz şaşırımdım. Yani, şüpheleniyordum ama inanmak istemiyordum.”

Hemşire anlayışla gülümsedi. “En başta çok ürkütücü gelebilir ama zamanla alışırsınız. İyice dinlenmeye çalışın.”

Ashley klinikten çıkarken sersem gibiydi. Devon’la herhangi bir şekilde korunmadıkları için bu sonuca şaşırınması gerekirdi aslında. Devon’un bu konuda rahat davranması Ashley’in farklı bir şekilde kuşkulanasına neden oluyordu. Devon, her ne pahasına olursa olsun onu evlenmeye ikna etmek mi istemişti yoksa?

Başı yine zonklamaya başlamıştı. Hemşireye hamileyken migreni tutarsa ağrı kesici kullanıp kullanamayacağını sormayı unuttuğunu fark etti. Hoş, kendisini öyle kötü hissediyordu ki hiçbir ağrı kesici derdine deva olamazdı artık.

Doğruca arkadaşlarıyla buluşacakları kafeye gitti. Kızlar kafenin arka tarafında bir masaya oturmuşlardı, Pippa onu görünce ayağa kalkıp el salladı. Tabitha ve Carly hemen ona doğru dönüp Pippa’ya katıldılar. Ashley neredeyse koşarak gitti arkadaşlarının yanına.

“Ne oldu?” diye sordu Pippa hemen. “Anlatsana!”

“Hamile misin?” diye sordu Tabitha.

Ashley masada bir sandalyeye çöktü. Berbat geçen son birkaç haftanın her anını aynı anda yaşıyordu sanki, kendisini daha fazla tutamayacaktı, gözleri dolu dolu oldu.

Arkadaşları paniğe kapılmışlardı. “Hayatım, üzülme, daha çok gençsin, elbette hamile kalacaksın,” dedi Carly.

Tabitha ve Pippa da avutmak için arkadaşlarına sarıldılar.

Ashley hıçkırarak, “Hamileyim,” dedi.

Arkadaşları şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar, Ashley’in hıçkırıkları dinmeye yüz tutunca yavaşça yerlerine oturdular.

“Neler oluyor?” diye başladı Pippa. “Berbat görünüyorsun Ash,

kendin gibi değilsin. Dün geceki kıyafetin, saçın neydi öyle?”

Tabitha, “Pippa!” diyerek onu susturdu. “Görmüyor musun, Ashley ne kadar üzgün görünüyor.”

“Doğru,” diye ona katıldı Carly. “Biz onun arkadaşlarıyız ve onu seviyoruz. Kıyafetinin berbat olduğunu söylemesek de olur.”

Tabitha içini çekti. “Yani, seni artık eskisi gibi mutlu görmediğimizi anlatmaya çalışıyoruz Ash. Senin için endişeleniyoruz.”

“Her şey o kadar kötü gidiyor ki,” dedi Ashley gözyaşlarına boğularak, artık kendini tutamıyordu.

“Bol bol vaktimiz var hayatım, anlatmaya başla,” dedi Pippa.

Ashley böylece her şeyi anlattı arkadaşlarına. Konuşması bittiğinde ilk parlayan Pippa oldu. “Aşağılık herif! Ondan nefret ediyorum!” dedi hemen.

“Ben de,” diye katıldı Tabitha.

“Tam bacaklarının arasına şöyle sağlam bir tekme indirmek isterdim,” dedi Carly.

Pippa, “Bir şey yapmayacak mısın?” diye sordu Ashley’e.

“Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Carly arkadaşının kolunu tuttu. “Bak tatlım. Sen çok güzel, sevgi dolu, şahane bir kadınsın. Seni değiştirmeye çalışanlar dönüp kendilerine baksınlar. O seni hak etmiyor.”

Arkadaşları yine sımsıkı sarıldılar Ashley’e. Ashley’in gözyaşları yağmur gibi yanaklarından aşağı süzülüyordu. Tabitha biraz geri çekilip Ashley’in gözyaşlarını şefkatle sildi. “Seni gerçekten seven insan değişmeni beklememeli.”

Ashley boğuk bir sesle, “Sizi seviyorum arkadaşlar,” dedi. “Şu anda size o kadar çok ihtiyacım vardı ki.”

“Keşke bizimle daha önce konuşsaydın,” dedi Pippa. “Kimse senin yaşadıklarını tek başına yaşamamalı. Arkadaşlar böyle günler içindir. Seni seviyoruz Ash, olanları bilseydik haftalar öncesinden Devon’un icabına bakardık.”

“Siz olmasanız ne yaparım ben?” diyebildi Ashley.

Tabitha, “Peki şimdi ne yapacaksın?” diye sordu.

Ashley derin bir nefes aldı. Artık karar vermesi gerekiyordu.

“Ona bu işin yürümeyeceğini söyleyeceğim.”

“Aferin sana,” dedi Pippa.

Carly, “Onu terk ediyorsun yani, öyle mi?” diye sordu.

“Onunla kalamam artık. Beni seven ve değişmemi istemeyecek birini hak ediyorum. Kendim gibi davranamamaktan bıktım, ben olduğum gibi kalmak istiyorum.”

Tabitha, “Bebek için hiç merak etme,” dedi. “Biz her an yanında olacağız, doğumhaneye kadar geliriz hatta.”

Ashley sevgiyle arkadaşlarına baktı. Artık kendisini daha iyi hissediyordu. Kalbi hâlâ kırılmış durumdaydı, gelecekte korkuyordu ama en azından onu gerçekten, olduğu gibi seven dostlarının varlığını bilmek onu rahatlatıyordu.

Hayatının en önemli anı için harekete geçmesi gerekiyordu.

~ ON SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

DEVON aklını bir türlü işe veremiyordu. Ashley'i merak ediyordu, başının ağrısı geçmiş miydi acaba? Tam onu aramak için telefonu eline almıştı ki odasının kapısı açıldı ve Eric içeri girdi.

Eric doğruca masasına geldi, ellerini masaya dayayarak Devon'un gözlerinin içine baktı.

"Sen ne yaptın benim kız kardeşime?"

Devon hemen ayağa kalktı. "Sen neden söz ediyorsun? İnsanların bana sürekli bunu sormasından bıktım. Ona bir şey yaptığım yok. Partide baş ağrısı tutunca eve götürdüm, o kadar."

"Ashley'i pek tanımıyorsun. Ancak mutsuz ya da sıkıntılıysa bu kadar sık migren atağı geçirir kardeşim. Balayınızı da yine aynı sebeple yarıda kesmiştiniz bildiğim kadarıyla."

Devon bir şey diyemeden sandalyesine geri oturdu.

"Belki de olgunlaşmaya başlamıştır," dedi Eric'e. "Ailesi onu el üstünde tutup dış dünyadan koruyarak çok da iyi yapmamış,"

Eric ona nefretle baktı. "Ashley'in ailesi onu olduğu gibi seviyor," dedi buz gibi bir sesle. "O bizim bir tanemiz ve hepimiz onu çok seviyoruz. Ashley güzel, sıcacık, sevgi dolu biridir ve hiçbir zaman onu değiştirmeye çalışmadık. Onu değiştirmeye çalışan birisi

onu hak etmiyor demektir zaten.”

Eric bunları söyledikten sonra kapıya yöneldi, tam çıkmak üzereyken tekrar Devon’a döndü. “Babamla ne iş çevirdiğinizi bilmiyorum ama korkunç bir hata işlediniz. Sen kız kardeşim için doğru insan değilsin. Doğru insan olsaydın ne kadar şanslı olduğunı anlar, ona göre davranırdın. Bundan sonra ayağını denk al. Babamın yerine geçmek gibi bir niyetim hiçbir zaman olmadı ama kız kardeşimi üzdüğünü göreceksin olursam her şeyi yapar, seni saf dışı bırakırım.”

Devon başını sallamakla yetindi. Eric son bir kez bakıp çıktı.

Devon ofisinde kalakalmıştı. Daha birkaç dakika önce yapmayı düşündüğü telefon konuşmasını yapmaya ürkerek telefonuna baktı, belki Ashley kendisi arardı. Ne var ki artık o aradığında duyulan komik melodiyi duymayalı çok uzun zaman olmuştu. Devon bunu yeni fark ediyordu, kendisini olayların akışına kaptırmış, Ashley’in de yakında toparlanacağını ummuştu. Bu sırada çok önemli bir şeyi gözden kaçırmıştı; Ashley değişmişti.

Ofis telefonu çalınca irkildi, sekreteri arıyordu. “Bay Carter, eşiniz sizi görmek istiyor.”

Devon damarlarındaki adrenalini hissedebiliyordu. “Gelsin,” dedikten sonra ayağa kalktı. Ashley daha önce ofisine hiç gelmemişti. Onu aramış, mesaj göndermiş ama çalıştığı yere hiç gelmemişti.

Ashley kapıyı açıp tereddütle içeri girdi.

“Meşgul müsün? Kötü bir zamanda gelmedim umarım,” dedi.

“Hayır, müsaidim. Hoş geldin, gel otur. Ne içersin?”

Ashley başını sallayarak teklifi reddettikten sonra bir koltuğa oturdu. “Seninle konuşmam gerek Devon.”

Normalde bir adamın karısından bu cümleyi duyması uzun kavgaların habercisi olurdu ama söz konusu Ashley ise bu son demektir.

Devon, “Peki,” dedikten sonra Ashley’in karşısına oturdu, dikkatle ona baktı. Ashley’in o parlak, hayat dolu, ıslıl ıslıl gözlerinin ferisi sönmüştü, en ufak bir umut kırıntısı kalmamıştı bakışlarında. Devon nefesinin kesildiğini hissetti, şimdi net olarak görüyordu,

Ashley aslında sonsuz iyimser bir insandı ama şimdi tamamen karamsar ve umutsuz biri olmuştu. Devon çok utanmıştı, eski Ashley'i istiyordu.

"Hamileyim," dedi Ashley hiç uzatmadan. Sesinde hiçbir duygu belirtisi, neşe ya da coşku yoktu.

Devon sesi kısılarak, "Bu harika bir haber," dedi.

Ashley'in gözleri dolu doluydu ama yüz ifadesinden onun bunu harika bulduğuna dair bir şey okunmuyordu.

"Daha fazla yürütemeyeceğim," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

Ashley ayağa kalktı. "Seninle daha fazla evli kalamam. Bir süre denememiz gerektiğini söylemiştin ama yürütemeyeceğimiz çok açık. Bundan daha fazlasını hak ediyorum. İkimiz de daha iyisini hak ediyoruz. Sen sevebileceğin ve zorla evlenmek zorunda kalmayacağın birini; ben de beni sevip olduğum gibi kabul edecek birini hak ediyoruz. Uçarı ve heyecanlı Ashley'den utanmayacak biri olmalı."

Ashley'in gözleri iyice buğulanmış, sesi neredeyse çatlayacak gibiydi. "Beni sevmeni sağlayabilirim diye düşünmüştüm Dev. Bunu düşünmek bile başlı başına hataymış. Öğrendim ki, ben değişsem ve sen benim yeni halimi sevsen bile senin sevdiğin aslında Ashley olmayacaktı. Oysa ben halimden memnunum. Mükemmel değilim, bir sürü hata yapıyorum ama günün birinde beni bu şekilde sevip kabul edecek birisiyle karşılaşacağıma inanıyorum."

Devon, Ashley'in arkasından seslenip onu durdurmak istediği halde kelimeler boğazına düğümlendi, hiçbir şey yapamadan öylece durup kapının kapanmasını izledi. Müthiş bir ıstırap hissediyordu, ne yapmıştı böyle? Yüzünü ellerinin arasına alıp olanları düşündü.

Ashley yerden göğe haklıydı. Söylediği her şeyde doğruluk payı vardı. Devon gerçeklerle ancak yüzleşebiliyordu. Korkunç bir şey yapmış, dünyanın en değerli varlığını yok etmişti, af dilemeye bile yüzü yoktu. Ashley'in daha önce kuzeninin hamile olduğunu öğrendiğinde nasıl sevindiğini hatırlıyordu, kendisinin hamile olduğunu ise gazete haberi okur gibi söylemişti, eski coşkusundan eser yoktu.

Devon onun güneş gibi parlayan yaşama sevincini içine çekip bitirmişti sanki. Cam haklıydı, Eric ve Ashley haklıydı. O Ashley'i hak etmiyordu. Küstahça, Ashley için neyin doğru neyin yanlış olduğuna karar vermeye kalmış, onu değiştirmeye çalışmıştı. Oysa Ashley olduğu gibi mükemmeldi zaten. Ashley'in beğenmeyip burun kıvırdığı özelliklerini bu kadar özleyeceği Devon'un aklına bile gelmezdi. Aslında onu işyerinden olur olmaz aramasından çok hoşlandığını fark etmişti, ya da durup dururken boynuna sarılmasından.

Ashley evi kendisi için temizlememişti, Devon'un öyle olmasını isteyeceğini düşündüğü için her yeri pırıl pırıl yapmış neredeyse kendisinden hiç bir iz bırakmamıştı. Onun istediği gibi, kusursuz bir eş olmaya çalışmıştı. Yemek pişirmeye çalışması da bu yüzdendi.

Tüm bu değişme uğraşı içinde de ısıltısını kaybetmişti. Bunun tek sorumlusu Devon'un ta kendisiydi. Devon gözlerinin yandığını hissetti, yetişkin hayatında ilk kez ağlamak üzereydi. İnsanların sahip olabilmek için onca uğraş verdiği aşkı kendi elleriyle yok etmiş, kendisinden uzaklaştırmıştı.

Ashley'e kendisini affettirmek için ne yapabileceğini düşünmeye başlamıştı bir yandan. Elinden gelen her şeyi yapacak ama Ashley'in hayatından çıkıp gitmesine izin vermeyecekti.

~ ON DOKUZUNCU BÖLÜM ~

ASHLEY aile apartmanlarının önünde taksiden inerken sıkı sıkı montuna sarındı. Onlarla henüz yüzleşmeye hazır değildi ama annesinin yumuşaklığına ve şefkatine ihtiyacı vardı. Devon yol boyu defalarca aramış ama Ashley cevap vermemiş, en sonunda telefonunu kapatmıştı. Devon'un onu arayacağını tahmin ediyordu zaten. Herhalde ona yine çok fevri hareket ettiğini söyleyecek, duygularıyla değil mantığıyla hareket etmesini tavsiye edecekti.

Ashley'in umurunda bile değildi bu tavsiyeler. Evlilikten çok daha farklı beklentileri vardı onun, her şeyden önce aşk istiyordu. Kocasının onu sevmesini ve ona değer vermesini bekliyordu. Evliliği, babasının rüşvet vermesiyle kurulmamalıydı onun.

Anne babasının yanına gitmesinin bir sebebi de buydu zaten, babasına artık onun hayatına karışmamasını söyleyecekti.

Eve girdikten sonra montunu çıkarırken içeri seslendi. "Anne? Baba?"

Gloria Copeland mutfaktan çıkıp Ashley'e gülümsedi. "Selam hayatım, hoş geldin. Hayırdır? Keşke haber verseydin, sana hem çay yapar hem de yiyecek bir şeyler hazırlardım."

"Babam nerde? Onunla konuşmam gerek. Daha doğrusu ikinizle

de konuşmam gerek.”

Gloria kaşlarını çatı. “Babamı çağırayım. Kötü bir şey mi var?”

“Öyle de denebilir.”

Annesi endişeyle ona baktı. “Sen oturma odasına geç, babanla şimdi geliriz biz de.”

Annesi babasına haber vermek için gidince Ashley oturma odasına geçip şöminenin başına oturdu. İçi öylesine titriyordu ki bir daha asla ısınamayacakmış gibi geliyordu. Nihayet annesiyle babasının ayak seslerini duydu.

“Ashley, bebeğim, ne oldu?” dedi babası hemen.

Ashley derin bir nefes alıp bir çırpıda söyledi. “Devon’u terk ettim ve hamileyim.”

Gloria şaşkınlıkla ağzını kapattı. William ise kaşlarını çatıp gözlerini kısarak, “Ne oldu?” diye sordu sertçe.

Ashley acı bir ses tonuyla, “*Sen* oldun,” diye karşılık verdi. “Nasıl yapabildin baba? Bizimle nasıl oynayabildin bu şekilde?”

Babası kolunu ileri uzatıp, “Lanet olsun, sana asla söylememesi gerekiyordu, öyle konuşmuştuk,” dedi.

“O söylemedi, ben öğrendim. Dügün gecemde babamın bana bir koca satın almış olduğunu öğrenmek korkunçtu tahmin edersin.”

Gloria dehşete kapılmıştı. “William, Ashley neden söz ediyor?”

Annesinin olayın tamamen dışında olduğunu öğrenmek Ashley’i biraz rahatlatmıştı. Onun da işin içinde olmasına dayanamazdı.

“Babam beni de Tricorp anlaşmasının bir parçası yapmış, Devon’u benimle evlenmeye zorlamış.”

“Lanet olsun, öyle değil,” diye atıldı hemen babası. “Ben sadece senin iyiliğini istedim. Devon’un seni koruyup kollayacağını düşünmüştüm, senin için mükemmel bir seçim gibiydi.”

“Ben kendimi koruyup kollayabilirim baba, bunun için birine ihtiyacım yok. Ben beni olduğum gibi sevecek birini istiyorum, babam zorladı diye benimle evlenecek birisini değil.”

Gloria kollarını uzatıp Ashley’e sarıldı. “Çok üzgünüm kızım.” Sonra biraz geri çekilip Ashley’i saçlarını okşadı. “Peki hamile olduğunu ne zaman öğrendin?”

“Bu sabah doktora gittim, oradan çıkışta da Devon’la gördüm.”

“Ashley bu söylediklerinden emin misin?” diye sordu babası. “Devon’un sana değer vermediğine bir an olsun inanmadım ben. Ne yapmak üzere olduğunu bir kez daha düşün hayatım. Gerçekten, istemediğin bir şekilde karşına çıktı diye her şeyi silip atacak mısın? Öfkeni anlıyorum, suçlanacak birisi varsa o da benim. Devon seni kandırmayı hiç istememişti, en başından beri karşı çıkmıştı ama ben inat ettim.”

Ashley gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. “Devon asıl Ashley’den hoşlanmıyor. Benim çok uçarı, sorumsuz, fazla tepkisel olduğumu, insanlara fazla güvendiğimi düşünüyor ve beni değiştirmek istiyor. Sence ben böyle bir adamla mı birlikte olmalıyım gerçekten? Bana değer vermeyen bir adamla kalacak olursam kızıma ne öğretebilirim? Annesinin kendisine saygısı yokken onun kendisine saygı duymasını nasıl bekleyebilirim?”

Annesi ona tekrar sarıldı, bu sırada kocasına ölümcül bakışlar fırlatmayı ihmal etmemiştir. “Yaptığına inanamıyorum William.”

Babası içini çekerek, “Ashley, lütfen bana kızma,” dedi. “Ben sadece senin geleceğinin güvende olmasını istedim. Senin, Devon’la birbiriniz için yaratıldığınızı hissettim hep. Anlaşılan yanlışmışım. Tahmin edemeyeceğin kadar üzgünüm kızım.”

“Anlaşmanı bozmak zorunda değilsin,” dedi Ashley zor duyulur bir sesle. “Beni sevmediği için Devon’u cezalandırman haksızlık olur. Eğer iş için en iyisinin o olduğunu düşünüyorsan beni ayrı tut, sen işine bak.”

William tereddütle ona sarıldı. “Seni seviyorum Ashley, canım kızım. Biliyorsun annen ve ben her zaman yanındayız. Bebeği heyecanla bekliyor olacağız.”

Ashley, “Biliyorum,” diye fısıldadı. “Ben de seni seviyorum baba. Sadece izin ver kendi hatalarımı kendim yapayım. Benim iyiliğimi istediğini biliyorum ama beni asla sevmeyecek bir adama aşık olmuş durumdayım bu yüzden.”

Babası onu bırakınca annesi sarıldı. “Eşyalarını alması için birini göndereyim mi?” diye sordu babası.

“Hayır, bir süre Pippa’da kalacağım. Sonra doğru düzgün bir iş bulmam gerek. Devon bir konuda haklıydı. Biraz bulutlardan inip

büyümem gerekiyor. Kendi ayaklarımın üstünde durmayı öğrenmeliyim. Buna işten başlayacağım.”

Ashley ondan daha ne kadar uzak durabilirdi? Devon ofisinde sabırsız adımlarla turluyordu. Üç gün önce Ashley gittiğinden beri doğru dürüst tek bir iş yapamamış, uyuyamamıştı. Ashley’i sürekli aramış, ona ulaşamayınca arkadaşlarını, ailesini denemişti. Doğal olarak aldığı cevaplar hiç dostça değildi.

Terslenmek bile umurunda değildi artık, Ashley söz konusu olduğunda gururun bir anlamı yoktu. Sadece onun geri dönmesini, eşyalarını yine dairesinin her yerine dağıtmasını istiyordu. Odada yürürken arkasında mis gibi bir çiçek kokusu bırakmasını, yeniden mutlu olmasını istiyordu.

Devon ofiste değilse evdeydi, umutsuzca Ashley’in çıkıp gelmesini beklemişti ama Ashley eşyalarını almak için bile gelmemişti. Kıyafetleri ve onlarca ayakkabısı hâlâ tertipli bir şekilde dolapta duruyordu. Devon onun hiç değilse ayakkabıları için döneceğini ummuştu ama fena halde yanılmıştı.

En azından telefonlarına ya da mesajlarına cevap verseydi! Sadece onun iyi olup olmadığını öğrenmek istiyordu Devon. Hâlâ baş ağrıları devam ediyor muydu acaba? Eric, Ashley mutsuz ve üzgünse migreni tutar demişti. Devon onu çok üzdüğüne göre başı yine ağrıyor olabilirdi. İlaçları evde kalmıştı ama zaten hamile olduğu için içip içemeyeceğini bilmiyordu.

Devon, Ashley’in ona bir şans daha vermesini yürekten istiyordu. Böylece, onu ne kadar çok sevdiğini söyleyebilir, onun yokluğunda hayatının ruhsuz, karanlık bir hâl aldığını anlatabilirdi.

Devon bu düşüncelerle boğuşurken telefonu çaldı. Arayan Rafael’di. İçini çekerek, keyifsiz bir sesle telefonu açtı. “Alo...”

“Kız oldu!” Rafael’in sesinde kuşlar şakıyordu sanki. “Çok tatlı, sağlıklı bir kızımız oldu Devon, bir saat önce doğdu.”

Devon gözlerini kapadı, hissettiği derin hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı. O anda arkadaşına o kadar gıpta etmişti ki telefonunu duvara fırlatıp kırabilirdi.

“Harika bir haber bu. Bryony nasıl?”

“O da, bebek de çok iyiler. Ben de doğuma girdim, neredeyse bayılıyordum. Muhteşem bir olay dostum! Kızımız aynı annesine benziyor, harika değil mi?”

Devon görmese de arkadaşının gözlerinin nasıl parladığını tahmin edebiliyordu. “Anneye de tebriklerimi iletirsin,” dedi.

“Sen iyi misin Dev? Sesin berbat geliyor?”

Devon bir an durdu. Sonra, “İyi değilim,” dedi. “Ashley hamile ve beni terk etti.”

“Ne! Bir dakika... Sana deli gibi âşık diye biliyordum ben, ne oldu böyle? Şimdi nerede?”

“Bilmiyorum. Üç gün önce ofise geldi, hamile olduğunu ve beni terk ettiğini söyleyip gitti.”

“Çok fenaymış dostum. Yapabileceğim bir şey var mı?”

Devon bir sandalyeye çöküp pencereden, dışarıda lapa lapa yağan karı seyretmeye koyuldu. “Belki bir iki tavsiye verebilirsin.”

Karşı tarafta uzun bir sessizlik oldu. “Peki, ilk soru o halde,” diye söze başladı sonra Rafael. “Onu seviyor musun?”

“Onu seviyorum. Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım ama onu seviyorum. O buna inanmayacak ama sırlısıklam âşığım Ashley’e.”

“Desene durum gerçekten kötü.”

“Hem de nasıl.”

“O halde büyük oynaman gerekecek Devon. Çarpıcı bir şey yap. Öyle bir şey olsun ki bu, Ashley’in mutlaka dikkatini çeksin. Sonra dizlerinin üstünde af dilemeye başlayabilirsin. Önce dizlerin ağrıyacak belki ama onu kazandıktan sonra zaten hayatın hep öyle geçeceği için bir süre sonra alışacaksın.”

“Yeter ki Ashley geri dönsün, ben dizlerimin üstünde sürünmeye dünden razıyım,” dedi Devon.

“İçinde bulunduğun durumda sana daha fazla yardımcı olamıyorum ne yazık ki dostum. “

“Çok sağ ol dostum. Senin ilgilenecek bir kızın yok muydu? Gidip altını falan değiştirsene bebeğin sen.”

“Şimdi annesiyle birlikte, uyuyor ama doğru diyorsun, ailemin yanına dönüyorum. İnan bana Dev, insanın bir ailesinin olması gibi

yok. Bir an önce harekete geç ve ailene kavuş.”

“Dediğin gibi yapacağım, teşekkürler Rafe.”

Devon telefonu bıraktıktan sonra arkadaşının tavsiyelerini düşündü. Büyük oynaması gerekiyordu demek. Rafe çok net konuşmuştu. Şimdi bunun için bir yol bulması gerekiyordu. Ashley’i ikna etmek için tek bir şansı olduğunu çok iyi biliyordu.

~ YİRMİNCİ BÖLÜM ~

KAPI çaldığında Ashley salonda bir battaniyenin altına kıvrılmış, sıcak çayını içiyordu. Pippa günlerdir arkadaşını rahat ettirmek için neredeyse çırpınıyordu. “Satıcıysa kovalayacağım artık,” diye yerinden kalkmaya davrandı ama Ashley ona engel oldu.

“Bırak ben açayım Pippa, biraz hareket edeyim.”

Pippa bundan hoşlanmadıysa da sesini çıkarmadı.

Ashley sokak kapısını açıp da karşısında Devon’u görünce şaşkınlıktan küçük dilini yutuyordu.

“Selam Ash,” dedi yumuşak bir sesle Devon. Saçları lapa lapa yağan kardan ıslanmaya başlamış, uykusuzluğu gözlerinden okunuyordu. Bakışlarıysa yumuşacıktı.

Ashley, “Selam, ne yapıyorsun burada?” diye sordu.

“Bir haftadır karımı görmüyorum, ne telefonlarıma çıkıyor ne de mesajlarıma cevap veriyor. İzini bile zorla buldum.”

Ashley dudaklarını ısırды. “Yarın gelip eşyalarımı toplayacaktım ben de, eğer senin için de uygunsa.”

“Hayır, benim için uygun değil. Başka bir yerde konuşalım mı?”

Ashley sıkıntıyla, “Biliyorum, konuşmamız gerekiyor ama şu anda hazır değilim. Benim için de çok zor Dev, inan bana.”

Devon bir adım atarak Ashley'e yaklaştı. "Biliyorum Ashley. Lütfen, sana anlatmak, göstermek istediğim şeyler var. Bu öğleden sonranı bana ayır, lütfen. Ondan sonra beni bir daha görmek istemezsen eşyalarını toplamana kendim yardım edeceğim."

Ashley bir süre ona baktı. Devon'un gözlerindeki umut ve ıstırap elle tutulabilir kadar somut ve gerçekti. "Peki, montumu alayım," diyebilirdi daha fazla direnmeden.

Böylece arabaya bindiler. Yola çıktıklarında Ashley, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Devon, "Göreceksin," dedikten sonra uzanıp Ashley'in elini sımsıkı tuttu. "Bana güven Ashley. Senden çok büyük bir şey istediğimi ve buna hakkımın olmadığını biliyorum ama bana güven."

Ashley olanlara anlam veremiyordu ama sesini çıkarmadı. Bir süre sonra hayvan barınağının önüne gelmişlerdi.

"Neden buraya geldik Dev?"

Devon arabadan indikten sonra Ashley'in tarafına geçip onun kapısını açtı. "Gel, bir şey göstermek istiyorum sana."

Ashley arabadan inip barınağa doğru yürüdü. Eski binaya girer girmez ilk gördüğü, resepsiyon masasında uyumakta olan kedi, Harry oldu. Harry onların maskotu gibiydi. Devon, Ashley'i elinden tutup kafeslerin olduğu tarafa sürükledi. Barınağa yeni gelen hayvanların bir süre tutulduğu geniş uyum odasının kapısını açıp, Ashley'le birlikte içeri girdi. İçeride onları Molly ve diğer barınak çalışanları bekliyorlardı, ikisini büyük bir tezahüratla karşıladılar.

Ashley şaşkın şaşkın, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Yeni personelinle tanış," dedi Devon. "Artık Copeland Hayvan Barınağı'nın müdürüsün."

Ashley'in gözleri kocaman açıldı. "Nasıl yani, anlayamıyorum."

Molly, Ashley'in boynuna atıldı. "Barınak kapanmıyor Ashley! Devon sayesinde barınak kapanmaktan kurtulmakla kalmadı, daha da genişletilecek."

Ashley şaşkınlıkla Devon'a baktı. "Benim için mi yaptın bunu?"

"Sen gitmeden önce yapmıştım aslında. Babanla parti gecesi konuşup, eğer barınağa sponsor olmazsa yerine geçmeyeceğimi söyleyerek ikna ettim."

Ashley o anda Devon'un kollarına atılmak isterdi ama Devon'un bunu istediğinden emin değildi. Öte yandan, Ashley'in onu takdir etmesini bekler gibi bir hali vardı. "Teşekkür ederim," dedi Ashley. "Sana ne kadar teşekkür etsem az, bana dünyaları verdin."

Devon, "Bana dünyaları verense sensin," diye cevap verdi.

Ashley'in kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Bir şey diyemeden Devon diğerlerine dönüp, "Sizinle kalıp kutlamalara katılmak isterdik ama Ashley'le bir yere daha gitmemiz gerekiyor."

Böylece tekrar yola çıktılar. Bir süre sonra Ashley dayanamayarak sordu. "Sana dünyaları verdiğimi söylerken ne demek istedin?"

"Tam olarak söylediğim şeyi kast ettim. Sana anlatmam gereken çok şey var ama şimdi biraz sabırlı ol. Az sonra hepsini konuşacağız bunların, merak etme."

"Peki Dev, seni dinleyeceğim."

~ YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM ~

DEVON sabırsızlanmasına ve aklındaki yere bir an önce varmak istemesine rağmen arabayı son derece dikkatli kullanıyordu. Yağışlı havada yollar kayganlaşmıştı, kaza yaparak karısının ve çocuğunun hayatını tehlikeye atmak istemiyordu.

Karısı ve çocuğu... Bu kelimelerin aklından geçmesi bile çok sarsıcıydı. Sevdığı kadını, yani karısını çok kırmıştı. Bebekleri ise onun karnında büyüyor, dünyaya geleceği günü bekliyordu. Ailesi, onun için hayattaki en önemli şeydi.

Ashley'in ona ikinci bir fırsat vermemesi olasılığını düşünmek bile istemiyordu, bu onu çıldırtabilirdi. Bu yüzden Ashley'e kendisini affettirmek ya da en azından affetmeyi bir kez olsun düşünmesini sağlamak için çok ciddi hazırlık yapmıştı.

Ashley yine çok güzeldi ama üzerinde ağır bir kederin izleri vardı. Sanki o ıslıl ıslıl yaşama enerjisini kaybetmiş ya da üzerine koyu bir bulut çökmüş gibiydi. Devon onun yine eskisi gibi gülümsemesini, mutlu olmasını; onunla birlikte mutlu olmasını istiyordu.

Uzun ve sessiz yolculuklarının sonunda Greenwich civarında bir yere gelmişlerdi. İkisi de yol boyu konuşmamışlar, gergin bir şekilde

düşüncelerine dalmışlardı. Devon, Ashley'e göstermek istediği eve giden yol ayırımına geldiğinde güneşin batmasına bir saat kalmıştı.

Devon arabayı kenara çekerken Ashley merakla çevreye bakınıyordu. Devon, Ashley'in kapısını açıp inmesine yardımcı olduktan sonra atkısını dikkatle boynuna sardı. Elele patikada yürümeye başladılar. Her yer bembeyaz karla kaplıydı, ağaçların dalları beyaz kristallerle süslenmiş gibi pırıl pırıldı. Ashley çocukluğunda okuduğu peri masallarını hatırladı.

Devon'un da aklına benzer şeyler gelmişti. Dahası, Ashley'e hayatın bir peri masalı olmadığını söylediğini çok iyi hatırlıyordu. Yeniden kızdı kendine; bundan sonra Ashley tam bir peri masasında yaşayacaktı, buna kararlıydı.

"Burası ne kadar güzel bir yer," dedi Ashley. Büyülenmiş gibi, bembeyaz tepelere, ormanlık araziye bakıyordu. Yüzündeki yumuşak, mutlu ifade Devon'un yüreğini okşadı, Ashley'i her zaman böyle mutlu görmek istiyordu.

Patikanın sonundaki keskin dönemece geldiklerinde Devon, Ashley'in elinden tutup kendisine çevirdi, yüzüne baktı. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Nefesleri soğuk havada buharlaşarak birbirine karışıyor, saçlarına düşen kar taneleri ıslı ıslı parlıyordu.

Devon, "Ash," dedikten sonra durdu. Konuşacak gücü kalmamıştı bir anda, devamını getiremedi.

Ashley başını yana eğip ona baktı. "Evet Devon?"

Ashley'in sesi billur gibi berrak ve tatlıydı, sanki tüm çevrenin üstüne yumuşacık bir örtü gibi serilerek sakinleştirmişti.

Devon, nutku tutulmuş bir halde bir süre daha durduktan sonra, "Seni seviyorum Ash," deyiverdi. "Burada durmuş, bunu sana en güzel nasıl anlatabilirim, hangi güzel sözcükleri kullansam diye düşünüyorum ama dilimin ucuna, seni seviyorum ve sensiz yaşayamam geliyor sadece."

Ashley'in iri mavi gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Bir şey söyleyecekmiş gibi oldu, sonra durdu. Devon'un sözlerine ne diyeceğini bilemezmiş gibi başını salladı. Sonra gözlerinde derin bir üzüntü belirdi. Onun üzgün bakışlarını gören Devon kahrolmuştu

yine, o anda Ashley'in ayaklarına kapanıp af dileyebilirdi.

"Peki o halde, neden?" diye sordu Ashley üzüntüden boğulmuş bir sesle. "Madem beni seviyordun, gerçekten seviyordun, neden beni değiştirmeye çalıştın? Sen gerçek Ashley'i sevmiyorsun Dev. Sen, kafanda kurduğun o kusursuz eş hayalini seviyorsun. Sana şunu söyleyebilirim, ben o değilim. Asla da olmayacağım."

Ashley'in gözleri bu kez öfkeyle parlıyordu. Yüzü pembeleşmiş, dudakları incecik bir çizgi halini almıştı.

"Seni değiştirmeye çalışmakla hayatımın en büyük hatasını yaptım Ash," dedi Devon. "Sen hayatımda karşıma çıkan en güzel, en değerli varlıktın ama bunu görmedim, çünkü görmek istemedim. Banan seninle evlenmemi isteyip, bunu şart koşunca içten içe buna tepki duymuştum, araya girmesinden hoşlanmamıştım."

"Al benden de o kadar."

"Öte yandan seninle evlenme fikri bana çok ters gelmemişti. Babandan dolayı ne kadar tepkisel olsam da evlenip yuva kurma fikri hiç fena gelmiyordu aslında bana. Seninle bir aile kurmak hoşuma gidecekti. Böylece kendi istediğim bir evlilikle zorlandığım evlilik arasında kendimi parçalanmış gibi hissetmeye başladım. Farkında olmadan olumsuz tavırlar takınmaya başlamıştım ki çok aptalcaydı bu. Sonra balayı gecemizde sen meseleyi öğrenince tam anlamıyla köşeye sıkışmış oldum. Haklı olarak, benim sana karşı hissettiklerimi öğrenmek istiyordun ama daha ben bile kendime ifade edememiştım ki duygularımı. Bu yüzden sana yılgınlıkla cevap verdim ve aslında ne kadar uyumlu olduğumuz ve ne kadar iyi bir evlilik yapabileceğimize dair yığınla saçmalık sıraladım."

Devon bir an susup içini çekti. "Tüm ailen, dostların bana karşı. Onları nasıl idare edeceğimi bilemiyorum, seninki gibi kalabalık bir aileye alışkın değilim ben. Benim ailemde her zaman olumsuzluklar konuşulur, annemle babam benim hep daha iyi olmam gerektiğini söylerlerdi. Babansa bana her zaman oğluymuşum gibi davrandı, seninle evlenmemi istedi. Bense hep buna layık olmadığımı düşünüyordum. Ben o kadar iyi değildim, buna değmezdim. Bunları hissedince daha da tepkisel oldum çünkü ailemden ayrıldıktan sonra hiç eksiklik duygusu yaşamamıştım."

Ashley hâlâ ona bakıyor, ne diyeceğini bilemiyordu.

“Sen beni korkuttun Ash. Benim hayatımı aldın, alt üst ettin. Hayatımda bir tek seni kontrol edemiyor, ilgili bir yere koyamıyordum. Denemedim mi, çok denedim! Artık benim için bir tehlike oluşturmayacağına karar verdiğim zamanlar oldu. Herhangi bir yere girişini izlerken neler hissettiğimi, nasıl dağıldığımı asla tahmin bile edemezsin. Seni kontrol eder üstünü kapatırsam, eskisi kadar parlamayacağın için sana karşı tepkilerimi kontrol edebileceğimi ve bana her gülümsediğinde içimin titremesini engel olabileceğimi sandım.”

Ashley, “Ne diyeceğimi bilemiyorum Devon,” diye fısıldadı. “Seni bu kadar kötü etkilediğimi bilmiyordum.”

Devon itiraz ederek başını salladı hemen. “Hayır Ash, anlamıyor musun? Kötü değil, iyi bir etkiydi o.”

Devon kendini daha fazla tutamayarak Ashley’i kendisine çekti, sımsıkı sarıldı.

“Sen benim hayatımın en iyi tarafısın, hayatımın ta kendisisin. Sen olmadan yaşayamam ben. Affedilmez şeyler yaptığımı biliyorum, aptallığıma doymayayım. Eğer beni yeniden hayatına alırsan bir daha asla öyle şeyler yaşamayacağımıza söz veriyorum. Bundan sonra her günümü, benim her şeyim olduğunu kanıtlamaya çalışarak geçireceğim. Seni koşulsuz seven birini istiyordun, seni olduğun gibi sevecek, değer verecek birisi olur diyordun. Çok uzaklara bakma Ashley, o adam tam karşında duruyor. Dünyada seni benden daha fazla sevecek birini bulamazsın.”

Ashley’in gözleri mavi mücevherler gibi parlıyordu. Yanakları pembeleşmişti, güçlükle yutkunuyordu. Kirpiklerine tutunan gözyaşları bu kez yanaklarından aşağı süzülmediler, Devon onun ağlamasına bir daha izin vermeyecekti.

Bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki, Devon’un dudakları dudaklarını buldu, onu uzun uzun öptü. Devon heyecan ve mutluluktan titriyordu. Haftalardır Ashley’e bir daha sarılamayacağını düşünerek acı çektikten sonra şimdi onu kollarında tutmak harikaydı.

“Hemen bir şey söyleme,” diye fısıldadı. “Sana göstermek

istediğim başka bir şey daha var.”

Devon, Ashley’i elinden tutarak patikada ilerlemeye başladı. Keskin bir dönemeci döndüklerinde karşılarına birdenbire tepenin üstüne kurulmuş bir ev çıktı. Havlama seslerinden iki köpeğin onlara doğru yaklaşmakta olduğu anlaşılıyordu. Gerçekten de biraz sonra çalılıkların arasından iki köpek çıkıp onlara doğru atıldı.

“Mac! Paulina!” dedi Ashley sevinçle. Hemen yere diz çöküp köpekleri kucakladı, onlar da kuyruklarını sevinçle sallayarak ona karşılık verdiler. Üçü de çok mutluydu.

“Aman tanrım! Nereden çıktınız siz?”

Devon tepeye doğru baktı, uzaktan onları izlemekte olan Cam’e el sallayarak gidebileceğini işaret ettikten sonra tekrar Ashley ve köpeklerin sevincine döndü. Köpeklerden biri Ashley’i itince Ashley dengesini kaybederek karların üstüne yuvarlandı, kahkahalarla gülmeye başladı. Devon elini uzatarak onu yerden kaldırıp, yeniden düşürmemeleri için köpekleri biraz uzak tutmaya çalıştı.

“Evle birlikte geldiler,” dedi Ashley’in sorusuna cevap olarak. “Barınağın yeni müdürü olduğuna göre bazı hayvanlara da burada yer bulabiliriz.”

“Ev senin mi?” diye sordu Devon.

“Hayır, senin.”

Ashley inanamaz gözlerle ona baktı. Heyecanı ve mutluluğu gözlerinden okunuyordu. “Nasıl yani? Gerçekten mi? Nasıl? Neden?”

Devon elinde olmadan Ashley’i tekrar kollarının arasına alıp sarıldı. Mutlulukla eve baktılar.

“Çocuklarının rahat oynayabileceği, hayvanların mutlulukla yaşadığı bir ev istediğini söylemiştin. O zaman bunu dikkate almamıştım çünkü hayatımda herhangi bir değişikliğe hazır değildim. Apartman dairem benim için yeterince rahattı ve başka bir yerde yaşamak aklımın köşesinden bile geçmiyordu. Şimdiyse, sen nerede mutluysan ve nerede yaşamak istiyorsan ben de orada yaşamak istiyorum Ashley. Bir dostum büyük adımlar atmam gerektiğini söylemişti, onun sözünü dinleyerek kocaman bir adım atıyorum. Çünkü senin hayatımda olmandan başka bir şey

istemiyorum.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum Dev,” diye mırıldandı Ashley. “Hep duymayı hayal ettiğim şeyleri söylüyorsun bana, sana inanmayı o kadar çok istiyorum ki... Çok üzücü şeyler yaşadım, çok kırıldım. Sana inanmak bana çok iyi gelecek ama çok korkuyorum.”

Devon, Ashley’i kendisine biraz daha çekti, dudaklarını alnına değdirdi. “Seni seviyorum Ash. Bu asla değişmeyecek. Daha önce çok hatalıydım. Bana güvenebileceğini sana kanıtlayabilmem için bir şansa daha ihtiyacım var. Bana, seni hayatımın ve hayatının her gününde, bir gün önceden daha çok seveceğimi gösterebilmem için bir şans ver. Hem seni, hem de çocuklarımızı.”

“Bebeği istiyor musun yani?”

“Bu da nasıl soru? İstiyor muyum ne demek! Onun için çıldırıyorum. Evimizi, kızlarımızın ve oğullarımızın neşeli sesleri doldursun.”

Ashley, gözleri yıldızlar gibi ışıdayarak, “Bu harika,” dedi.

Devon, Ashley’in yüzünden bir tutam saçı kenara itip onu hiç acele etmeden, yavaşça öptü.

“Seni seviyorum Ashley. Seni, bir insan bir insanı ne kadar sevebilirse, ondan da fazla seviyorum. Yalan söylemeyeceğim, bu beni korkutuyor elbette ama sensiz olma düşüncesi daha çok korkutuyor. Bize bir şans daha ver Ash, bana güvenebileceğini göstereceğim sana. Yemin ederim.”

Ashley kollarını onun omuzlarına sardıktan sonra parmak uçlarında yükselerek alnını onun boynuna sakladı. “Ben de seni seviyorum Dev, hem de çok seviyorum. Belki de çok sevdiğim için bu kadar yaktın canımı. Senden başka kimse beni bu kadar kıramazdı, üzerimde böyle bir gücün var. Öte yandan, beni dünyada herkesten daha fazla mutlu edebiliyorsun.”

Devon onun saçlarının kokusunu içine çekti. Bu bahar ve çiçek kokusunu ne kadar çok özlemişti, Ashley’e daha da kuvvetle sarıldı. “Senin mutlu olmanı istiyorum Ashley, yine o kocaman gülümsemenin hayatımızı aydınlatmasını istiyorum. Senin ışıltılı gülümsemen ve sesinin neşeli tınısına kavuşmak için her şeyi yaparım.”

Ashley hınzır bir ifadeyle gülümsedi. “Öyleyse yeni evimizi bana göstermeye ne dersin?”

Devon rahat bir nefes aldı. Sanki günlerdir süren bir fırtına birdenbire dinmiş, simsiyah bulutlar dağılıp yerini aydınlık bir gökyüzü almıştı. O kadar sevinmişti ki hemen bir şey söyleyemedi, yanlış bir şey söyleyerek bu büyülu anı bozmak istemiyordu.

Ancak bir süre sonra konuşabildiğinde, “Satış henüz tamamlanmadı ama ev altı aydır boş duruyor,” dedi. “Anahtarlar bende, o yüzden sana evi memnuniyetle gezdirebilirim.

Eve doğru yürürlerken Ashley, Devon’un koluna girdi. “Çocuklarımızın buralarda oynadığını hayal edebiliyor musun? Peşlerinde sevimli köpekleriyle birlikte...”

Devon kolunu Ashley’in kolundan çekip onu omzundan kavradı, eğilip alnından öptü.

“Biliyor musun, bu hayalin en güzel tarafı ne?”

Ashley mutlulukla ona baktı.

“Bu sırada annelerinin mutlu gülümsemesinin babalarının hayatının her gününü ayrı ayrı aydınlatması...”

SON

MAYA BANKS

Düşler ve Hayaller

Devon Carter, birlikte olduğu ilk erkekti. Ashley evliliğinin sonsuza dek süreceğine, çok mutlu olacaklarına inanıyordu. Oysa evliliği, babasının Devon'la yaptığı iş anlaşmasının maddelerinden biriydi, o kadar. Ashley bunu öğrenince yıkıldı ama ne olursa olsun evliliğini sürdürüp kendisini Devon'a sevdirmeye karar verdi. Devon'sa Ashley'in eski halini, o cıvıl cıvıl, neşeli kadını özlüyordu. Ashley'in yaşama sevincini tekrar kazanması için elinden geleni yapacaktı. Bunu sadece Ashley için değil, yakında doğacak bebekleri için de yapmak zorundaydı.

HEIDI BETTS

Karanlığın Ardındaki Aydınlık

Peter aniden öncekilerden daha beter bir biçimde titremeye başladı. "Bu işe yaramıyor. Havasızlıktan ölmeden buradan çıkmamız gerekiyor. Neden birileri bizi kurtarmaya çalışmıyor?" Asansörün kapısını yumrukluyor, bağırarak yardım istiyordu. Lucy onu kollarından tutup, kendine çekti. "Peter... Peter... Yeter artık! Beni dinle!" Sonra onun yüzünü ellerinin arasına aldı. Gözleri karanlığa biraz olsun alıştığı için, genç adamın yüz hatlarını biraz daha iyi seçebiliyordu. "İyisin, bir şeyin yok. Bana inan, her şey düzelecek."

ISSN 2146-0981

9 772146 098005

Flaş: 9,90 TL / Kâğıt: 13,90 TL
Avrûpa: 5 €

H HARLEQUIN
Desire

Bandrol Uygulamasına İlişkin Uyarı
ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5'inci maddesi çerçevesinde bu yayının
bandrol taşıması zorunlu değildir.

HQN DE-1 2013/01